

• Hiên • Trang Phạm •

Chanh Xuân Đã Lành Ồ

Tản văn - truyện ngắn

Mục lục

Có Một Dạng Tình Yêu.

Ai Sẽ Vì Ai Mà Ở Lại?

Đàn Ông Tốt, Là Đàn Ông Không Nói "Anh Xin Lỗi"

Thương Và Yêu, Đôi Điều Kỳ Diệu

Bởi Là Quá Khứ, Nên Hãy Cứ Ngủ Yên.

Những Ngón Tay Đan Hờ.

Mặt Nạ Cười

Người Như Em, Chi Cần Được Bình Yên

Những Cảm Xúc Trong Veo

Một Bầu Trời, Nhưng Chẳng Thế Cùng Mưa Nắng

Đi Qua Mạnh Mẽ, Là Bình An

Chẳng Ai Thương Em Bằng Chính Em Đâu!

Nỗi Buồn, Đâu Có Trừ Ai

Có Thứ Bình Yên Mang Tên Là Buông Tay

Tình Yêu Là Phù Hợp

Cứ Bình Lặng Mà Yêu Thương.

Hãy Yêu Em, Ngay Cả Trong Cơn Say.

Điều Chúng Ta Cần

Chúng Ta, Đừng Nên Gặp Lại Nhau.

Người Cuối Cùng Ở Lại.

Vì Chúng Ta Thuộc Về Nhau

Yêu Lại Người Cũ

Khi Yêu Đương, Hãy Làm Người Đơn Giản

Với Phụ Nữ, Dù Không Yêu, Xin Vẫn Cứ Nhẹ Nhàng

Người Đi Ngang Đờ Nhau

Thương <3

Ai Rồi Cũng Sẽ Phải Quên

Những Niềm Nhớ Không Của Riêng Ai

Hi Vọng.

Người Cũ Là Niềm Nhớ, Người Mới Mới Là Niềm Thương.

Nhớ Thì Phải Nói Là Nhớ.

Tình Yêu Là Thế.

Trò Đùa Của Tình Yêu

Những Cánh Chim Lạc Nhịp.

Đàn Ông, Không Còn Tình, Phải Giữ Lấy Nghĩa

Ngoại Tình

Yêu Xa

Hôn Nhân

Ngày Anh Đến!
Có Duyên, Ất Sẽ Gặp!
Yêu Nửa Hồn

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Có Một Dạng Tình Yêu.

Có một dạng tình yêu, là hữu duyên nhưng vô phận. Người ta yêu nhau đến sống đi chết lại, nhưng cuối cùng lại là một câu chuyện không hợp ý trời, ý đời.

Có một dạng tình yêu, là cố chấp để đuổi theo một người đã bỏ mặc mình ở lại để rẽ ngang sang con đường khác. Mãi mãi vẫn không hiểu là tại bước chân mình bé nhỏ hay tại lòng người quá rộng lớn, mà đi mãi vẫn chẳng thấy một hồi kết như ước mong.

Có một dạng tình yêu, là hi sinh, là chờ đợi, là âm thầm, là lặng lẽ. Dẫu cho có cố gắng bao nhiêu chẳng nữa, người đó vẫn chẳng biết, chẳng hay, chẳng rung động.

Có một dạng tình yêu, đã tàn phai tự khi nào. Nhưng vì một người cứ mãi cố chấp níu kéo, cho nên hóa thành chuyện buồn đau.

Có một dạng tình yêu, là người thừa trong câu chuyện hạnh phúc. Không rõ là tình cảm thật sự hay là chút rung động trong phút chốc, chỉ biết rằng ngay từ lúc bắt đầu đã là chuyện trái ngang.

Có rất nhiều những câu chuyện tình yêu, kèm theo rất nhiều những trái tim vì yêu thương mà nở mà tàn. Nhưng lại chẳng có một ai đáng trách, vì tình cảm thì có lỗi làm gì đâu?

Không ai có thể điều khiển được trái tim mình, cũng giống như chẳng ai có thể khiến cơn mưa mau tạnh.

Tất cả chúng ta đều chỉ như một chiếc lá vàng bị cuốn theo chiều gió, tình yêu ở đâu, thì chúng ta phải tới đó, đâu thể nào lại vì lý trí mà bỏ qua.

Tất cả chúng ta đều yêu vì những rung cảm thực sự trong đời, đâu phải như chiếc công tắc, thích bật, thích tắt, đều chỉ một cái nút bấm là xong?

Tất cả chúng ta đều vì tình yêu mà khóc, mà cười, mà thất vọng, rồi lại hi vọng. Nếu có lỗi là tại những cơn mưa trái mùa, chứ đâu phải vì nhịp thở gấp gáp từ con tim.

Tình yêu, vốn chẳng hề có lỗi, lỗi là ở trái tim đã chọn sai chỗ, sai thời điểm để rung động. Nhưng trái tim thì làm gì có mắt, nên mù quáng cũng đâu có khó hiểu. Cho nên, chẳng có thứ tình cảm nào là đáng trách, mà tình cảm nào cũng thật đáng thương, đáng trân trọng.

Đừng buồn, nếu như câu chuyện tình của mỗi chúng ta hãy còn dang dở, vì sau cơn bão nhất định sẽ là bình yên. Bầu trời không thể mãi một màu xám xịt, tình cảm không thể mãi chỉ có đau thương. Hãy cứ xem như những buồn vương lúc này là chuyện phải có để bản thân trở nên mạnh mẽ và trưởng thành hơn trong đời. Tình yêu là một điều rất xinh đẹp, và chúng ta buộc phải được tôi luyện để xứng đáng với nó. Để điều đó có thể xảy ra, đương nhiên là chúng ta phải trả qua rất nhiều những tổn thương, bước qua rất nhiều những ngã tư đường mưa bão, bởi ở phía cuối đường khi đó chắc chắn sẽ là cả một khoảng trời phẳng lặng, bình yên, trọn vẹn những tiếng cười...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Ai Sẽ Vì Ai Mà Ở Lại?

Chẳng ai yêu mãi được một người, nên điều quan trọng là ai sẽ vì mình mà ở lại thôi. Đến một độ tuổi nào đó nhất định trong cuộc đời, chúng ta sẽ tự hiểu được rằng tình yêu vĩnh cửu là thứ không hề tồn tại trên đời này.

Dù có sâu đậm bao nhiêu, có khó khăn thế nào thì tình yêu rồi cũng phải phai nhạt theo thời gian. Vì bản thân tình yêu vốn dĩ bắt nguồn từ cảm xúc, mà cảm xúc nhiều khi chỉ mang tính thời điểm cho nên lẽ dĩ nhiên tình yêu cũng chỉ có thể tồn tại ở một khoảng thời gian nhất định như vậy. Đến hòn đá còn có thể mòn, huống gì là lòng người dành cho nhau.

Việc ai đó bỗng nhiên không còn yêu mình nhiều nữa, thực ra không hề đáng trách như chúng ta vẫn tưởng. Vấn đề là ở chỗ, khi người ta rất khó khăn mới có thể sở hữu được một món đồ đẹp, thì dù sau này họ có rất nhiều món đồ mới mẻ và hiện đại hơn, họ vẫn sẽ giữ lại món đồ cũ đó bên mình như một kỉ niệm quý giá trong cuộc đời.

Tình yêu cũng thế, vấn đề không phải yêu nhiều hay ít, lâu hay không mà quan trọng là đối phương có thật sự xem trọng những khoảnh khắc và tình cảm lúc bên mình hay không. Giống như người ta vẫn hay nói rằng hết tình thì còn nghĩa.

Một mối quan hệ yêu đương chấm dứt, nhưng ở đó vẫn còn đọng lại biết bao nhiêu tình cảm và sự hi sinh mà đối phương dành cho mình thì hẳn nhiên người biết xem trọng tình nghĩa sẽ chẳng thể nào mà dễ dàng ra đi được.

Cho nên, tuy là chuyện ai đó bỗng nhiên không yêu mình nhiều nữa không đáng trách. Nhưng chuyện họ nhẫn tâm rời bỏ mình thì lại đáng trách vô cùng. Đó là khi họ chẳng màng đến những thứ mình đã dành cho họ, chẳng màng đến những ngày mình bên họ vượt qua mọi gian khó. Chỉ vì trái tim họ không còn rung động khi ở bên mình nữa, đâu có nghĩa là họ có quyền rũ bỏ tất cả mọi thứ trước đây. Mọi chuyện với họ đều chỉ nhẹ như gió, còn đối với mình mà nói thì lại sâu nặng quá ở trong lòng.

Nhưng trên đời này vốn tồn tại những chuyện không thể thỏa hiệp như vậy, chúng ta chẳng có cách nào khác ngoài việc thờ dài cho qua.

Những người đã xa, ta chẳng thể cứ mãi trách cứ họ bởi dù sao những người sắp và đang đến nhất định họ sẽ cùng bù đắp lại những khoảng trống đó trong lòng ta. Một thứ tình cảm nó có thể chẳng sâu đậm, cuồng nhiệt lắm nhưng chắc chắn sẽ kiên tâm và bình dị, yêu thương và ở lại bên ta cho đến cuối cùng. Cho dù có thể họ chẳng yêu ta nhất, cũng có thể không phải người ta thương nhất trên đời này...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Đàn Ông Tốt, Là Đàn Ông Không Nói "Anh Xin Lỗi"

Phụ nữ là vậy, đau lòng bao nhiêu, tổn thương thế nào, rồi cũng chỉ vì một câu xin lỗi mà bỗng nhiên trở nên như không có gì.

Không phải vì họ ngốc nghếch, khờ dại, thực ra mà nói, là bởi lòng tin học đặt vào đối phương sâu sắc đến mức có thể cam tâm tình nguyện chấp nhận hết những điều người ta nói dù cho họ biết những điều đó đôi lúc không phải là sự thật.

Rất nhiều người đàn ông rõ ràng là không tốt, nhưng vì họ biết được điểm yếu của phụ nữ cho nên đôi lúc làm sai rồi, lại chỉ cần nói một câu "Anh xin lỗi" là xong.

Nhưng đàn ông tốt, là đàn ông phải biết sửa lỗi, chứ không phải suốt ngày chỉ biết dùng lời xin lỗi để xoa dịu đi những uất ức của người phụ nữ mình thương và sau đó lại tiếp tục mắc phải những sai lầm tương tự, cứ thế cứ thế mà trở thành một vòng luẩn quẩn mãi không thôi.

Đàn ông tốt, là đàn ông sẽ hạn chế làm những chuyện khiến người phụ nữ của mình đau lòng, và đương nhiên bởi vậy mà cũng chẳng bao giờ phải nói lời xin lỗi vì làm sai.

Khi chúng ta thái ốt, nếu không cẩn thận, những ngón tay sẽ bị nóng và rát rất lâu, dù có rửa hay chườm đá thì sau đó, những ngón tay vẫn còn nguyên cảm giác như vậy. Lời xin lỗi cũng thế, đó chỉ là một phương án tạm thời để gác lại những thương tổn mà đàn ông dành cho phụ nữ. Còn để vết thương ấy lành lặn trở lại, thì có thể sẽ mất rất rất nhiều thời gian.

Đàn ông tốt, là đàn ông sẽ lắng lắng dùng sự thay đổi của mình để thay lời xin lỗi, cũng là để chứng minh cho đối phương biết, bản thân phụ nữ quan trọng thế nào trong lòng họ.

Mỗi một lời xin lỗi, là minh chứng cho một lần phụ nữ đau lòng. Mà phụ nữ thì rất hay để tâm, một chút vụn vặt cũng giữ lại trong lòng rồi dần dần góp nhặt thành những niềm lớn lao.

Đàn ông biết thương người phụ nữ của mình là đàn ông biết dùng sự cố gắng để làm tan đi từng chút vụn vặt ấy, dần dần rồi hóa gió mây. Phụ nữ không cần gì nhiều, cũng chẳng cần đôi ba điều xin lỗi, nghe thì vui tai nhưng thực chất chẳng để làm gì. Phụ nữ, điều cần nhất với họ vốn dĩ chỉ là chân thành, nhưng có vẻ với đàn ông, chuyện đó lại không hề dễ dàng...

Thực ra, để sống một cuộc sống thanh thoi rất đơn giản. Suy cho cùng cũng chỉ là học được cách thôi bặt tâm những thứ không thể thuộc về mình. Bản thân mỗi chúng ta đều có những người, những việc mãi mãi không thể có được. Và nếu như đừng đau lòng và chờ mong gì từ những chuyện như thế, cuộc đời của chúng ta chắc chắn sẽ bớt những tháng ngày mưa tuôn...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Thương Và Yêu, Đôi Điều Kỳ Diệu

Người đàn ông thương bạn, không phải là người chỉ chờ bạn ốm để nấu ăn và mua thuốc cho bạn. Người đàn ông thương bạn, là người biết chỉ cho bạn cách tránh khỏi những cơn ốm đau, chỉ bạn biết cách trân trọng và bảo vệ bản thân, chỉ bạn cách tự chăm lo cho chính mình.

Người đàn ông thương bạn, là người sẽ ủng hộ bất cứ điều gì bạn muốn với điều kiện rằng điều đó là chính đáng và có lợi cho bản thân bạn. Chứ không phải người sẽ đồng ý với tất cả những thứ bạn làm mà chẳng cần biết phải trái đúng sai.

Người đàn ông thương bạn, không phải là người hàng tháng đều đưa tiền cho bạn xài, nói với bạn không cần vất vả đi làm kiếm tiền, hãy để anh ta lo, mà là người biết chia sẻ gánh nặng gia đình và công việc với bạn. Nếu bạn tan làm trễ, có thể giúp bạn nấu nướng, nếu bạn bận họp có thể giúp bạn đón con và nếu bạn mệt mỏi vì công việc, có thể động viên bạn bằng những điều ấm áp nhất. Yêu thương bạn bằng những điều nhỏ bé, vun vạt, chứ không chỉ bằng những thứ vật chất tầm thường.

Người đàn ông thương bạn, không phải là người gạt ngang ý kiến và tư tưởng của bạn khi hai người cùng chia sẻ mà là người biết tôn trọng suy nghĩ cũng như lối sống riêng của bạn. Yêu là cùng ở bên nhau sống một cuộc đời mỗi người, chứ không phải là bắt ép ai đó sống chung một cuộc đời, nghĩ chung một hướng với suy nghĩ của mình.

Người đàn ông thương bạn, là người muốn bạn biết cách tự lập ngay cả trong tình yêu và cuộc sống hôn nhân, là người dù yêu thương bạn rất nhiều

nhưng không vì thế mà chiều chuộng để khiến bạn quen với sự dựa dẫm. Người đàn ông thương bạn, sẽ biết động viên, khích lệ bạn mạnh mẽ, chứ không phải người lúc nào cũng sẵn sàng che chở từ những điều nhỏ nhất. Vì suy cho cùng, sống cuộc đời riêng của mỗi người cũng đã rất mệt mỏi, yêu thương nhau chính là ở bên, dựa vào nhau mà mạnh mẽ bước tiếp. Và cuộc đời, đôi lúc cũng chẳng như chúng ta mong đợi, ai mà biết trước được một ngày nào đó bạn sẽ lẻ loi. Thương bạn, chính là dạy cho bạn cách có thể mạnh mẽ ngay cả khi không có anh ấy bên cạnh, chứ không phải rằng đời này kiếp này cứ dựa vào anh ấy là xong.

Tình yêu không phải là dựa dẫm, càng không phải là nuông chiều. Tình yêu thực sự là sau những tất bật ngoài cuộc sống, nếu có lúc mệt mỏi, cay đắng, thì về đây bên nhau, chỉ cần một cái nắm tay, một cái xoa đầu, cũng có thể vững tin rằng, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả mà thôi...

Em chỉ biết yêu anh như vậy

Em chỉ biết tin cậy thế thôi

Em đâu biết rằng thời gian trôi

Lại khiến cho lòng người thay đổi...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Bởi Là Quá Khứ, Nên Hãy Cứ Ngủ Yên.

Anh có còn yêu em không?

Không...

Anh trả lời là "Không".

Rõ ràng thì cũng là "Không".

Sau khi tôi lấy tất cả dũng cảm và mọi hi vọng còn sót lại để hỏi anh một câu cuối cùng. Và thế rồi anh bảo rằng không, anh không còn yêu tôi nữa. Đó cũng là lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện với nhau.

Hóa ra ranh giới giữa người quen thành người lạ thật rất đơn giản, bạn chỉ cần tàn nhẫn quay đi và nhất định là đừng quan tâm, cho dù người ở lại đau khổ đến chết đi sống lại.

Cuộc đời này vốn là như vậy, thứ gì không thể giết chết bạn sẽ khiến bạn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình có nhiều nước mắt và sự đau khổ như vậy để dành cho ai đó, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ làm ngần ấy chuyện ngốc nghếch như vậy. Nói là điên tình cũng không có sai, nhưng cũng chẳng có gì đáng xấu hổ cả. Chỉ là khi bạn đặt cược vào một chuyện gì đó tất cả tâm can và hi vọng thì thứ bạn nhận được luôn có cái giá rất đắt dù là theo hướng tiêu cực hay tích cực. Và cái giá mà tôi nhận được chính là sự trưởng thành và mạnh mẽ hơn từng ngày. Có điều, quá trình đó hình như hơi khắc nghiệt, phải tốn rất nhiều thời gian, trải qua rất nhiều nỗi đau và nước mắt mà nước mắt thì có thể cuốn trôi được cả một thành phố thì mới có thể nguôi ngoai đi phần nào đó những vết thương

lòng. Quãng thời gian đó, thật sự rất tồi tệ, tồi tệ đến mức, chỉ nghĩ đến thôi cũng sợ hãi, cũng rùng mình.

Sau này, tôi không còn khóc nhiều nữa. Những đêm buồn và cô đơn cũng không còn chìm trong rượu và khói thuốc. Chẳng ai muốn mình sẽ mãi ở một chỗ, khi người làm mình tổn thương lại đang hạnh phúc và bước đi mỗi ngày cả. Tôi học cách đi ngủ sớm hoặc xem những bộ phim hài thời thượng, thời gian rảnh rỗi thì dạo chơi với bạn bè hoặc nấu ăn. Luôn có cách để thích nghi với mọi thứ, quan trọng là bản thân có muốn hay không mà thôi.

Yêu được, thì cũng buông tay được. Không hẳn là mạnh mẽ, thực sự nếu ai đó rơi vào trường hợp bất khả kháng thì họ cũng thế cả thôi. Quên đi và bước tiếp, đó là những điều phải làm khi ai đó nhẫn tâm rời bỏ mình mà đi.

Nhưng...

Có những ngày, tôi chợt bắt gặp một kỉ niệm giữa tôi và anh đâu đó giữa cuộc đời. Tôi mỉm cười dấu trong lòng vẫn có chút đau xót, tất cả mọi cảm xúc đều dồn nén qua một cái thở dài. Hóa ra, hiện thực vốn chua chát đến thế, sự cô đơn bỗng nhiên lại rõ ràng đến vậy. Yêu hay không yêu, hi sinh hay nhường nhịn, tình cảm nhiều hay ít, thời gian ngắn hay dài, rồi tất cả cũng kết thúc sau một câu nói chia tay. Tôi nghĩ mình đã ổn, sau rất nhiều những đêm mưa chỉ một mình, tôi nghĩ rằng bản thân đã quen với những vết thương, làm bạn với chúng và chẳng còn cảm thấy đau lòng nữa. Vậy mà chẳng phải vậy, vết thương dần lành nhưng vết sẹo còn ở đó. Và dấu cho bầu trời trong xanh là thế, vẫn đã từng có những cánh chim trời bay ngang qua.

Tình yêu là vậy, tuổi trẻ là vậy. Chẳng ai có thể nói trước được điều gì, thế mà cứ sao người ta cứ hứa hẹn xa vời những chuyện của tương lai? Thực ra, đánh thì chỉ đau một lúc, nhưng nói một câu không hay thì có thể đau cả đời.

Tôi không biết mình nên trách anh đã nói những lời sáo rỗng, hay tại bản thân mình dù biết mà vẫn cứ muốn tin?

Nhưng chẳng sao cả, tôi vẫn muốn nói với anh một lời cảm ơn. Ít nhất thì cũng nhờ có anh, tôi biết mình không nên đặt quá nhiều niềm tin vào những lời hứa. Bởi lời hứa nói ra chỉ để vừa lòng, mà những điều vừa lòng thì chưa chắc đã đáng tin...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Những Ngón Tay Đan Hờ.

Rồi tôi cũng chẳng muốn nói thêm gì với anh nữa.

Vì rất rõ ràng, giữa chúng tôi không phải là mối quan hệ mà khi một người im lặng thì người khác sẽ lên tiếng để níu giữ. À, thực tế cũng đã từng, nhưng đó chỉ là về phía tôi, còn tôi không chắc đối với anh mối quan hệ này là gì. Có nghĩa là nếu như tôi im lặng, thì anh cũng thế, không phải là không có cơ hội để cất lời, mà đơn giản chỉ không muốn cất lời.

Trải qua rất nhiều chuyện như vậy, tôi nhận ra rằng mình không thể cứ níu giữ mãi một người không thuộc về mình, dù chẳng hiểu sao hết lần này đến lần khác người ấy vẫn chấp nhận ở lại sau mỗi cái níu tay của tôi.

Trước đó, là vì không đành lòng. Bởi tôi nghĩ chỉ ít cái tình cảm chân thành dành cho anh ấy đến người ngoài còn cảm động như vậy thì chắc chắn một ngày nào đó anh ấy sẽ hiểu được mà thôi. Nhưng nào đâu phải vậy, cây yêu lá như thế, nhưng lá vẫn phải xa cành. Đó không là chuyện mà chúng tôi có thể can dự vào được nữa, chuyện đó là chuyện của ông trời mất rồi. Thế nên, sau này tôi tự mình học cách buông bỏ, nói học thì cũng không đúng, mà có thể vì tôi đã chẳng còn đủ sức lực để đưa tay ra kéo anh quay về nữa rồi.

Có những mối quan hệ là vậy, ai đó đồng ý ở bên bạn, không có nghĩa là họ yêu thương hay chân thành với bạn. Mà đôi lúc, chỉ vì nếu không ở bên bạn, thì họ cũng sẽ chẳng biết ở bên ai, hoặc thậm chí ở bên người khác nhưng cảm thấy không vui như bên bạn. Tuy nhiên, đó mãi mãi không phải

là tình yêu, giống như khi khát thì có thể uống nước ngọt, nước lọc mà kể cả nước lã cũng ok, thứ tình cảm đó, chính là như vậy.

Và rồi chúng tôi cứ như thế mà thành những người đứng trên đoạn đường tiếp theo của cuộc đời. Có thể gặp gỡ, có thể cùng chí hướng, nhưng nhất định không còn cùng nắm tay nhau bước đi, dù chỉ là một cái ngoắc tay hờ.

Sáng mùa xuân năm ấy, tôi biết thêm được rằng, tuổi trẻ không phải lúc nào cũng vui tươi. Có những thứ mà chúng ta bắt buộc phải chấp nhận, chỉ bởi vì dù chúng ta có cố gắng thế nào đi nữa, đối phương cũng không muốn thỏa hiệp...

Anh biết điều gì là khó chấp nhận nhất không?

Là khi trong lòng em đang nổi cơn giông bão, thì ở ngoài kia anh vẫn sống vui vẻ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Rất bình lặng, bình lặng đến đổi đau lòng...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Mặt Nạ Cười

Ở tầm tuổi này, cảm thấy cái gì cũng rất mong manh. Tình yêu cả chục năm còn có thể đổ vỡ, thì cái cảm giác yêu đương chớm nở có là gì.

Ở tầm tuổi này, nhìn cái gì cũng chẳng thấy tha thiết. Vì đương nhiên điều đầu tiên là sợ, sợ thất vọng, sợ đau lòng, sợ cái cảm giác cứ phải gồng mình tỏ ra mạnh mẽ mà chẳng để làm gì, cũng chẳng ai quan tâm.

Ở tầm tuổi này, thích cười nhiều hơn là khóc. Lớn rồi, có phải con nít nữa đâu mà dùng nước mắt để thể hiện sự bất lực. Tài lực càng có hạn, lại càng phải che giấu. Người không thương mình, thì mình cũng chẳng cần phải để tâm.

Ở tầm tuổi này, đâm ra lại thích đêm tối. Đơn giản là trong bóng đêm, không ai có thể thấy mình đang như thế nào, đang phiền muộn ra sao. Có thể thoải mái khóc lóc, buồn bã mà chẳng sợ ai phát hiện.

Ở tầm tuổi này, thực ra sống khép mình có khi lại tốt. Đứng giữa cuộc đời, cứ mạnh mẽ vươn lên. Người không hiểu thì cảm thấy ngưỡng mộ, người hiểu thì có phần xót thương. Kì thực ra, vẻ ngoài cứng rắn là thứ mà bất cứ ai cũng có thể thấy được. Còn người ta chỉ tỏ vẻ yếu đuối khi ở bên cạnh người mà bản thân cảm thấy tin tưởng, an tâm.

Ở tầm tuổi này là vậy, hi vọng lắm thì thất vọng nhiều. Biết vậy, nên cứ hờ hững, hững hờ. Cũng có lúc muốn níu, muốn sống thật với lòng mình, muốn được sống mà không phải lo sợ, nhưng nỗi đau thì cứ ám ảnh mãi, chỉ nghĩ thôi cũng đủ mệt mỏi rồi.

Ở tầm tuổi này, kì thực ra cười giữa cuộc đời đâu phải chuyện gì khó. Khóc giữa cuộc đời mới là chuyện đáng lo. Nhưng hầu hết, chẳng mấy ai làm được như vậy. Tất cả chúng mình, âu cũng đều khóc trong tâm can...

Anh không yêu em à,

Sao mà lạnh lùng thế?

Sao cứ để em khóc

Sao cứ để em buồn

Em đâu muốn gì nhiều

Sao anh chẳng chịu hiểu

Em chỉ cần được yêu

Bằng những điều chân thật...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Người Như Em, Chỉ Cần Được Bình Yên

Yêu một cô gái như em, hẳn sẽ mệt mỏi lắm. Vì đôi lúc ngay chính bản thân em cũng không hiểu mình thế nào, chẳng biết mình muốn gì nữa là người khác. Nhưng em lại yêu cầu một sự thấu hiểu từ đối phương, quả là khó khăn mà.

Yêu một cô gái như em, không ngọt ngào cũng chẳng thể lãng mạn như những cô gái trẻ trung khác. Vì anh biết đấy, khi người ta đã trải qua rất nhiều thương tổn, có dễ dàng gì để người ta trở lại với vẻ hồn nhiên và sự yêu đương trong sáng không màng suy nghĩ?

Yêu một cô gái như em, nếu anh không chủ động, em cũng chẳng thêm hỏi han. Vì em đơn giản không muốn trở thành người ở lại, với em, một lần là quá đủ để đau thương rồi.

Yêu một cô gái như em, đôi lúc quá cứng nhắc và khó chịu. Chỉ một sai sót nhỏ bé thôi, cũng có thể khiến em giận dỗi vài ngày trời. Bởi, em không muốn sự tha thứ quá dễ dàng, chuyện gì cũng vậy, nếu không khó khăn thì người ta đâu có thêm nhớ?

Yêu một cô gái như em, thực ra lại vô cùng đơn giản. Em không cần nhiều tiền hay những món đồ hàng hiệu, em chỉ cần tình yêu chân thành, không chút dối lừa nhau.

Yêu một cô gái như em, có cái khó cũng có cái giản đơn. Em đâu yêu cầu ăn uống, hẹn hò cao sang? Chỉ cần mình bên nhau, mì tôm cũng hóa Spaghetti cao cấp rồi.

Yêu một cô gái đã từng đi qua cả trăm ngàn tổn thương như vậy rồi, anh cũng đừng mong chờ ở cô ấy niềm vui đến từ sự bất ngờ. Bởi trưởng thành rồi, dĩ nhiên người ta sẽ biết cách điếm tĩnh mà đối mặt với cuộc đời, niềm vui hay nỗi buồn âu cũng chỉ là chuyện ở một thời điếm thôi.

Yêu một cô gái đã từng đi qua cả trăm ngàn thương tổn như vậy, anh hãy cứ yên tâm mà đối chọi với cuộc đời, cô ấy đơn giản chỉ cần từ anh một tình cảm chân thành, cho nên chỉ cần anh đối xử với cô ấy thật tốt, có thể lắm, cô ấy sẽ giúp anh gánh đỡ cả bầu trời...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Những Cảm Xúc Trong Veo

Cậu sẽ cười mỉm mỗi lần nhận được tin nhắn, cậu sẽ kiểm tra điện thoại nhiều hơn mỗi ngày, cậu sẽ bắt đầu quan tâm đến những điều nhỏ nhặt về người đó, cậu cũng sẽ thấy buồn, thấy trống rỗng vì những điều không đâu. Sau này, cậu còn có thể vui suốt ngày chỉ bởi một chiếc icon trên cửa sổ chat, hoặc cũng có thể thẫn thờ suốt ngày hôm sau vì một câu nói đêm qua. Cậu cảm thấy bản thân mình nhạy cảm hơn bao giờ hết, cậu có thể khóc vì một cái nhíu mày, cũng có thể vui vẻ vì một cái nắm tay. Rồi đến lúc tất cả mọi cảm xúc trong cậu sẽ phụ thuộc vào tâm trạng của người đó. Mọi người xung quanh sẽ bảo cậu đừng sống như vậy, như vậy là không tốt, là tự khiến mình tổn thương. Nhưng đừng có lo, vì khi yêu ai chẳng thế. Cho dù cậu có gom được đủ thất vọng vào rất nhiều lần đặt hết tâm can, cậu vẫn sẽ thế, vẫn yêu và yêu bằng tất cả những chân thành nhất như là bản năng của con người mình...

Bởi, tình yêu là thế cậu ạ. Không mù quáng đâu có được gọi là yêu? Cứ yêu đi, kể cả có ngây ngô, có dại khờ, đơn giản là vì tổn thương là điều tất yếu phải có trên bước đường trưởng thành của mỗi chúng ta.

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Một Bầu Trời, Nhưng Chẳng Thế Cùng Mưa Nắng

Bọn mình "cảm nắng" nhau suốt 3 năm trung học, từng là cặp đôi được cả trường ngưỡng mộ, thần tượng. Ai cũng chúc phúc cho tình cảm của bọn mình. Em rất vui, anh cũng vậy. Em hay cười hạnh phúc khi có ai đó nói về tình cảm của chúng mình, rồi khoác tay anh ngọt ngào mỗi chiều tan học. Ngay cả thầy cô cũng biết bọn mình thương nhau, hàng ngày đến lớp vẫn hay bị thầy cô nhắc đến trêu đùa ở trong lớp. Hai bên bố mẹ cũng biết chuyện, mà vì bọn mình cùng nhau học tập, cùng nhau tốt lên, nên dường như chẳng ai ngăn cấm. Rồi chuyện gì đến cũng phải đến, em đi du học ở một nơi xa xôi, anh ở lại học một trường Đại học gần nơi mình ở.

Ngày em đi, anh đã ôm em mà khóc. Em cũng làm ướt đẫm vai áo anh. Bọn mình không sợ xa cách, mà thứ sợ nhất rốt cuộc lại là lòng người không đủ kiên sâu.

Ở trường Đại học thật khác, anh trưởng thành và có rất nhiều niềm vui khác. Còn em ở nơi xa xôi, phải gắng gượng rất nhiều để hòa nhập, để hoàn thành tốt mọi thứ thật nhanh vì muốn trở về bên anh thật sớm.

Những bận rộn và mục tiêu riêng làm bọn mình dần quên mất đi sự chia sẻ. Rất nhiều lần, nửa tháng trời bọn mình chẳng có thời gian nói chuyện với nhau.

Ngày em về nghỉ phép ở Việt Nam, anh đưa em đi chơi khắp nơi em muốn. Em thấy anh trưởng thành, anh thay đổi, và tình cảm anh dành cho em cũng khác hơn. Anh hay có những tin nhắn của các cô gái khác, anh bảo đó là em út trong câu lạc bộ, em mỉm cười, nói không sao đâu, em hiểu.

Cũng cố gắng tỏ vẻ bận rộn với chiếc điện thoại trên tay. Nhưng thực ra em chẳng có một người bạn nào trong suốt những tháng ngày ở bên đó cả. Em khép mình, chỉ cố gắng học hành và đạt kết quả tốt nhất để thu ngắn thời gian tốt nghiệp.

Anh vẫn tốt với em như thế, nhưng có vẻ đó không còn là vì tình cảm yêu đương. Có thể là cảm giác trách nhiệm khiến anh đối xử với em như vậy. Em rời Việt Nam vào một ngày trời mưa, chúng mình không ai khóc nữa. Cũng chẳng hứa hẹn sẽ trở về sớm thôi. Cái vỗ vai của anh lúc đó như là một người bạn, em mạnh mẽ nuốt hết mọi buồn phiền vào trong. Chỉ khi lên máy bay, em mới có thể lặng lẽ rơi nước mắt. Em thả hết mọi nỗi niềm theo chuyến bay. Trở lại trường Đại học, em tiếp tục học tập và cuộc sống của mình.

Em kết bạn nhiều hơn, dành thời gian cho bản thân mình nhiều hơn. Em không còn là cô gái của những năm tháng chỉ biết đi học, làm bài tập và đợi anh để trò chuyện nữa. Em độc lập và trưởng thành hơn.

Cô bạn thân nói với em rằng anh có bạn gái mới rồi. Em lại khóc, rất lâu. Đêm đó em gọi điện cho anh, anh bảo anh cũng có chuyện muốn nói. Em bảo để em nói trước, và em nói bọn mình nên chia tay, vì em không về nữa. Cuộc sống bên này của em tốt hơn và nhiều cơ hội hơn. Chỉ vậy, rồi thôi. Anh cũng im lặng không nói gì. Có vẻ đó đúng là điều anh muốn.

Thế là chúng mình chia tay, trời Paris hôm ấy thật đẹp. Còn lòng em thì nặng trĩu những cơn mưa. Ở nơi anh không biết bầu trời thế nào? Trong lòng anh có gợn chút mây gió gì không?

Tuổi thanh xuân tươi đẹp như vậy, đã dành hết cho nhau. Thế mà rồi, lại bỏ nhau đi. Chỉ vì những bầu trời không cùng một cơn mưa, cơn nắng...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Đi Qua Mạnh Mẽ, Là Bình An

Đi làm về mà chỉ có một mình thì tốt nhất là đừng tự nấu ăn, nhịn cũng được hoặc không thì mua đồ ngoài mà ăn hay là chạy sang nhà đứa bạn ăn ké cũng không sao. Bởi ăn một mình là cảm giác rất tủi hờn, đừng tự đẩy bản thân mình vào hoàn cảnh khó khăn làm gì cả.

Buổi tối cũng đừng dại mà đi dạo hay làm gì đó một mình, nếu buồn thì đắp chăn đi ngủ, xem phim hài, nghe nhạc EDM cho phấn chấn tinh thần. Rảnh rỗi lại nghĩ ngợi, mà nghĩ ngợi thì chỉ có buồn mà thôi.

Nếu lỡ may có thèm cafe cũng đừng có điên mà đến quán cafe một mình, thích thì mua sẵn về lúc nào muốn uống thì pha. Chẳng mấy ai đi cafe một mình cả, nhìn thấy người khác có bạn bè, có người thương bên cạnh rồi lại chạnh lòng cho xem.

Đi xem phim nhất định phải đi với bạn bè, ăn uống cũng vậy. Shopping cũng thế. Không rủ được ai thì gọi điện cho người ta ship đồ tới, tốn kém một chút nhưng đỡ lạc lõng, đỡ thấy mình cô đơn.

Nhà cửa có gì hỏng hóc thì gọi thợ đến sửa, dù có biết sửa cũng đừng động tay. Con gái sinh ra là để có quyền được yếu đuối, đừng cái gì cũng giỏi, cũng hay, cuối cùng cũng chỉ vì mạnh mẽ quá mà đơn độc đó thôi.

Là con gái, nhất định đừng bao giờ để cho thế giới này biết rằng bạn đang cô đơn. Dù có thế nào cũng phải mạnh mẽ mà sống, càng không được tự khiến bản thân rơi vào cảnh cô quạnh lẻ loi. Những lúc đó buồn lắm, tủi hờn lắm, lại không ai bên cạnh cả, nỗi buồn, nỗi tủi hờn lại gấp đôi, gấp ba.

Cô đơn chẳng có gì là xấu, nhưng mà đừng có sống lẻ loi. Đừng làm những việc khiến người khác nhìn vào cảm thấy mình cô độc đáng thương. Cô đơn thế nào, cũng phải tỏ ra thật cool ngầu, Kể cả có khóc, cũng khóc một mình thôi. Bởi vì khóc là yếu đuối, mà yếu đuối là thua. Thế gian này vốn không có chỗ cho những người yếu đuối, vậy nên cố gắng giấu cái sự yếu đuối đó vào lòng, đừng để ai nhìn thấy những giọt nước mắt tủi hờn kia.

Chúng mình đơn lẻ là vậy, cuộc đời chỉ chờ sơ hở để quật ngã mà thôi. Cho nên đừng khóc, đừng yếu đuối, đừng khiến người ta cảm thấy thương hại. Phải mạnh mẽ lên, chờ cho lúc người thương mình đến, rồi gục vào lòng họ mà khóc, cho thỏa những tháng ngày mệt mỏi gồng mình mà sống với nỗi buồn vương...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Chàng Ai Thương Em Bằng Chính Em Đâu!

Cô em gái tôi hẹn tôi đi uống nước bàn chuyện đời. Thực ra là để trút bầu tâm sự cùng nó.

Vừa gặp đã thấy bàng hoàng với một đồng khuyen mũi rồi hình xăm. Đã thế còn phì phèo thuốc lá, rồi chụp ảnh up lên mạng xã hội. Thực ra, cô bé đã có sẵn cá tính từ trước, nhưng không bốc đồng, trẻ con đến mức này. Mọi chuyện nó làm, cái gì cũng có mức độ, còn bây giờ thì có vẻ như đã vượt qua cả giới hạn trước kia.

Nó bảo nó làm vậy là vì muốn để cho người yêu cũ, cái người đã nhẫn tâm rời bỏ nó nhìn thấy, rồi sẽ ăn năn, day dứt vì đã khiến nó trở nên không-giống-với-nó-ngày-xưa thế này.

Đúng là tuổi trẻ, vì người rồi cũng nghĩ người sẽ vì mình.

Tôi cười nó, rồi lắng nghe câu chuyện tình nhạt nhẽo của cô em gái như bao câu chuyện tình khác trên đời này. Yêu đương sâu đậm rồi chia tay phũ phàng. Bắt đầu ngọt ngào rồi kết thúc cay đắng. Tình yêu bao giờ chẳng thế, càng hạnh phúc càng đắng cay.

Thực ra, đâu chỉ em tôi mà tôi biết trong số chúng ta chẳng ít người đã từng như thế.

Chẳng ít người sau khi chia tay có suy nghĩ muốn làm tổn thương bản thân để người cũ phải cảm thấy có lỗi. Chẳng hiếm người sau khi chia tay cũng muốn người cũ phải mãi mãi vì mình mà ăn năn hối hận, mang cảm

giác có lỗi suốt phần đời còn lại. Có lẽ vì vậy, mà không ít vụ tự tử vì tình xảy ra, nhỉ!

Nhưng hầu hết chúng ta đều không hiểu rằng, con trai, đàn ông có thể giới riêng của họ. Một khi họ đã muốn bước ra khỏi cuộc đời mình và cố gắng để bước ra được thì chẳng hà cứ gì lại cảm thấy có lỗi sau đó cả. Mà thậm chí là biết có lỗi thì cũng đâu thể quay trở lại như ngày xưa?

Đàn ông không tàn nhẫn, họ vẫn thương chúng ta sau khi chia tay. Nhưng họ rất dứt khoát, hơn ai hết họ biết rằng câu chuyện có tiếp diễn cũng không thể có niềm vui. Vì thế mà thà để chúng ta cảm phần họ còn hơn khiến cả hai tiếp tục rơi vào sự bế tắc và mệt mỏi khi ở bên nhau.

Phụ nữ chúng ta lúc nào cũng mắc bệnh nghĩ xa, nghĩ nhiều rồi lại tự suy diễn. Nhưng có điều, chúng ta không tự nhận ra được rằng cố gắng làm tổn thương bản thân để đối phương cảm thấy có lỗi, thì cái chúng ta nhận được chỉ là sự thương hại và nỗi đau cho chính bản thân mình mà thôi.

Dù vậy tôi không khuyên em tôi nên dừng lại. Vì tôi biết thời điểm này bất cứ lời khuyên của ai cũng trở thành vô ích. Chỉ khi chúng ta tự nhận ra sự thật phũ phàng thế nào, chúng ta mới biết tự đứng lên và mạnh mẽ hơn mà thôi. Ai cũng phải trải qua đôi lần vậy mới lớn, ai cũng phải tự làm tổn thương mình vài lần rồi mới biết chẳng ai quan tâm đến những vết thương đó ngoài bản thân mình.

Tôi cũng vậy, mà em tôi cũng thế, mấy ai trên đời này tự tin là đủ kinh nghiệm để giúp người khác vượt qua nỗi đau của họ. Tất cả đều tự thân, khi vượt qua được mọi chuyện rồi, chúng ta sẽ tự hiểu rằng chỉ có bản thân mình mới là người giúp mình tốt nhất trên đời mà thôi...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Nỗi Buồn, Đâu Có Trừ Ai

Bạn tôi là một cô gái xuất sắc, từ ngoại hình tới tính cách và cả học vấn. Rồi cô ấy cũng yêu một người xuất sắc như vậy. Người ta bảo tình yêu đẹp và bền vững nhất khi hai người có một sự phù hợp nhất định, đại loại giống kiểu "nồi tròn úp vung tròn, nồi méo úp vung méo" ấy mà. Và tôi nghĩ tình yêu của cô bạn tôi là một trong số những câu chuyện tình như vậy.

Hai người đã cùng nhau trải qua một khoảng thời gian dài, hạnh phúc đến mức rất nhiều người phải ghen tị.

Cho đến một ngày anh đi làm ở xa, còn cô thì lại tiếp tục phấn đấu và nỗ lực với sự nghiệp của mình. Chuyện gì đến cũng phải đến, tình cảm giữa hai người cũng nhạt dần theo khoảng cách và thời gian. Cô không còn đủ thời gian để dành cho anh nữa, và sự vô tâm đó khiến anh rất buồn, khi phải một mình cố gắng ở nơi xa xứ.

Yêu xa vốn là vậy, người ta mệt mỏi vì nhau thì ít, mà mệt mỏi vì tình cảm và sự chờ đợi của bản thân thì nhiều. Bởi đời thì ai biết đâu được đấy, một sáng mai thức dậy đã chẳng còn thấy nhau trong lòng.

Ngày đêm kề vai bên nhau, còn không thể trăm phần trăm tin tưởng, nói gì đến chuyện xa mặt? Cách lòng cũng là đương nhiên...

Cuối cùng thì như bao câu chuyện tình khác, hai người chia tay. Cô không khóc, anh cũng chẳng buồn. Chuyện của những người trưởng thành là như vậy, chẳng ai biết lòng họ ra sao, tình cảm của họ thế nào. Người ta chỉ thấy bộ mặt họ cố tình trưng ra mỗi ngày, còn sâu thẳm trong tim họ,

đến bản thân họ còn chẳng hiểu nổi nữa. Buồn phiền ra sao, đau đớn thế nào, đâu cần ai phải can dự? Bản thân mình biết là đủ rồi, người khác biết đến những điều đó thì mọi chuyện cũng đâu có thể thay đổi?

Vài tháng sau, cô bạn tôi phát hiện anh ấy có người yêu mới. Cô bảo với tôi cô buồn, tôi bảo ừ. Mặc dù trước đó, cô không hề tỏ vẻ đau thương hay nuối tiếc gì trước chuyện chia ly. Tuy nhiên tôi hiểu cái cảm giác ấy, mặc dù chính cô là người đã chủ động buông tay. Nhưng trong lòng phụ nữ vốn là vậy, dẫu không yêu, không đau nhiều nữa, thì cái cảm giác mình chẳng còn là quan trọng nhất với đối phương bao giờ cũng rất trống trải, lại có chút không cam tâm. Những nơi anh và cô cùng đến, giờ chỉ còn mình cô, còn anh thì lại đến cùng một người khác. Cô không thể hiểu, cũng chẳng muốn hiểu tại sao tình cảm lại có thể dễ dàng thay đổi thế. Cô còn cứ nghĩ anh sẽ vì cô mà day dứt thêm ít lâu.

Mọi chuyện thì qua nhanh, còn cô thì quá chậm chạp để thích ứng với sự thay đổi đó. Tôi đã nghĩ là cô bạn mình chai lì quá, một giọt nước mắt cũng chẳng thêm rơi, nhưng hóa ra là cô cũng chỉ là con gái thôi, cũng biết yếu mềm, cũng tổn thương và suy nghĩ nhiều như thế. Thậm chí những người con gái trông có vẻ lạnh lùng như vậy, lại còn đáng thương hơn những người khác rất nhiều.

Phụ nữ yếu đuối chỉ cần chìa tay ra thì cả trăm người muốn giúp, phụ nữ mạnh mẽ độc lập thì có một mỗi ai cũng tin là họ sẽ có thể vượt qua. Bởi vậy, đương nhiên chẳng ai nghĩ rằng họ cần được giúp. Cứ thế, cứ thế đơn độc mà tự vượt qua.

Tôi chẳng biết nói gì hơn với các bạn ngoài việc đừng bao giờ đặt bản thân mình quá cao trong lòng người khác. Bởi hòn đá còn có thể mòn, huống gì là lòng người dành cho nhau.

Trên đời này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, người yêu ta đến chết đi sống lại như vậy rồi cũng sẽ thay đổi. Đừng tự huyễn hoặc để rồi đau buồn. Kể

cả bạn có là người mà rất nhiều người xung quanh mơ ước và để ý, cũng không có nghĩa là bạn sẽ đặc biệt mãi mãi trong lòng một người.

Cho nên những ngày sau, nếu có yêu ai xin hãy nhớ đừng đánh giá bản thân mình quá cao trong lòng đối phương. Có như vậy, dù ra sao, dù thế nào, cũng không cảm thấy thiệt thòi, không cảm thấy không cam tâm...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Có Thứ Bình Yên Mang Tên Là Buông Tay

Bạn tôi bảo:

- Sao mà độc ác thế? Đáng lẽ ra mà nên khuyên người ta từ bỏ đi những thứ không thuộc về mình chứ.

Tôi mỉm cười đáp:

- Mà bạn biết không? Lúc trước, tao đau lòng vì anh ấy. Tất cả mọi người đều bảo tao bỏ đi, nhưng tao vẫn ở lại. Biết là sai, nhưng vẫn cố chấp. Đã tổn thương vì tình yêu, nhưng lại không một ai ở bên an ủi, ủng hộ. Ngược lại, vì tao làm sai, nên càng chẳng dám trách than hay mong sự giúp đỡ từ ai cả. Những lúc ấy, tao cảm thấy như thế giới chỉ có mình mình vậy. Rất mệt mỏi, rất áp lực...

- Thì đấy, ai bảo mà ngu.

Bạn tôi nói rồi lắng sang chuyện khác.

Tôi biết có vài lần trong đời chắc hẳn bạn tôi cũng như nhiều người trong chúng ta nói chung đều sẽ rơi vào tình cảnh ấy.

Khi chúng ta yêu một người, thì chỉ có đối phương và tình cảm của chúng ta là đúng. Tất cả mọi chuyện đều chẳng có nghĩa lý chi. Rồi sẽ có những lúc, chúng ta gặp những khó khăn trong tình cảm, những vướng mắc chẳng dễ dàng tháo gỡ, những lỗi lầm chẳng biết cách nào sửa chữa. Nhưng tình yêu vốn là chuyện của con tim, còn người ngoại lại đánh giá bằng lý trí. Mà chuyện của con tim thì lý trí đâu cách nào giải quyết? Vậy nên, đôi

lúc điều mỗi chúng ta cần thực ra không hẳn là một lời khuyên, một chỉ dẫn đúng hay sai, bỏ hay giữ trong cuộc đời. Thực ra, chúng ta chỉ cần ở những người xung quanh một sự đồng cảm nhỏ nhoi, một lời ủng hộ dẫu phi lý. Nhưng đó, là tất cả những thứ chúng ta cần ở thời điểm mà bản thân cảm thấy bế tắc bởi mọi chuyện xảy ra xung quanh.

Đó là lý do mà tôi lúc nào cũng mong muốn các bạn hãy yêu hết mình, đau hết mình. Để rồi các bạn sẽ tự nhận ra được cách mạnh mẽ hết mình, sống vui hết mình.

Chúng ta lớn bởi vì chúng ta ngã và rồi lại đứng lên, chứ không phải bởi vì chúng ta thấy ổ gà rồi lại rẽ ngang. Thay vì trốn tránh, chúng ta hãy học cách đối mặt thì hơn. Đối mặt với nỗi đau, với sự bạc bẽo của tình cảm. Và chúng ta sẽ tự nhận ra rằng có những thời điểm mà buông bỏ và ra đi là việc tốt nhất mình có thể làm, không phải chỉ vì bản thân mà còn vì tất cả những người xung quanh và cả đối phương nữa...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Là Phù Hợp

Hôm nay ở lớp học, thầy giáo có đặt câu hỏi thế này. Theo các bạn thì nếu đang yêu một người mà có tình cảm với một người khác thì nên chọn ai?

Sau một hồi cả lớp xôn xao với đủ mọi ý kiến, thầy bảo: "Thực ra nếu chúng ta yêu say đắm người thứ nhất thì đã chẳng có người thứ hai. Mặt khác con gái thì lại càng nên chọn người thứ hai, vì người thứ nhất có tốt thì đã chẳng có cơ hội cho người thứ hai xuất hiện để chăm sóc mình".

Tôi thì tôi chẳng rõ lắm là nên chọn ai, nhưng tôi sẽ kể cho các bạn một câu chuyện thế này.

Tôi có quen một chị, chị này bình thường thôi, nên cũng chẳng có gì để giới thiệu nhiều, kiểu người bình thường về tất cả mọi mặt, không có gì nổi bật.

Chị có yêu một người hơn chị một tuổi, từ cấp ba cho đến lúc đó là năm tư Đại học tức là khi ấy anh này đã ra trường và đi làm. Có thể vì công việc mới mẻ và sự nghiệp chỉ mới bắt đầu, nên anh này đôi khi lơ là không để tâm đến chị. Mà con gái thì các bạn biết rồi đấy, rơi vào hoàn cảnh ấy thì sẽ cảm thấy lẻ loi cô đơn là chuyện thường.

Điều gì đến rồi cũng phải đến, có người khác quan tâm đến chị nhiều hơn anh. Thực lòng mà nói, chị yêu anh rất nhiều, vì hai người yêu nhau từ hồi cấp ba, tình sâu nghĩa nặng như vậy đâu có dễ gì mà bỏ qua, huống hồ lại là

con gái. Nhưng trong thời gian chị cô đơn như vậy, anh lại bỏ bê chẳng thèm để ý, nên tình cảm của chị có thay đổi, cũng là điều dễ hiểu mà thôi.

Gia đình của người mới thì rất giàu có, trong khi chị lại quá bình thường, nhưng người này lại yêu chị rất nhiều, đến mức nhất quyết đương đầu với gia đình để được bên chị.

Chị một phần vì buồn chán, một phần vì tình cảm của người mới dành cho mình quá mãnh liệt mà bỏ anh ra đi.

Người ta lại bảo, chị ham giàu.

Chị và người mới lấy nhau sau khi chị ra trường, vì người đó sợ để lâu gia đình lại cấm cản và chị lại lung lay. Sau khi kết hôn, anh lúc nào cũng yêu thương và bên chiều chị hết mực, vậy nên bố mẹ anh lại càng không ưa chị hơn. Nhiều lần ngồi tâm sự chỉ thấy chị thở dài, chị bảo nếu lúc đó ở lại với người cũ, chịu thiệt thòi chút ít nữa có khi lại đỡ khổ hơn bây giờ. Sống trong điều kiện không hề phù hợp, có lúc mệt mỏi muốn ra đi lắm, nhưng mà lại nghĩ người ngoài đang chế nhạo mình vì giàu sang mà bỏ người ta như vậy, lại càng phải mạnh mẽ và hạnh phúc hơn để đỡ bị chê cười. Cuộc sống bây giờ, ở bên người yêu mình nhiều như thế, hạnh phúc thì cũng có. Nhưng hôn nhân đâu phải chuyện chỉ của hai người. Làm vợ, làm con dâu, làm mẹ, trách nhiệm đã rất nặng nề rồi, lại thêm không thể hòa hợp với gia đình chồng thì khổ sở lắm. Cái gì chứ chuyện kết hôn mà gia đình chồng phản đối, với phụ nữ luôn là một điều bất hạnh. Tốt xấu gì cũng sẽ bị nói, tốt xấu gì cũng vẫn không ưa. Dù có xinh đẹp đến đâu, tài giỏi cỡ nào, không ưa vẫn là không ưa, làm khó vẫn sẽ làm khó. Chẳng biết bao giờ mới kết thúc.

Cho nên không phải là cứ được yêu thương nhiều thì sẽ hạnh phúc. Ở đời, người ta phải sống trong cả trăm ngàn mối quan hệ chồng chất, bị chi phối bởi rất nhiều chuyện xung quanh. Yêu chỉ là một việc, việc khác là còn phải cảm thấy thoải mái và vui vẻ. Vậy mới nói, ở bên ai cũng không

quan trọng, sau hay trước, ít hay nhiều thì cũng là yêu. Quan trọng nhất là tâm mình phải thanh thản thì đời mình mới vui. Yêu một người phù hợp, tốt gấp vạn lần so với được một người không phù hợp yêu thương.

Tình yêu vốn dĩ là đau khổ, không hợp lòng người còn đáng thương hơn. Người thứ ba xuất hiện chỉ vì có lỗ hổng, nhưng lỗ hổng đó, nếu mình muốn thì vẫn có thể bù đắp lại được. Người ta hay bảo là hết duyên thì tình sẽ tan, nhưng hết rồi, thì tại sao không cùng tạo ra thêm những cái duyên khác cùng nhau? Hay là trong lòng người vốn chỉ mong mau mau hết duyên để bỏ đi như vậy?

Tình yêu là một câu chuyện rất khó đoán định, đời người lại vô cùng bất trắc. Cứ yêu và ở bên ai mà tâm mình thấy hợp, lòng mình thấy an là được rồi, phải vậy không nhỉ, quan trọng gì lời người đời nói. Miệng gần tai, ai nói thì cũng tự nghe, nghĩ như vậy, tự tin lên mà sống thế là được rồi!

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Cứ Bình Lặng Mà Yêu Thương.

Có người nói rằng, nếu bạn phân vân giữa sự lựa chọn thứ nhất và thứ hai, thì tốt nhất bạn nên chọn sự lựa chọn thứ hai. Vì nếu bạn chắc chắn với sự lựa chọn thứ nhất, thì đã không có sự lựa chọn thứ hai xuất hiện.

Thực ra, không hẳn là như vậy. Bởi trên đời này, chuyện gì cũng chỉ mang tính tương đối. Khi bạn lựa chọn một điều gì đó, sẽ có vô vàn những lựa chọn khác xuất hiện, đôi lúc không phải vì sự lựa chọn thứ nhất không tốt hay những lựa chọn khác tốt hơn mà có thể do cuộc đời đang thử thách bạn.

Hồi còn đi học, khi bạn đưa ra một câu trả lời cho câu hỏi của cô giáo, cô giáo vẫn hay hỏi lại rằng bạn có chắc không mặc dù có khả năng là bạn đã đúng. Việc hỏi lại như vậy không có nghĩa là bạn sai, mà thực ra có lẽ cô chỉ muốn biết xem liệu rằng bạn có chắc chắn và tin tưởng vào bản thân mình hay không mà thôi.

Những thử thách của cuộc sống luôn có thể ẩn dưới dạng của những lựa chọn thứ hai. Thử thách thì luôn khiến người ta căng thẳng và rối trí, có lẽ vì vậy mà không ít người đã đưa ra những quyết định chẳng hề đúng như những gì bản thân mình mong muốn.

Yêu một người cũng vậy, hai người yêu nhau lâu đến nỗi không hiểu được tình cảm dành cho đối phương rốt cuộc có còn là yêu hay không? Và khi đó, những sự lựa chọn khác xuất hiện. Bạn nhận ra rằng, trái tim bạn đập nhanh hơn khi ở cùng một người khác. Bạn nhận ra rằng, má bạn ửng hồng rạng rỡ khi ai đó khen mình xinh. Nhưng tất cả, tất cả những điều đó

không có nghĩa là bạn đã yêu. Bởi con người ta vẫn hay lầm tưởng giữa những rung cảm đời thường và cảm giác yêu đương thực sự. Tuy nhiên bạn sẽ khó có thể nhận ra được đâu mới là điều quan trọng trong cuộc đời mình nếu như bạn không đánh mất nó.

Và hẳn nhiên khi bạn rời bỏ điều đó, thì có thể rất không may mắn rằng rời điều đó cũng không chờ đợi bạn ở phía sau. Có lẽ vì vậy mà cuộc đời mỗi người ai cũng mang trong mình một câu chuyện để hối tiếc, nhưng nhờ đó sau này người ta mới biết trân trọng những thứ đang có trong tay.

Những lựa chọn thứ hai, đôi khi đến là vì vậy. Người ta cần phải biết rằng những thứ đang nắm trong tay cũng có thể mất đi chỉ bởi vì bản thân không hề có niềm tin và sự can trường vào những quyết định của mình. Nếu bạn không biết tin tưởng và mạnh mẽ đi theo những điều mình đã chọn, thì có thể lắm, bạn sẽ phải hối tiếc cả một đời.

Hãy trân trọng những điều mà bạn đang nắm giữ, bởi có thể đó chính là điều quan trọng nhất trong suốt cuộc đời bạn.

Đừng như mây, như gió

Lặng lẽ xa nhau chẳng một lời.

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Hãy Yêu Em, Ngay Cả Trong Cơn Say.

Anh ta say, và tôi cũng vậy. Tôi nghĩ đêm đó có thể mình đã xong đời rồi, nhưng hóa ra anh lại đưa tôi về nhà. Cũng thật là buồn cười, nhưng cũng may. Ít nhất thì tôi vẫn đang an toàn, và mối quan hệ giữa chúng tôi vẫn không vì chuyện đêm đó mà thay đổi.

Sau rồi, tôi hỏi anh ta:

- Sao anh lại bỏ em về?
- Thế em nghĩ em say là trách nhiệm của anh à?
- Thì cũng vì anh nên em mới uống. Anh giận bạn gái, và muốn đi uống mà.
- Ừ, nhưng anh đâu có bắt em uống cùng.
- Sao đêm đó anh say rồi mà vẫn không làm gì em?
- Anh có thể làm gì được ai trong khi có một người đang vì anh mà lo lắng suốt cả đêm à?
- Ừ, cũng đúng. Nhưng anh đã bỏ em mà về chẳng chút quan tâm hay thăm hỏi gì cả. Anh tệ quá. - Tôi nói rồi cười.
- Ít ra thì anh cũng chưa làm việc có lỗi với người yêu mình. Còn em thì, ừm, kệ em vậy.

- Ừm, anh chỉ tốt với mình cô ấy thôi, anh chẳng hề ga lăng với những cô gái khác tẹo nào.

- Có sao đâu. Những cô gái khác đâu thuộc về anh, anh không có nghĩa vụ phải tốt với họ. Còn cô ấy, anh nghĩ mình nên có trách nhiệm, bởi vì cô ấy yêu anh và anh cũng đã chọn cô ấy.

Tôi cười, rồi chào tạm biệt anh.

Tôi đã từng nghe kể, cũng đã từng đọc rất nhiều câu chuyện về những người đàn ông không-giống-như-dàn-ông. Họ bước chân ra đường và làm những chuyện có lỗi với người phụ nữ của mình, rồi sau đó trở về nhà mà chẳng hề ăn năn hay day dứt chút nào. Nhưng anh bạn của tôi thì không.

Bỗng nhiên thấy mình bất hạnh, và bỗng nhiên thấy cô gái đó thật sự rất may mắn. Cô gái ấy đã có bên mình một người đàn ông mà kể cả trong lúc say xỉn vẫn vì cô ấy mà trở về nhà. Ngay cả trong lúc không tỉnh táo như vậy, anh ấy vẫn không làm cô phải buồn. Có thể dưới con mắt của rất nhiều người con gái khác, anh thật sự không phải một người đàn ông lịch lãm, hào hoa nhưng anh ấy là một người tốt, rất tốt, hiếm, rất hiếm trên đời này.

Tôi không biết với các bạn thì thế nào, nhưng với tôi anh ấy là một người đàn ông thực sự tốt, dù có thể anh ấy không tốt với những người con gái khác, nhưng anh ấy đã tốt với người-cần-phải-tốt. Thế là đủ rồi.

Cánh đàn ông vẫn hay ngụy biện rằng khi say lý trí cũng không còn đủ tỉnh táo, nhưng họ cần hiểu, tình yêu, người yêu ở trong tim. Chuyện tình yêu, mà chỉ một cơn say cũng để để quên mất, thì người đàn ông đó chắc hẳn cũng chẳng sâu nặng gì với đối phương. Huống hồ gì người ta vẫn bảo trong cơn say, đàn ông luôn thật lòng mình nhất, chẳng lẽ vậy, mà lại không hề nhớ, không hề có chút suy nghĩ gì về người phụ nữ mình yêu?

Cô gái đó, hi vọng cô ấy sẽ không bỏ lỡ anh bạn tôi. Còn tôi, chỉ hi vọng mình sẽ gặp được một người đàn ông như vậy. Người đàn ông biết được

rằng không nhất thiết phải tốt với cả thế giới, chỉ đơn giản là đủ tốt với người mình yêu thương, người đàn ông ấy biết trân trọng tôi ngay cả trong lúc giận dữ và không tinh táo như vậy. Cuộc đời mỗi người, rốt cuộc cũng chỉ cần một người như thế ở bên thôi nhĩ. Người vì sợ mình buồn mà bỏ qua tất cả mọi cảm dỗ, luôn trở về cạnh bên sau tất cả mọi điều...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Điều Chúng Ta Cần

Tôi hỏi ả bạn:

- Mà có yêu anh ta không?

- Không, à không biết. Tao đâu có nhớ nổi cái cảm giác yêu một người là thế nào nữa đâu.

- Thế sao mà đồng ý lấy anh ta?

- Nhà tao có bà dì, ế, ở vậy đến già. Cháu chắt cũng chăm chút nhưng mà cô quạnh lắm. Mỗi lần về thăm lại thấy thương. Giàu có mà cô đơn. Tao thà không giàu chứ không muốn sống một mình.

- Thế mà không sợ người ta buồn vì mà không yêu người ta à?

- Tao vẫn đang cố gắng để yêu anh ta mà. Chỉ đơn giản vài câu em yêu anh, nhớ anh. Không lừa dối, không ngoại tình. Có gì là khó. Rồi dần dần thì cũng nảy sinh tình cảm thôi. Anh ấy tốt, rất tốt. Sớm muộn gì tao cũng vì cái tốt đó mà thương anh ấy. Tao nghĩ thế.

- Ừm... Cũng dễ nhỉ.

Thế là ả bạn tôi đi lấy chồng. Không nuối tiếc cũng chẳng có tham vọng gì hơn. Có thể vì đã yêu và chịu đủ nhiều thương đau trước đó, nên hóa ra ả chẳng cần gì ngoài cuộc sống bình yên. Từ ngày lấy chồng, ả đi làm như đi chơi, dăm ba hôm lại thấy xách va li lên đi du lịch cùng chồng. Đời chẳng có gì phải lằng lo.

À thì hóa ra, người ta không yêu một người vì cô đơn, nhưng lại có thể vì cô đơn mà ở lại bên một người.

Năm 18 tuổi, ả yêu một người chết đi sống lại. Vật vã đau khổ đến hóa điên vì một thằng mà ngay cả thuốc tránh thai cũng bắt người yêu mình tự vác mặt đi mua. Thế rồi, điên quá cũng chẳng điên được nữa. Tự mình đứng dậy, tự mình đi lên. Chẳng yêu ai cả cho đến tận lúc lấy chồng. Gặp chồng chỉ một tuần rồi yêu, yêu nhau được bốn tháng thì về nhà xin cưới. Tôi nhiều lần cũng chẳng thể hiểu nổi bạn mình. Nhưng có lẽ đời nó chỉ mình nó hiểu là được rồi.

Đêm trước hôm lên xe hoa, ả còn bảo với tôi: "Đừng có dại mà theo đuổi người mình yêu, chẳng qua là cái không có được bao giờ cũng đẹp đẽ, nhưng chỉ là trong tưởng tượng thôi. Thực tế thì thứ phù hợp nhất với mình mới là cái tốt đẹp nhất. Một người phụ nữ nhất định phải chọn cho mình một đôi giày thật vừa vặn, chứ không phải một đôi giày đẹp mà đau chân. Đi lâu sẽ đau lắm đấy, vừa vặn bao giờ cũng tốt hơn. Không những là đi đứng mà còn có thể bay nhảy. Thanh xuân yêu đương đau khổ cũng đủ rồi. Thấy mệt quá thì bỏ đi..."

Vậy mà ả bỏ thật. Tôi biết ả còn giữ trong lòng mình một thứ gì đó rất cũ, rất đơn phương. Bởi trong lòng tôi cũng có một điều tương tự như vậy. Nhưng ả mạnh mẽ và can đảm quá, không những là bỏ đi mà còn dũng cảm lấp đầy bằng một thứ khác phù hợp hơn.

Còn tôi, giữa những lớp sương mờ của thực tại, tôi vẫn hàng ngày sống cùng với quá khứ đau thương. Có thể là còn yêu, cũng có thể do quá ám ảnh. Nhưng rồi, một ngày nào đó, tôi tin rằng mình cũng sẽ đủ mạnh mẽ như ả, dẫu không thể vứt bỏ thì cũng có thể khiến nó dần mờ nhạt đi, để đến với người có thể đem cho tôi một cuộc sống bình yên.

Đời người rốt cuộc là có thực sự cần đến tình yêu hay không? Bởi cuối cùng thì yêu cũng sẽ biến thành thương, cái thứ nghĩa tình thực thụ giúp

người ta ở lại bên nhau đến hơi thở cuối cùng. Chúng ta, thực ra không nhất thiết cần một người để yêu, mà là cần một người để thương và được thương đến suốt đời...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Chúng Ta, Đừng Nên Gặp Lại Nhau.

Anh.

Cô ấy vẫn thế, vẫn không nhìn thấy tôi như cái lần đầu gặp mặt. Cô ấy cận, nặng đến nỗi chỉ cách nhau 3-4m cũng không thể nhận ra người đối diện. Tôi vẫn bị hấp dẫn bởi nụ cười của cô ấy như vậy. Nếu ngày đó, tôi đừng quá vô tâm, đừng có được rồi lại không biết quý trọng, có lẽ lúc này người con gái ấy vẫn đang bên cạnh và yêu thương tôi rất nhiều.

Cô ấy cận, nên tôi chẳng bao giờ dám để cô ấy lái xe một mình khi trời tối. Vì cận, nên bị nhiều người bảo khó gần, chảnh chọe. Nhưng chỉ có ai đủ quan tâm mới hiểu cô ấy là người dễ tổn thương thế nào. Ấy vậy mà tôi lại làm cô ấy khóc suốt đêm mưa, bỏ mặc cô ấy trong cái mùa đông lạnh giá. Chỉ bởi cái lý do rằng tôi mệt, tôi cần nghỉ ngơi. Nhưng cô ấy, đã bao giờ bắt tôi làm gì cho cô ấy đâu cơ chứ? Tôi đến, yêu thương cô ấy, khiến cô ấy rung động, rồi lại bỏ cô ấy đi. Cô ấy chưa bao giờ yêu cầu tôi làm gì ngoài việc yêu thương cô ấy cả. Có vậy thôi, mà tôi cũng làm không nổi...

Cũng may, vì cô ấy không thấy tôi nên chắc cũng sẽ chẳng phải suy nghĩ nhiều quá về điều gì. Có thể cô ấy lại buồn sau cái chạm mặt ngày hôm nay, có thể đôi mắt ấy sẽ lại rơi lệ, có thể nụ cười rạng rỡ ấy lại tắt sau khi nhìn thấy tôi. Cũng may, vì chỉ có mình tôi nhìn thấy cô ấy, dù chỉ là khoảnh khắc ngăn ngủi như vậy, nhưng thật may vì cô ấy vẫn sống rất tốt. Với tôi, chỉ vậy là đủ rồi...

Em.

Tôi giả vờ bị cận từ những năm học cấp ba, là vì không muốn nhìn thấy những thứ không nên thấy. Tôi phớt lờ tất cả mọi chuyện xung quanh mình, chỉ trừ những điều tôi muốn.

Anh ấy cũng là một trong những người mà tôi không quan tâm, tôi cứ phớt lờ như chưa từng gặp gỡ như vậy. Cho đến khi anh ấy cố tình đến trước mặt tôi tiếp cận. Anh ấy cứ như thế xuất hiện dần trong cuộc sống của tôi nhiều hơn. Tôi vẫn giả vờ thị lực kém như vậy khi ở gần anh ấy, chỉ bởi đôi lúc tôi muốn ngắm anh ấy một cách lặng lẽ mà không ai biết, muốn được anh ấy đưa đi đón về dù là bất cứ đâu, muốn anh ấy làm giúp những điều nhỏ nhặt, muốn được anh ấy lo lắng khi chỉ có một mình.

Thế rồi, anh ấy bỏ tôi mà đi. Tôi đã khóc, rất lâu sau đó. Tôi tự khiến bản thân trải xước và thương tổn. Những nỗi buồn chỉ mình tôi suy tư.

Hôm nay tôi lại gặp anh ấy, nhưng tôi lại vờ như không nhận ra anh đang đứng trước mặt, dù anh ấy ở ngay phía bên kia đường. Tôi vẫn cười như không có chuyện gì xảy ra, tôi sợ anh ấy lại bước đến như ngày ban đầu. Những nỗ lực buông bỏ của tôi trước giờ rồi sẽ tan biến hết, tôi sợ mình yếu lòng rồi lại thương đau. Tôi mỉm cười và tim đập chân run, tôi cố gắng bước đi thật nhanh khi đèn xanh bắt đầu chạy. Hình như tôi lo xa quá rồi, anh vẫn đứng lặng lẽ chẳng chạy theo.

Tôi biết anh vẫn lặng nhìn tôi những giây phút ngắn ngủi, tôi biết anh vẫn âm thầm lo lắng cho tôi bấy lâu.

Nhưng có lẽ cả tôi và anh đều chưa yêu thương nhau quá nhiều, đến mức có thể gạt bỏ mọi tự trọng và níu lấy đối phương.

Cũng may, là anh vẫn nghĩ tôi bị cận, nếu không chắc là cả hai chúng tôi sẽ đều khó xử lắm. Mỉm cười hay lặng lẽ bước qua nhau? Tôi không biết nữa, nhưng chắc là không sao, bởi tôi chưa nhìn thấy anh ngày hôm nay,

chưa nhìn thấy gì cả, chưa nhìn thấy gì nên tim chắc cũng không cần phải đau...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Người Cuối Cùng Ở Lại.

Có lần, bảo với mẹ, "Sau này chồng con nhất định phải là người sạch sẽ, thơm tho, đẹp trai."

Mẹ cười rồi bảo, "Nhìn bố mày kia kìa, vừa lùn, vừa béo, đã thế còn bị hôi nách mà vẫn lấy được mẹ mày đấy thôi. Mày còn không được bằng phân nửa của mẹ, đòi hỏi gì hả con? Mà ngày xưa đũa nào suốt ngày đòi rúc nách bố mày mới đi ngủ hả con?"

Kể cũng lạ, đúng là bố bị "viêm cánh" nhưng ngày bé cũng suốt ngày rúc nách bố mới chịu đi ngủ. Hôm nào mà thiếu bố thì y như rằng quấy khóc rồi bị mẹ mắng mới chịu đi ngủ. Sau này lớn lên rồi mới nhận ra đó không phải mùi hôi mà là mùi cơ thể, là mùi của bố, của chồng mẹ, là mùi hương duy nhất riêng biệt của người đàn ông lớn trong đời của hai mẹ con. Dù vẻ bề ngoài nhiều khuyết điểm, nhưng suy đi tính lại vẫn chẳng ai yêu mẹ, yêu con bằng bố cả.

Mẹ còn kể cũng nhờ cái mùi đó mà có hôm bố mẹ đi hội chợ, đông quá nên suýt lạc nhau. Mẹ thị bị cận, nhưng nhờ cái mùi hương đó nên mới nhận ra được bố đang ở gần. Chỗ nào có mùi, chỗ đó là bố. Không lẫn đi đâu được. Ban đầu, đi hẹn hò với mẹ thì nước hoa, xà phòng thơm nức mũi. Sau này lấy về mới biết bị lừa, lúc đầu còn khó chịu, dần dà cũng thành quen. Có khi xa lại nhớ đến nỗi ăn cơm cũng không ngon miệng.

Hình như lần nào nói chuyện với mẹ cũng nhất định phải lấy người thế này thế kia mà càng không được có mùi cơ thể. Vì sợ lắm, chỉ có mùi của bố là chịu được thôi. Vì là bố mà, quen rồi nên thành ra lại thấy thân thuộc.

Chứ người lạ thì ai mà chịu được? Có lần mẹ không mắng mà chỉ nhẹ nhàng bảo, "Dù có mùi gì, có hôi ra sao, có không đẹp trai, thì cũng chẳng tìm được ai tốt với mẹ như ông ấy. Quan trọng nhất không phải những thứ bề ngoài. Mà là ẩn ở bên trong. Hoa quả đẹp bề ngoài là vì phun thuốc cho tươi lâu, chứ cái đồ ấy ai mà dám ăn. Còn cái tốt tự nhiên, có thể bề ngoài khiếm khuyết nhưng chắc chắn là đồ xịn, đồ chất lượng. Cho nên đừng có vì ba cái vẻ hào hoa phong nhã mà đổ gục. Lấy người vì mình, đừng lấy người mình thương. Tình cảm ban đầu có thể ít, nhưng sự chân thành sẽ nuôi dưỡng nó lớn lên..." Mẹ nói dài, mà chỉ thấm có vậy. Mà có thể đó cũng là những điều quan trọng nhất rồi.

Lại nhớ, cậu bạn cùng lớp tốt tính học giỏi mà bị "viêm cánh". Quanh năm bị cả lớp trêu, nhưng chẳng sao, giờ cậu ấy yêu được một em xinh xắn, cũng vài ba năm rồi. Chẳng bù cho mấy thằng đẹp trai trong lớp, mãi mà chưa thấy em nào yêu đương thật lòng.

Nhận ra rằng, yêu một người rất dễ, chỉ cần ánh mắt, cử chỉ, sự quan tâm là đổ gục. Nhưng ở bên nhau lâu dài thì không phải ai cũng làm được. Giống như nước hoa có thể che giấu mùi cơ thể tạm thời, vẻ bề ngoài hay những thứ vật chất cũng chỉ đem lại một tình yêu tương tự thế. Thứ còn lại duy nhất đó chính là con người và tình cảm chân thật của mỗi chúng ta. Phải có lòng biết mấy, mới giữ được nhau ở lại sau tất cả những thứ phồn hoa cao sang của cuộc đời, mới có thể làm người cuối cùng của đời nhau sau những hờn thua, cực nhọc...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Vì Chúng Ta Thuộc Về Nhau

Bà chị gái cho xem một đoạn tin nhắn với anh người yêu:

"Em ơi, anh có chuyện muốn nói với em.

Chuyện gì thế? Chia tay à?

Không, em hãm à? Lúc nào cũng chia tay, chia tay thế?

Thế là gì? Anh yêu người khác rồi à?

Không, yêu người khác thì phải chia tay chứ?

Thế có chuyện gì nghiêm túc vậy anh?

Bọn mình đi đăng ký kết hôn nhé.

Ờ..."

Bà chị mình vỡ òa ngay giây phút đó. Chị chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Bởi anh và chị yêu nhau từ rất lâu về trước, nhưng gia đình anh không thích chị nhiều, cho nên nhiều lần chia tay, lục đục tưởng như chẳng còn cơ hội quay trở về.

Lần quay về với anh, ai cũng nói chị khờ, mắng chị dại. Cả gia đình và bạn bè, mọi người vừa thương vừa giận. Nhưng chị yêu anh lắm, mặc dù anh không kiên định, nhưng gia đình vẫn là số một, chị hiểu và chị có thể hi sinh. Chị quay lại với anh là vì tình yêu, dù vậy chị cũng chưa bao giờ nghĩ rằng gia đình anh có thể đồng ý cho anh chị ở bên nhau. Lúc nào chị cũng

trong tâm thế sẵn sàng chia tay anh, anh cứ bảo chị tiêu cực, nhưng thực ra hơn ai hết chị là người luôn muốn ở bên anh trọn đời.

Thế nhưng hôm nay người đàn ông của chị đã cầu hôn chị, đã mua nhẫn và cả hoa. Bất chấp tất cả sự phản đối của gia đình.

Trước đó, là vì hai người còn trẻ, anh còn phải nhận chu cấp nhiều từ gia đình. Bây giờ, anh có thể tự lập được và còn có khả năng chăm lo cho chị nên anh quyết tâm bù đắp tất cả những gì đã qua cho chị trong suốt phần đời còn lại của mình.

Anh nói với chị rằng anh xin lỗi vì rất nhiều năm tháng qua đã để chị phải chịu nhiều thiệt thòi. Xin lỗi vì đã để chị một mình khi chị buồn lòng về anh. Xin lỗi vì đã khiến chị yêu anh nhiều đến vậy, và anh sẽ ở bên chị suốt đời dù cho ai có nói gì đi nữa. Thứ tình cảm giữa anh và chị dường như đã hơn cả tình yêu. Vượt qua tất cả mọi cảm xúc, ghen hờn, trong câu chuyện của họ, không ai muốn bỏ đi, không ai muốn để đối phương ở lại một mình.

Chắc chắn sẽ có rất nhiều người xung quanh chị chế giễu và hi vọng chị sẽ sớm chia tay. Nhưng bản thân mình thì tin, tình yêu này sẽ còn kéo dài mãi. Với ai đó thì chưa chắc đó là thứ tình cảm lay động lòng người, nhưng với những người trong cuộc, cả anh và chị đều hiểu rằng sẽ rất khó khăn để đi đến được hôm nay. Giây phút hạnh phúc có thể không kéo dài mãi nhưng những kí ức thì vẫn còn vẹn nguyên. Và càng trưởng thành thì người ta sẽ càng hiểu, giá trị của hạnh phúc thực ra chính là được ở bên người có thể vì mình mà quay lưng lại với tất cả mọi người. Dù cho đó là thứ tình cảm gì đi nữa, yêu hay thương, thì đó cũng là thứ tình cảm tuyệt vời nhất trên đời, thứ tình cảm mà đi qua biết bao mưa nắng, người ra vẫn muốn ở lại bên nhau mặc cho bão giông sẽ đến, và khó khăn thì chưa biết khi nào mới có thể dừng lại...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Yêu Lại Người Cũ

Yêu lại người cũ, chưa chắc đã là chuyện không hay. Giống như khi ra xem một bộ phim hoạt hình vào lúc ta còn nhỏ, ta sẽ có cảm giác, những suy nghĩ khác. Nhưng thời gian qua đi, ta xem lại bộ phim hoạt hình đó khi ta đã trưởng thành, ta lại có những suy nghĩ, những cảm nhận khác hơn.

Yêu lại người cũ, cũng chính là một câu chuyện như vậy. Lúc ta yêu nhau, ta đang còn ở độ thanh xuân non trẻ, cái thời điểm có rất nhiều thứ để lo lắng, để phân vân. Vì vậy, có lẽ chia tay là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai.

Nhưng rồi, khi mọi chuyện ổn hơn, khi cả hai có một sự nghiệp vững chắc, một công việc tốt, một tương lai tươi sáng, không còn bị vướng bận bởi những âu lo, những trắc trở của cuộc đời. Ta sẽ gặp lại nhau, với hai con người hoàn toàn mới, trưởng thành hơn, thành công hơn và trái tim cũng sút mẻ nhiều hơn. Có thể lắm, ta sẽ lại thấy trái tim mình rung động, không phải vì bởi những điều xưa cũ, những chuyện đã qua mà đơn giản bởi chính con người ta gặp lúc bấy giờ. Có chút hoài niệm, có chút mới lạ, có chút rung động, có chút băng khuâng.

Những người cũ, không phải là tấm gương vỡ không bao giờ có thể lành lại. Bởi ai cũng sẽ thay đổi, và người cũ hay chính bản thân chúng ta đều sẽ thay đổi mà thôi.

Cho nên, gặp lại người cũ ở một thời điểm khác, một điều kiện khác, có lúc lại có thể tạo nên một tấm gương mới hoàn toàn.

Ta sẽ lại yêu nhau, nhưng bằng một cách rất khác. Ta sẽ lại làm tổn thương nhau, nhưng cũng biết cách để xoa dịu nỗi đau đó. Ta sẽ hiểu nhau hơn, qua những vết thương xưa cũ. Và ta sẽ thôi làm nhau đau, như cái cách ta đẩy nhau ra thật xa vào cái ngày rất lâu về trước.

Có bao giờ bầu trời xanh đến vậy?

Như cái ngày bọn mình trông thấy nhau?

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Khi Yêu Đương, Hãy Làm Người Đơn Giản

Có những giai đoạn của một mối quan hệ, càng hạnh phúc bao nhiêu càng lo lắng bấy nhiêu. Sợ hãi mọi thứ đẹp đẽ ngày hôm nay, không biết chừng ngày mai sẽ tan biến, mong manh, nhẹ nhàng tựa như một cơn gió.

Kì thực ra, chính sự lo sợ đó vô hình lại đẩy mọi chuyện đi theo hướng tiêu cực hơn. Vì yêu, cho nên sẽ ghen tuông mù quáng. Vì yêu, cho nên sẽ hay giận hờn, cãi vã. Vì yêu, nên cũng thường hay nghi ngờ. Vì yêu, nên cũng chẳng còn tin tưởng nhau nhiều như xưa. Bởi vì yêu, bởi vì lo nghĩ quá nhiều, mà mỗi chúng ta thường tự khiến cho cả bản thân và đối phương mệt mỏi.

Chúng ta hàng ngày sống trong nỗi lo sợ và sự hoài nghi không có hồi kết, rồi chúng ta cãi vã, chúng ta thấy mệt mỏi, và chúng ta sẽ muốn dừng lại. Đó chính là cái cách mà chúng ta tự đẩy người mình yêu thương ra thật xa, biến mất khỏi cuộc đời mình.

Bởi vậy mới nói, càng đơn giản, càng hạnh phúc, nhất là trong chuyện yêu đương. Người đơn giản, sẽ chỉ yêu mà không lo nghĩ, sẽ chỉ mỉm cười mà không quan tâm đến nỗi buồn của ngày mai. Chuyện gì đến ắt hẳn là sẽ đến, lo lắng gì nhiều để phá hỏng những điều tốt đẹp của ngày hôm nay. Người đơn giản, sẽ yêu mà chẳng cần biết kết quả, sẽ tin tưởng mà chẳng bao giờ hoài nghi. Dù có thế, sự thật sẽ khiến họ tổn thương rất nhiều, nhưng dù sao thì họ cũng đã vui trọn vẹn vào ngày hôm qua.

Đừng khiến một niềm hạnh phúc bớt viên mãn vì những chuyện chưa tới, bởi trong tình yêu, không thể nói trước được điều gì. Phán đoán của chúng

ta chưa bao giờ là chính xác, đừng để những nỗi nghi ngờ đẩy người mình yêu thương ra thật xa.

Khi yêu đương, hãy làm một người đơn giản. Yêu thật nhiều, bỏ bớt những hoài nghi. Bởi vì chỉ khi chúng ta thật sự tin tưởng một ai đó, họ mới có thể đáp trả lại cho chúng ta bằng tất cả những điều tốt đẹp và chân thành. Niềm vui không dễ mà đến, cho nên hãy cứ tận hưởng nó một cách tròn đầy nhất, bởi chúng ta xứng đáng được hạnh phúc thật nhiều!

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Với Phụ Nữ, Dù Không Yêu, Xin Vẫn Cứ Nhẹ Nhàng

Chia tay rồi, nhưng đàn ông đừng nên phũ phàng quá. Vẫn biết ngọt nhạt với phụ nữ chỉ khiến họ nuôi hi vọng, nhưng dù sao cũng hãy tìm cách nhẹ nhàng với họ. Vì bất cứ sự thay đổi đối ngọt nào cũng sẽ khiến con người ta suy sụp rất nhiều.

Chia tay rồi, phụ nữ vẫn nhắn tin thì đừng nói những lời khiến họ buồn. Hãy động viên và trò chuyện với họ như những người bạn. Giúp họ quên bớt đi những nỗi buồn và tổn thương trong lòng. Vì phụ nữ, ai cũng yếu đuối, ai cũng mong manh, chịu đựng nhiều như vậy, trái tim sẽ chai sạn mất.

Chia tay rồi, nếu phụ nữ vẫn còn tình cảm, đàn ông đừng vội vàng mà có tình mới, mà nếu lỡ có rồi thì cũng đừng quá công khai, đừng quá thể hiện. Cái gì cũng cần phải có thời gian, yêu đương cần một, thì buông bỏ cần mười. Những lúc mình hạnh phúc bên người mới, cũng là lúc có một người đang rất đau thương.

Chia tay rồi, phụ nữ có đăng status buồn tủi, hay kể về quá khứ, cũng đừng tức giận mà trách họ. Có thể chuyện lúc đó với đàn ông chẳng còn nghĩa lý gì, nhưng với phụ nữ đó là cả một quãng thời gian hạnh phúc, tràn ngập yêu thương. Họ chỉ muốn nhắc lại vì họ nhớ, họ buồn, vì họ chỉ muốn một lần được vui vẻ trong kí ức ấy mà thôi.

Chia tay rồi, nhưng đàn ông quên hết tình thì vẫn còn nghĩa. Đừng khiến phụ nữ thêm buồn vì những lời nói, cử chỉ, vì những khúc mắc giữa người mới và người cũ, vì những câu chuyện đã qua. Bởi phụ nữ, khi yêu, họ đã

đặt hết tất cả tình yêu và tuổi trẻ vào cuộc tình, có thể nào dễ dàng mà quên không? Hãy luôn độ lượng với phụ nữ sau cuộc tình, như cái cách mà họ vẫn bao dung bạn trong rất nhiều những năm tháng yêu đương...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Người Đi Ngang Đời Nhau

Đừng oán trách người cũ, đừng nói lời cay nghiệt. Bất kể ai cũng vậy, đều sẽ là người cũ trong lòng của ai khác mà thôi.

Chúng ta đã từng hạnh phúc bên nhau, từng vì nhau mà lo lắng, đau lòng. Nghĩ rằng đối phương chính là ý nghĩa thực sự mà bản thân cần có trong đời để thức giấc vào mỗi sáng, nghĩ rằng cả đời này sẽ chẳng còn có thể gặp được ai tốt hơn đối phương.

Nhưng tình cảm là thứ không thể nắm bắt, nên chúng ta sẽ chẳng thể biết được ngày mai mọi chuyện sẽ đi về đâu.

Có người đến rồi ở lại mãi, có người đến và rồi lại rời đi, có người chỉ ghé chân để thử lòng ta một chút, cũng có người lưu luyến muốn ở lại mà không thể. Nếu không vì tình cảm thay đổi, thì cũng sẽ vì hoàn cảnh ép buộc, người ra đi đâu đều có lý do riêng của họ, và chắc hẳn đối với họ thì việc ra đi là lựa chọn tốt hơn cho cả hai.

Bởi vậy mà chúng ta chẳng có quyền gì để trách cứ họ cả, mặc dù việc ai đó bỗng nhiên thay lòng đổi dạ là một điều chẳng hề dễ dàng chấp nhận. Tình yêu là tự nguyện, tự nguyện gánh vác, tự nguyện chịu trách nhiệm, tự nguyện hi sinh, tự nguyện đau lòng và rồi cũng tự nguyện xa rời, tự nguyện chia ly. Chúng ta chẳng có lý do gì để ép buộc họ ở lại bên mình, bất cứ cái cớ nào rồi thì cũng chỉ nhận lại được sự thương hại mà thôi.

Trái tim đã hết rung cảm khi ở bên nhau, lý trí cũng thôi đã không còn muốn ở lại, chỉ là vì người đó đã làm hết bốn phận của duyên phận, vai trò

của họ trong cuộc đời mình chỉ đến thế mà thôi.

Người cũ không xấu xa, chỉ là cái tốt đẹp của họ đã không còn hướng đến mình nữa. Trong đời này, với chuyện tình yêu thì không thể bao dung cho nhiều người, ai yêu ai, cũng chỉ nên dùng sự quan tâm của mình ở duy nhất một người.

Người cũ không vô tình, chỉ là cái tình của họ giờ đã hướng đến một người khác mà thôi. Và khi yêu thương thì ai cũng muốn thành thật, họ đơn giản chỉ muốn chân thành với người mình yêu thương mà thôi.

Vậy nên, đừng dùng ánh mắt oán giận khi nói về người cũ, đừng cảm thấy tổn thương vì nghĩ mình bị lừa dối. Bởi trong suốt khoảng thời gian từng ở bên nhau, dù sao thì người ấy cũng đã đối đãi với chúng ta bằng cả tấm chân tình...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Thương <3

Khi yêu đương, chẳng có gì đảm bảo rằng đối phương sẽ chắc chắn ở lại. Nhưng đã thương nhau rồi, nhất định có lạc ở đâu, cũng sẽ tìm cách để trở về.

Thương một người, là biết cách yêu thương và tự lo cho bản thân để người ấy không phải bận lòng về mình quá nhiều. Cuộc đời mỗi người, ai cũng có rất nhiều chuyện riêng để lo nghĩ, thương người đó là sẽ biết cách giảm bớt những nỗi lo lắng không cần thiết cho họ.

Thương một người là học cách thấu hiểu và bao dung cho những thiếu sót của họ, thay vì cứ đòi hỏi một sự thay đổi để vừa lòng ta. Bởi ở đời, có ai mà hoàn hảo, là viên mãn, nhờ những thiếu sót mà ta mới có thể ở bên nhau, để khiến cuộc đời mỗi người trở nên trọn vẹn.

Thương một người là biết chia sẻ mọi sự trong cuộc sống mỗi ngày cùng người đó, không giấu giếm, không tính toán. Vì chia sẻ không phải là nhờ giúp đỡ, nhờ giải quyết hay ném bỏ nỗi lo sang cho đối phương mà là một sự đồng viên, sự khích lệ, là thứ động lực mạnh mẽ nhất để khiến bản thân mỗi người có thể vượt qua tất cả mọi điều. Không cần phải là hành động, đôi lúc chỉ là một cái ôm thật lâu và một cái nắm tay thật chặt, mọi chuyện tự lúc nào bỗng trở nên nhẹ nhàng, êm đẹp hơn.

Thương một người, là bình yên, là thanh thản. Ở bên nhau mà chẳng cần phải lo nghĩ khi nào thì kết thúc, khi nào thì người đó bỏ mình ra đi. Bởi thương là cảm xúc bắt nguồn tự sự cảm thông và thấu hiểu, muốn che chở và được ở bên cho nên chẳng thể nào mà nói lại dễ dàng biến mất. Bởi hai

người tự nguyện và đồng lòng muốn ở bên nhau và bởi hai người qua đời mệt mỏi vì chuyện yêu đương chỉ muốn dừng lại để ở cạnh một người nào đó, đến tận cùng của cuộc đời.

Bởi vì tất cả những điều như vậy, mà người ta cứ thế dựa đầu vào vai nhau, tay nắm chặt tay mà đi mãi đến cuối đường. Bởi vì tất cả những điều như vậy, mà người ta sẽ chẳng bao giờ muốn bỏ nhau đi.

Và bởi vì là thương, nên sâu lắng, nên dịu dàng đến thế. Và bởi vì thương, nên bình yên, nên thanh thoi đến lạ thường...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Ai Rồi Cũng Sẽ Phải Quên

Chúng ta đã rất nhiều lần tự hỏi bản thân mình và những người xung quanh làm cách nào để có thể quên đi một người. Chúng ta đã rất nhiều lần đau lòng trong tuyệt vọng bởi vì những nỗi nhớ cứ mãi bủa vây.

Chúng ta như vậy, vì chúng ta đã yêu và tin tưởng quá nhiều. Chúng ta như vậy, vì chúng ta đâu thể cam tâm khi mà sau tất cả những điều tốt đẹp nhất dành cho đối phương, họ lại nhẫn tâm rời bỏ chúng ta.

Nhưng rồi, chẳng ai có thể cho chúng ta một câu trả lời như ý chúng ta muốn, cũng chẳng ai có thể khiến chúng ta quên đi được người đó ngoài chính bản thân mình.

Chúng ta đã lựa chọn yêu lấy người đó, và chúng ta cũng buộc phải chấp nhận lấy tất cả những thứ mà tình yêu đó đem lại. Không có câu chuyện nào là mãi mãi chỉ có niềm vui, cũng không có câu chuyện nào mà lại không có hồi kết. Rốt cuộc thì ai cũng sẽ đến lúc phải thay đổi, sớm hay muộn thì điều đó cũng sẽ xảy ra.

Thực ra, chúng ta không thể quên được là bởi chúng ta cứ quá cố chấp và ích kỷ với hi vọng sẽ có thể được quay trở lại. Nhưng chúng ta quên mất rằng, một tách trà đã nguội, có hâm đi hâm lại bao nhiêu lần chẳng nữa, hương vị cũng chẳng còn được như xưa.

Bởi vì cố chấp, nên đau lòng. Bởi vì cố chấp, nên cứ tự mình tổn thương.

Nếu như chúng ta có thể một lần dừng lại sự cố chấp đó để suy nghĩ, hẳn là chúng ta sẽ nhận ra được cách để quên đi một người.

Dù chắc chắn rằng nó sẽ khó khăn và lâu dài, nhưng có những chuyện nếu không lựa chọn sẽ rất đau lòng, mà nếu lựa chọn rồi vẫn cứ đau lòng vậy thôi. Nhưng thà là đau một lần rồi thôi, còn hơn một nỗi đau kéo dài không hồi kết.

Đến lúc nhận ra rằng chẳng có kết thúc nào tốt đẹp hơn ngoài sự buông bỏ, thì khi đó bản thân sẽ có thể dễ dàng chấp nhận sự ra đi.

Suy cho cùng, cách tốt nhất để quên đi một người, là đem hết mọi yêu thương để đổi lấy vô vàn tuyệt vọng. Càng tuyệt vọng, càng đau lòng bao nhiêu, cũng sẽ không còn cố chấp bấy nhiêu nữa.

Chúng ta nhất định rồi sẽ biết cách quên được một người, sau rất nhiều những hoài mộng, trông mong. Bởi tất cả chúng ta ai cũng xứng đáng được bình yên sau những cơn mưa rào, chỉ là ngày nắng đẹp ấy, chưa thể đến ngay...

"Cuối cùng thì chúng ta sẽ đều hạnh phúc.

Nhưng đáng tiếc là không phải cùng nhau..."

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Những Niềm Nhớ Không Của Riêng Ai

"Em ngủ sớm đi.

Đừng thức khuya quá nhé!"

Mỗi đêm, cô đều nhận được tin nhắn từ Long như vậy. Thực ra, cô không ghét anh, mà cô chán ghét chính bản thân mình thì đúng hơn. Cô bỏ theo dõi, tắt chat đối với anh, cô muốn anh rời xa khỏi cuộc đời mình. Cô sợ mỗi lần đọc được tin nhắn của Long. Bởi lẽ, cô sợ cái cảm giác tội lỗi dâng lên trong tim mình.

Nhưng cô không làm sai, cô không yêu anh, thứ tình cảm cô dành cho anh chỉ đơn giản là một phút giây yếu lòng.

Bản thân cô luôn là một người hiếu thắng, muốn có được tất cả những gì mình muốn. Nhưng có được rồi, thì lại hoàn toàn không biết trân trọng.

Người ta sẽ không bao giờ thoát khỏi hoàn cảnh cô đơn, khi mà người ra không muốn. Cô chính là như vậy, mọi điều cũ vẫn còn in sâu trong trái tim cô, có lẽ vì thế mà cô không thể trao tim mình cho ai, cũng không thể mở lòng mình với bất cứ điều gì.

Năm cô 18 tuổi, Hoàng là người khiến cô lần đầu tiên biết yêu thương, biết rung động, biết đau lòng vì những điều ngớ ngẩn. Hoàng đến, rồi rời đi, để lại trong lòng cô một lỗ hổng không thể bù đắp.

Mỗi đêm, cô vẫn thường gửi cho Hoàng những tin nhắn mà chẳng bao giờ có được lời hồi đáp. Đôi lúc là những câu chúc, đôi lúc lại là sự nhớ

nhung. Cô không rõ Hoàng có bao giờ đọc những tin nhắn đó, hay là anh sẽ xóa ngang giống như cô xóa tin nhắn của Long bây giờ. Nhưng có vẻ như rõ ràng một điều, cô đang đối xử với Long như chính Hoàng đối với cô năm tháng ấy.

Thỉnh thoảng, cô thấy Long thật phiền, làm sao lại cứ cố chấp đi mở một cánh cửa đã muốn khóa? Biết bao nhiêu yêu thương là đủ để bù đắp tất cả những tổn thương cắt sâu nơi đáy lòng?

Năm tháng đó, cô đã trách cứ Hoàng rất nhiều. Nhưng bây giờ, cô đã hiểu và cảm thông cho anh nhiều hơn. Bởi lẽ ở bên một người mình không thể rung động thực sự là một điều rất khó. Thứ tình cảm đó đáng trân trọng nhưng cũng rất đổi phiền hà.

Sự cố chấp không chỉ khiến bản thân cô đau lòng mà còn khiến cho Hoàng thêm phần khó xử. Và bây giờ, Long cũng vậy, còn cô cũng thế. Đối với Hoàng, cô là thứ tình cảm đáng thương nhưng không cách nào có thể yêu thương được và đối với cô Long cũng vậy.

Những tin nhắn cứ được gửi đi mà chẳng bao giờ có hồi đáp. Cuối cùng nhờ Long cô đã hiểu được Hoàng và có thể tha thứ cho anh. Trong lòng cô, bỗng chốc mọi thù hận đối với Long đã chẳng còn nữa, thay vào đó, tình cảm còn lại cô dành cho anh lại yên ả như mặt hồ ngày xuân xanh, trong lành và tinh khiết nhất. Cô cũng chỉ mong rằng, một ngày nào đó, Long sẽ nhận ra điều đó, cô không tàn nhẫn với anh, chẳng qua là vì cô không thể lừa dối anh và chính bản thân mình. Lúc đó, hắt anh và cô có thể cười với nhau mà chẳng hề ngại ngùng, cũng chẳng có chút chua xót và phiền lòng như bây giờ.

Trên đời nay, rốt cuộc thì ai cũng sẽ sở hữu một niềm thương như vậy. Bởi luôn có những người sinh ra, vốn là chỉ có thể ở trong tim chứ không thể ở bên cạnh. Nhưng dù có thế nào, thì cô nghĩ đó cũng là một mối duyên

phận đáng trân trọng, vì người ra cứ nợ nhau mãi, kiếp này hay kiếp sau cũng thế, mãi mãi chẳng thể có nhau, trọn một đời...

"Có lẽ tôi nên vậy,

Quên anh đi mà sống

Bởi sau cơn giông

Trời lại sáng

Tôi cứ ôm mãi

Những tháng năm cũ

Để làm gì?

..."

Tôi nghĩ kĩ thực ra, mỗi người chỉ có một lần trong đời là yêu thật lòng mình. Bởi lẽ trái tim đã trao gửi thì đâu có cách nào để lấy lại nữa? Những thứ sau này người ta cảm nhận được, vốn chỉ là những nỗi cô đơn lúc yếu lòng dần dần góp nhặt lại, khiến bản thân nảy sinh cảm xúc muốn có một ai đó để dựa vào mà thôi...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Hi Vọng.

Hi vọng rằng những năm tháng sau này có thể gặp được một người vì mình hơn. Có thể nhẫn nại với tính xấu của mình, có thể ở bên mình phút yếu đuối, mềm lòng, có thể ngồi nghe mình thao thao bất tuyệt về tất cả mọi thứ, có thể bao dung hết mọi quá khứ, lỗi lầm của bản thân mình.

Hi vọng rằng những ngày tháng sau có thể bỏ qua hết mọi phiền muộn mà sống. Không còn mơ mộng bất cứ thứ gì hão huyền xa xôi. Không còn sợ hãi rằng một ngày mai ai đó sẽ đi khỏi, không còn cảm thấy cả thế giới này ai cũng sẽ hạnh phúc, trừ mình.

Hi vọng rằng có thể quên hết chuyện ở quá khứ, có thể thoát khỏi sự ám ảnh rằng bản thân là một sự thất bại. Có thể được một lần nữa yêu mà chẳng hề lo ngại, có thể được chìm đắm trong những phút giây ngọt ngào như mơ.

Hi vọng rằng lúc gặp lại người cũ sẽ không còn cảm thấy buồn, cũng không vì người mà thao thức suốt đêm thâu. Có thể nhìn thấy người ấy nắm tay người khác mà không chạnh lòng, có thể kể chuyện xưa cũ mà trái tim chẳng hề đau.

Hi vọng rằng sẽ chẳng còn cảm thấy buồn tủi, vì hiểu rằng trên đời này ai mà chẳng sẽ có lúc gặp phải chuyện không vui. Đâu phải riêng bản thân mình đau khổ, buồn lòng?

Hi vọng những tháng năm sau có thể cảm thấy yên bình mà sống. Dẫu cuộc đời sẽ chẳng đẹp như mơ, dẫu chẳng giàu sang như những người

khác, cũng có những giây phút cảm thấy tâm bình lặng giữa cuộc đời đầy biến động.

Hi vọng rằng lại có thể đặt hết niềm tin vào điều gì đó, rất rõ ràng và không hề mơ hồ. Hi vọng rằng ngày mai chúng ta sẽ đều ổn, đều có những ngày, nỗi nhớ vẫn còn cào từng cơn, từng cơn suốt đêm dài...

Hi vọng, chỉ hi vọng là như vậy, là như vậy thôi...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Người Cũ Là Niềm Nhớ, Người Mới Mới Là Niềm Thương.

Người yêu cũ của người chúng ta thương thực sự không đáng trách. Đừng hờn ghen vô cớ, cũng đừng ghét bỏ người đó làm gì.

Ai rồi cũng sẽ trở thành một người cũ của ai đó, tất cả chúng ta đều như vậy.

Bởi trên đời này mấy ai được suôn sẻ trong chuyện tình cảm, mấy ai có thể yêu và được yêu duy nhất chỉ một người cho tới đầu bạc răng long?

Những người cũ, dù là rời bỏ, hay bị rời bỏ, thì đều chẳng hề có lỗi. Vì rõ ràng chuyện tình yêu không thể đoán định. Số mệnh có thể sắp xếp cho chúng ta gặp gỡ, nhưng có ở lại cùng nhau hay không lại là chuyện chẳng ai có thể nói trước được.

Người cũ ra đi, là vì người mới lại xuất hiện. Người cũ là chuyện ở quá khứ, còn người mới lại là ở hiện tại và còn có thể là ở tương lai. Bởi vì chuyện ở quá khứ không phù hợp, nên ở hiện tại mới thay đổi. Người cũ bằng một lý do nào đó đã không còn là niềm thương của người chúng ta yêu. Vậy tại sao chúng ta lại phải lo lắng về người cũ và ghét bỏ họ?

Phải, cũng có thể "tình cũ không rủ cũng đến", nhưng nếu điều đó xảy ra thật, thì đó là bởi vì người chúng ta yêu chưa thực sự là người sẽ đi cùng chúng ta đến cuối đời. Và nhờ người cũ đó, ta biết được rằng sự lựa chọn của chúng ta là chưa phù hợp, chúng ta lại có cơ hội để thay đổi, để tìm được điều tốt hơn cho chính bản thân mình.

Dù là chuyện đã qua, người đã cũ, nhưng cũng đáng được trân trọng. Đừng buồn lòng khi người mình thương vẫn nói tốt về người cũ, bởi vì biết đâu đây mai sau này, chúng ta lại sẽ trở thành người cũ của người mình thương. Không ai lại muốn yêu một người không biết trân trọng những chuyện cũ, vì dù sao, trong quá khứ đó cũng là quyết định, là lựa chọn của họ. Nếu như không trân trọng những chuyện cũ, thì khác nào là họ đã chối bỏ con người họ, quá khứ họ ngày xưa?

Người cũ là một điều gì đó thực sự rất đặc biệt, có thể là nỗi đau, có thể là hồi tiếc, có thể là niềm vui, cũng đã từng có thể là cả thanh xuân tươi đẹp. Tôn trọng người cũ của đối phương, cũng như đang tôn trọng chính đối phương và bản thân mình. Tình yêu thì đừng nên quá ích kỷ, bởi yêu một người, là yêu cả hiện tại lẫn quá khứ của một người. Đừng đem quá khứ của người mình thương ra để khiến họ buồn phiền, vì hơn ai hết, họ là người có thể đã từng chịu rất nhiều thương tổn từ những điều xưa cũ. Và vì mỗi chúng ta đều sẽ có những điều cũ cho riêng mình, cho nên cách tốt nhất để người khác không khiến bạn đau lòng bởi những điều đã qua, chính là trân trọng những chuyện cũ của người ở bên cạnh mình...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Nhớ Thì Phải Nói Là Nhớ.

Bạn nói:

- Mình nhớ cậu ấy, mà mình chẳng bao giờ nói cả. Lúc nào, cũng chỉ muốn cậu ấy bắt chuyện trước.

- Sao phải thế?

- Mình bắt chuyện trước, chủ động tìm đến trước, là mình cần người ra hơn còn gì, mình yêu người ta hơn, mà như thế thì cuối cùng rồi mình cũng sẽ phải đau lòng mà thôi.

Bạn không sai, nhưng cũng chẳng đúng. Bạn yêu e dè, vì bạn sợ đau khổ. Vấn đề ở chỗ, ai cũng đều sợ đau, sợ thất bại, nhưng trong một cuộc chiến, thì người dũng cảm nhất luôn sẽ là người thành công và đạt được những điều mình muốn.

Nếu bạn cứ sợ hãi trước mọi thứ mà dè chừng, thì thứ bạn nhận được cũng chỉ lừng chừng như thế.

Nỗi nhớ là thật, tình yêu là thật, tại sao lại phải giấu giếm? Khi bạn không thật lòng với người khác, đương nhiên người khác cũng không thể thật lòng mình với bạn. Và hai người cứ thế, xa dần xa dần bởi những lớp sương mù bủa vây.

Bạn sợ đau, ai cũng thế. Nhưng đó chỉ là những nỗi sợ không có căn cứ, đâu ai biết trước được tương lai là nước mắt hay nụ cười.

Thực ra, con người ta đôi lúc rất kì lạ, hay để tâm vào chuyện thắng thua trong những chuyện mà ở đó, lý trí chẳng giải quyết được gì. Khi bạn yêu ai đó nhiều hơn, không có nghĩa là bạn đã thua. Mà ngược lại, ở một khía cạnh nào đó bạn là người chiến thắng, chiến thắng những rào cản tâm lý, chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng, chiến thắng là vì có thể yêu một cách mạnh mẽ, chiến thắng là vì có thể sống thật lòng với cảm xúc của bản thân mình.

Sau này, dù có chia ly hay ở bên mãi thì người yêu nhiều hơn cũng sẽ không bao giờ phải hối tiếc. Vì rõ ràng bạn đã rất chân thành, nếu có tiếc nuối thì chắc chắn điều đó sẽ thuộc về đối phương. Cho nên, hãy cứ yêu và yêu bằng tất cả lòng nhiệt thành, đừng khiến trái tim phải mỗi mọt vì phải kìm nén những cảm xúc, đừng khiến mình tự đau lòng chỉ vì những điều chưa xảy ra.

Tình yêu thì không có chỗ cho sợ hãi hay e dè. Đã yêu thì phải nói là yêu, nhớ thì phải nói là nhớ. Có đôi khi, chỉ cần một câu nói để bắt đầu những câu chuyện thật dài, nhưng chúng ta lại sợ hãi mà khiến cho chúng thậm chí chẳng có cơ hội để được xảy ra.

Và đôi lúc, vì điều đó mà chúng ta lỡ tay đánh mất những điều đáng lẽ ra đã là quan trọng nhất của cuộc đời mình...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Là Thế.

Trước khi yêu, còn nghĩ bản thân phải trở thành trở thành mẫu người được nhiều người ngưỡng mộ. Có công danh, sự nghiệp, tiền tài. Hoài bão lớn lao là vậy, tuổi trẻ nhiệt huyết là vậy rồi cũng đến lúc gặp một người có thể khiến mình bỏ hết tất cả tham vọng mà ở bên.

Lúc đó, lại nghĩ rằng cuộc đời này chỉ cần có nhau là đủ. Chẳng cần giàu sang, danh vọng gì hết. Cơm ngày ba bữa, có thể mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy nhau, mỗi đêm trước khi ngủ hôn lên trán nhau rồi nói chúc ngủ ngon là đủ. Giản dị vậy mà cũng cảm thấy lòng mình hạnh phúc vô cùng.

Đúng là khi yêu, chẳng ai biết được bản thân mình sẽ thay đổi thế nào. Người mạnh mẽ thì trở nên yếu đuối, người yếu đuối lại càng yếu đuối hơn. Rồi người ta bắt đầu dựa vào nhau mà sống, bắt đầu phụ thuộc vào đối phương, bỏ quên đi cách sống mạnh mẽ tự lập.

Cho đến một ngày, bỗng nhiên trái tim chẳng còn như trước, nhịp đập cũng chẳng còn lạc đi vì nhau, người ta lại lẳng lặng bỏ mình ra đi mà chẳng nói một lời.

Rồi mình lại chẳng thế nào dễ dàng quen được với những thay đổi đó, lại buộc phải bắt đầu học lại cách sống cuộc sống một mình, phải tự thân đối diện với mọi khó khăn, phải tự mình chống đỡ cả cuộc đời.

Tình yêu có lẽ là một điều thật đẹp, nhưng cũng rất nhiều những đau thương. Lúc không có thì nghĩ chẳng cần có, có được rồi lại sống chết không muốn rời xa. Bởi ai đã từng hạnh phúc thật sự thì mới hiểu rằng có

những thứ chẳng thể mua được bằng tiền. Có thành công đến bao nhiêu, có giàu sang cỡ nào, cũng không thể bằng cảm giác bình yên khi ở bên một người.

Không có tình yêu, chẳng ai trên đời này có thể chết cả. Chỉ là chúng ta dù vẫn sống, nhưng giống như biển không sóng, như trời không mây, như thuyền không ra khơi và trái tim thì cô quạnh đến đau lòng...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Trò Đùa Của Tình Yêu

Em ốm rồi.

Ừ, thế ngủ sớm đi.

Thế thôi à?

Còn sao nữa?

Ừm, em ngủ đây. Anh ngủ ngon.

Ừm, em ngủ ngon.

Rồi những tin nhắn chẳng còn kết thúc bằng những từ ngữ yêu thương lãng mạn, chúng ta cứ dần xa nhau như một lẽ thường tình. Em biết là do bản thân em quá cố chấp khi cứ níu kéo một người, em biết suy cho cùng cũng chỉ vì em viển vông đã nghĩ rằng có thể hâm nóng được thứ tình cảm đã nguội lạnh từ lâu.

Chúng ta chia tay rất nhiều lần, nhiều đến mức, mỗi lần quay trở lại, tình cảm lại nhạt bớt đi một chút. Chúng ta chia tay nhiều đến mức, người ngoài cũng cảm thấy nhàm chán và chẳng muốn nghe về câu chuyện của chúng ta. Chúng ta chia tay nhiều đến nỗi, ai cũng cảm thấy mệt mỏi nhưng lại chẳng dám buông bỏ. Nhưng anh biết điều gì không, vẫn là em, là em rất đau lòng dù chia tay nhiều lần như thế, là em khóc lóc suốt đêm dài mặc dù biết có thể ngày mai anh sẽ quay lại thôi. Mà có thể lắm, anh cũng sẽ chẳng quay trở lại, lúc đó rồi, em biết dựa vào ai?

Cho nên, khi anh mệt mỏi đến độ buông tay, em vẫn ích kỷ níu giữ anh lại. Em giả vờ có thai để níu giữ anh ở bên, ngày ngày em vẫn lo sợ vì anh phát hiện sự thật. Đến mức em đã tìm đến người khác một vài lần, để câu chuyện em có thai là sự thật. Bởi anh bảo rằng, chúng ta nên dừng quan hệ, vì em đang mang trong mình một đứa trẻ của cả hai. Anh vẫn lo lắng quan tâm em, dù trái tim anh không ở đây nữa. Còn em cứ khóc trong đau lòng, vì anh và cả những lỗi lầm em đã gây ra.

Em đã lừa dối anh, lừa dối chính bản thân mình. Em nợ đứa trẻ nhỏ, rất nhiều, rất nhiều, anh biết không. Nhưng đó đâu phải là con anh, sao em có thể vì sự cố chấp và tình yêu của mình mà khiến anh phải chịu trách nhiệm, biến đứa trẻ thành công cụ để giữ lại những điều mình muốn, em thật sự cảm thấy bản thân mình tồi tệ quá anh ơi.

Em đã khóc rất nhiều đêm, trong nỗi đau chưa bao giờ cay đắng như vậy. Chỉ vì em đã yêu một người quá đỗi sâu đậm, quá đỗi một lòng. Em cũng hiểu chẳng ai sẽ bên cạnh ai mãi, nhưng tình yêu thì đẹp, làm sao ngăn được trái tim mình thôi mơ mộng đây anh?

Em ồm, thực ra đâu phải vậy, em chỉ là muốn được anh quan tâm thêm một chút, muốn anh vì em mà lo lắng, mà buồn phiền. Nhưng có lẽ đó chỉ là vì thứ trách nhiệm mà một người đàn ông phải mang theo mà thôi. Còn trong tim anh, vốn từ lâu đã chẳng còn hình bóng của em nữa rồi.

Em nên biết rằng cố chấp níu kéo một người đã muốn ra đi là sai lầm. Bởi nếu người đó có quay trở lại, thì cũng chỉ vì thương hại, chứ đâu phải vì tình yêu.

Là em sai, là em ngây dại. Em nên tự mình chịu trách nhiệm với những điều mà bản thân gây ra. Anh biết không, dù em đau lòng lắm. Nhưng em vẫn sẽ ra đi, vì em không thể làm vậy, không thể lừa dối người mà mình yêu thương nhất, không thể vì sự ích kỷ của mình mà làm tổn thương nhiều người hơn nữa.

Đứa trẻ này, em nhất định sẽ tự tay mình nuôi thật tốt. Dù thiệt thòi, nhưng em sẽ cố gắng gấp trăm ngàn lần để làm thay cả phần của một người cha. Anh đừng lo lắng, cũng đừng cảm thấy tội lỗi, em sẽ sống tốt, anh đừng bận tâm.

Chỉ mong anh có thể sống thật hạnh phúc, đừng nghĩ về em, đừng vì một người như em mà cảm thấy bản thân mình tệ bạc. Nhưng có ra sao, thì tình cảm trong em vẫn là thật, thật đến nỗi em chẳng còn dám đối diện với hiện thực cay đắng trước mặt. Em yếu mềm, nên chẳng muốn xa rời anh, chẳng muốn sống những ngày không anh tràn ngập nước mắt. Em xin lỗi, vì tất cả mọi chuyện, vì tình yêu và cả những dối lừa.

Tất cả chuyện này là vì em gốc ghếch, nên anh cứ mặc kệ và sống những ngày thật vui vẻ, nhé anh!

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Những Cánh Chim Lạc Nhịp.

"Mình tạm xa nhau một thời gian anh nhé. Em thấy mệt. Không phải lỗi của anh. Đừng tìm em, em sẽ quay trở lại và liên lạc với anh sau..."

Anh

Đó là những dòng cuối cùng cô để lại cho anh. Cô xin nghỉ phép năm, rời khỏi thành phố. Tắt điện thoại, cô biến mất khỏi cuộc đời anh một cách sạch sẽ. Anh bàng hoàng, trống rỗng.

Thực ra, anh không yêu cô nhiều đến mức có thể phát điên lên để đi tìm kiếm. Anh yêu cô chỉ vì ngày đó, tình cảm của cô dành cho anh quá đổi sâu sắc. Và anh nghĩ rằng, mình cần làm gì đó để bù đắp cho cô. Cho nên, anh đã đáp lại tình cảm của cô, dù có phần giả dối. Nhưng chẳng gì là không thể, giả dối nhiều rồi sẽ thành quen. Những lời yêu thương cũng không còn ngượng nghịu như trước, việc dối lòng mình, nói rằng anh yêu cô đã trở thành một thói quen khó từ bỏ.

Cô bỏ đi, anh không buồn đến cay đắng như vài năm về trước, anh không chìm trong chén rượu đắng, khói thuốc cay khi người con gái anh yêu thương nhất rời đi. Anh vẫn đi làm, vẫn ăn uống, vẫn tập luyện bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Thậm chí, cô không ở bên để nhắc nhở anh đừng hút thuốc nhiều, anh vẫn giật mình đập điếu thuốc khi hút được vài hơi. Cô không ở bên để nói anh ăn uống đầy đủ, anh vẫn ngày ba bữa, rất đều đặn. Cô không ở bên để nhắc anh đừng đi xe quá nhanh khi trời tối, anh vẫn đi thật chậm trên mỗi

con đường đã cùng cô đi qua. Cô không ở bên, anh vẫn thế, vẫn sống tốt với tất cả những thứ cô để lại.

Anh nghĩ là mình ổn, cô chẳng qua là giận dỗi trẻ con mà thôi. Anh nghĩ là không sao, dù cô có đi mất thì anh cũng chẳng buồn. Bởi vì anh đâu yêu cô thật lòng. Những gắng gượng ngày qua, anh cũng đã cố hết sức rồi. Anh chưa bao giờ bắt cô yêu anh, tất cả đều là cô tự nguyện, vậy hà cớ gì cô lại ra đi? Anh đã đối xử với cô thật tốt, vì anh nghĩ rằng mình nợ cô rất nhiều.

Những ngày tháng anh chìm trong men đấng, người nâng anh dậy là cô. Người ở bên anh khi anh đau lòng nhất, sẵn sàng để anh ôm vào lòng dù tên anh gọi trên bờ môi là người khác cũng chính là cô.

Anh nợ cô nhiều, nhưng anh đã rất cố gắng. Vậy tại sao cô lại khiến anh trở nên cảm thấy có lỗi đến thế này?

Anh không khóc, không buồn, nhưng anh giận dữ, đến mức khiến đôi tay mình rớm máu khi đâm vào bức ảnh của anh và người cũ, còn giữ lại trong ngăn bàn.

Đáng ra, anh nên tốt với cô hơn nữa, đáng ra anh nên giả vờ là trong lòng mình chỉ còn mình cô. Đáng ra, anh nên sống mà quên hết quá khứ. Đáng ra, anh nên yêu cô bằng cả tấm chân tình.

Vậy mà anh lại nhẫn tâm giữ một hình bóng cũ trong lòng, vậy mà anh lại có thể qua đêm cùng người con gái đã bỏ anh ra đi và trở về bên cô vào sáng hôm sau như không có chuyện gì. Vậy mà sau tất cả, khi cô bỏ đi như vậy, anh vẫn sống.

Anh là thằng đàn ông tồi tệ nhất trên đời.

Lần đầu tiên anh khóc, vì nhớ cô đến thế. Lần đầu tiên anh khóc, vì thương cô nhiều đến vậy.

Cô ở đâu? Anh nhớ cô rất nhiều.

Về đây được không? Bên anh.

Anh mãi thương cô, người con gái yêu anh bằng cả cuộc đời...

Em

Cô thích anh từ những năm tháng cấp ba, khi cả hai còn là hậu bối, tiền bối trong cùng một câu lạc bộ. Lúc đó, anh là phó ban, còn cô là cộng tác viên chịu sự quản lý trực tiếp từ anh. Cô nhút nhát, nên chỉ lẳng lặng đi theo anh, làm mọi việc anh nói, nhìn mọi việc anh làm.

Sau này, anh ra trường, cô ở lại, vẫn giữ trong mình những tình cảm đẹp nhất của thuở thiếu thời. Sáu năm sau, anh và cô gặp lại nhau trong một lần công ty hai bên hợp tác, anh đã có người yêu, chị ấy là mẫu người bình thường, không có gì quá đặc biệt. Còn cô vừa trẻ, vừa tài giỏi, đương nhiên trong lòng có đôi chút không phục.

Hai người gặp lại nhau, cô đã thổ lộ với anh tất cả những gì mà cô giữ trong lòng mình suốt những năm tháng cấp ba tươi đẹp. Anh vẫn vậy, dịu dàng xoa đầu cô nói cảm ơn. Rồi từ lúc nào hai người trở nên thân thiết. Cô cứ lẳng lặng ở bên cạnh cuộc sống của anh, đưa ta ra bất cứ khi nào anh cần. Còn anh cứ mãi mê sống cuộc đời của chính mình, cứ luôn tìm đến cô bất cứ khi nào thấy mỏi mệt. Nhưng cô thật lòng chưa bao giờ khó chịu với điều đó. Ngược lại, cô còn thấy vui mỗi lần như vậy.

Rồi đến ngày, anh và người đó chia tay. Anh hút thuốc nhiều hơn, uống rượu nhiều hơn, cô biết anh buồn. Hàng ngày, cô đều nhắc anh đừng hút thuốc, đừng uống rượu và đừng đi về quá khuya. Cô vẫn cứ lo cho anh từng chút, từng chút một như điều đó là trách nhiệm của mình.

Cuối cùng, anh cũng nói là anh muốn cô ở bên, yêu thương cô suốt cuộc đời. Cô đã vui, nhưng cô lại chạnh lòng. Rồi cuộc đó là yêu, hay chỉ là cảm

giác nhất thời? Nhưng rồi cô cảm thấy chẳng sao cả, vì cô yêu anh, yêu anh hơn tất cả mọi điều.

Có sao đâu, khi người ta chỉ yêu một mình trong cuộc tình. Chỉ cần cố gắng nhiều hơn, nỗ lực nhiều hơn, gấp đôi, thậm chí gấp ba, thay cho phần của đối phương, thì chắc hẳn mọi thứ sẽ ổn thôi.

Dù vậy, đâu phải nói ổn là mọi chuyện sẽ ổn? Phụ nữ khi yêu, mạnh mẽ đến đâu cũng chẳng tránh khỏi những giây phút cảm thấy cô đơn cùng cực. Huống hồ còn là ở bên một người mà trái tim người ấy không-dành-riêng-cho-mình. Nhưng đó là quá khứ của anh, cô không thể bắt anh quên đi quá khứ của mình, đó là ích kỷ, chứ không phải tình yêu.

Cô chỉ có thể dùng tình yêu của mình che lấp đi tất cả mọi buồn thương nơi quá khứ. Cô có làm được hay không? Bản thân cô cũng chẳng biết nữa.

Đêm hôm ấy, cô biết anh đã gặp lại người cũ, cô cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Cô đã khóc, trong đau đớn trong tuyệt vọng. Vậy mà sáng mai khi trở về, nằm trọn trong cái ôm của anh như vậy, mọi tủi hờn liền biến tan.

Có vẻ đó là đặc điểm chung của tất cả mọi phụ nữ trên đời này. Dù đau đớn thế nào, chỉ cần một liều thuốc an thần từ người mình yêu thì tất cả, tất cả, có cay đắng đến mấy cũng hóa thành gió mây.

Nhưng hôm nay, cô lại quyết định rời đi. Cô muốn thấy bản thân mình nếu không có anh sẽ như thế nào, muốn thấy anh không có cô, liệu rằng có tìm về bên người cũ, muốn thấy những gì cô đánh đổi là đúng hay sai, là thành công hay thất bại. Cô bỏ đi, để tìm lại chính mình và cũng vì muốn anh có thể nhìn thấu được tâm can.

Cô thấy anh, ngày một ngày hai vẫn sống tốt, vẫn đi làm, vẫn ăn uống đều đặn. Trong lòng cô đã cảm thấy đau biết mấy, hóa ra cô chẳng là gì, cô chẳng là ai.

Rồi đêm đó, lần đầu tiên cô thấy anh khóc, giọt nước mắt rơi xuống và tên cô thốt ra từ miệng anh. Anh như một gã điên trong đêm lao đến nhà cô đập cửa. Giây phút đó, cô biết cuối cùng tình cảm của mình đã làm trái tim anh rung động...

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Đàn Ông, Không Còn Tình, Phải Giữ Lấy Nghĩa

Đàn ông, khi theo đuổi ai thì rất cuồng nhiệt. Họ chăm chút, yêu thương phụ nữ từng li, từng tí. Đến từng viên thuốc khi bị ốm, từng thói quen nhỏ trong bữa ăn họ cũng để ý, họ khiến cho ta cảm thấy mình được trân trọng, khiến ta cảm thấy rằng mình nhỏ bé là vậy, mà hóa ra lại quan trọng với một người đến thế.

Nhưng lại cũng chính là đàn ông, có được rồi lại không biết trân trọng. Phút giây đầu, họ vui vẻ, hạnh phúc vì cuối cùng đã có được điều mình muốn. Họ bắt đầu bước chân vào cuộc sống của đối phương, tự đặt cho mình một vị trí và cũng khiến đối phương phải chấp nhận và trân trọng vị trí ấy. Rồi cũng chính là họ, lại không còn muốn ở đó nữa. Vào một ngày đẹp trời, họ bỗng ra đi, không một lời chào tạm biệt.

Phụ nữ thì ngược lại, rất ít khi họ ở thế chủ động trong việc bắt đầu một mối quan hệ. Mà thường thì cảm giác được che chở, được yêu thương cho nên phụ nữ hóa ra lại cảm động vô cùng.

Bởi lẽ, phụ nữ là giống loài nhạy cảm, họ rất dễ vui vì những điều nhỏ nhặt, và khi bạn cho họ một, họ sẽ trả lại gấp đôi, thậm chí gấp mười. Vì bạn yêu thương họ giây phút này, nên họ sẽ ở bên và yêu thương bạn cả đời. Vì bạn cho họ một nụ cười, nên họ sẽ mang lại cho bạn cả ngàn niềm vui.

Phụ nữ là thế, họ luôn cho đi nhiều hơn những gì họ nhận được. Còn đàn ông, đôi lúc họ lại cho rằng đó là việc mà phụ nữ phải làm.

Không nói đến chuyện đàn ông tốt là phải yêu một người và ở bên một người suốt đời. Nhưng đã là đàn ông thì nên trọng nghĩa khí.

Hết tình cảm nhưng vẫn còn tình nghĩa, sao lại dễ dàng buông tay, dễ dàng rời bỏ người phụ nữ đã vì mình mà sẵn sàng hi sinh tất cả mọi thứ như vậy được?

Đàn ông thì nên kiên trì một chút, vì hết yêu rồi đâu có nghĩa là chia ly. Hết yêu rồi, nhưng lòng còn thương hơn nữa, một người phụ nữ mình đã từng yêu đương nồng nhiệt.

Có ai đó đã bảo rằng khi nào bạn muốn từ bỏ thì hãy nghĩ đến lý do bạn bắt đầu. Chuyện tình yêu cũng vậy, nếu có lúc mỏi mệt, muốn buông tay thì đừng vội vàng quá, hãy nghĩ đến những phút giây ban đầu, tại sao mình lại chọn họ, tại sao mình lại yêu thương họ đến độ dành hết tất cả cho họ như vậy, rồi bạn sẽ nhận ra rằng thời gian đã khiến bạn quên đi rất nhiều thứ. Trong đó, phần nhiều là những tình cảm mãnh liệt, những niềm thương vô bờ bến, những sự hi sinh rất đáng trân trọng mà phụ nữ đã làm, vì một điều duy nhất, đó chính là các bạn, những người đàn ông quên tình, quên nghĩa...

"Thực ra, chúng ta không phải là khó mở lòng. Tất cả chúng ta ai cũng luôn khao khát được yêu thương. Thứ duy nhất ngăn cản chúng ta kì thực ra chính là cảm giác ai-đó-bỏ-mình-ra-đi. Nhưng đừng lo, hãy cứ yêu khi còn cảm thấy rung động. Bởi trái tim sinh ra là để yêu và yêu, dẫu cho có bị trầy xước đến cỡ nào..."

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Ngoại Tình

Một đêm tình giấc đã là mùa xuân, tia nắng sáng mai xuyên qua cửa sổ, rọi chiếu một vệt nắng nhẹ nhàng vào phòng ngủ. Những đợt sương mù trắng xóa cùng thời tiết lạnh buốt những ngày đông trước đó dần nhường chỗ cho cái ngai ngái lạnh, vô cùng dễ chịu. Tôi hướng ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc giường nhỏ đặt bên cạnh, hai đứa trẻ đáng yêu đang chìm vào giấc ngủ yên lành. Hôn lên má chúng rồi đi xuống nhà, đứng xa đủ để nhìn người đàn ông của mình trong bếp.

Đàn ông trong bếp có hai kiểu, một là lười thối luộm thuộm. Kiểu còn lại càng nhìn càng thấy cực kì quyến rũ. Chồng tôi may mắn lại là kiểu thứ hai - hết sức hấp dẫn dù mặc chỉ mặc áo may ô và quần đùi. Từ khi kết hôn, Đức Bình đều dành một buổi sáng cuối tuần để chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà. Trước khi lập gia đình, anh là một người nấu ăn dở tệ. Và sau sáu năm, mỗi tuần một buổi sáng kiên trì chuẩn bị bữa sáng thì trình độ của anh cũng đã đạt tới mức có thể ăn được, với vài món đơn giản lặp đi lặp lại. Tuy vậy, việc cả bốn người có thể ngồi ăn những đồ ăn do bố bọn trẻ chuẩn bị, đầy vụng về nhưng lại được làm bằng tất cả tấm lòng - điều đó với chúng tôi còn tuyệt vời hơn tất cả những món ngon trên đời này. Nhẹ vòng tay ôm anh từ phía sau.

- Nào! Anh đang rất tập trung đấy.
- Spaghetti à?
- Không phải, là spaghetti hải sản.

- Là món mới sao? Xem nào, thế thì món thứ bao nhiêu nhỉ. Giỏi quá, chồng em đã biết làm tới bảy món rồi này.

- Em thích chứ?

- Vâng. Nhưng mà...

Bàn tay đang ôm anh xoa nhẹ qua lớp áo mỏng:

- Lại thêm một chút mỡ nữa này. Bụng sáu múi của anh đã biến mất từ bao giờ thế này.

Đức Bình quay người lại:

- Là tại ai, là từ khi nào chứ? Chẳng phải là từ khi lấy em và do em chăm sóc mà thành ra thế sao?

- Được rồi, là của em tất. Sáu múi là của em. Bụng béo cũng là của em.

- Đáng yêu quá. Em vào đánh thức các con dậy đi. - Anh nói rồi đặt một nụ hôn lên môi tôi rồi tiếp tục quay lại với món mì đang nấu dở.

Bước vài bước đã sang tuổi ba mươi, cuộc hôn nhân này chẳng mấy chốc cũng sáu năm trời. Những chuyện tưởng mới xảy ra vài ngày vậy mà đã là câu chuyện của nhiều năm về trước. Tôi của những năm tháng hai hai sôi nổi, nhiệt huyết và mang theo mình đầy những hoài bão lớn lao ấy giờ thay bằng một mong ước hết sức đơn giản. Rằng đoạn đường đời còn lại hãy để chúng tôi được bước tiếp tục đi theo lối mòn hạnh phúc đang bước dở.

Chúa Trời sắp xếp cho chúng tôi đến với nhau một cách rất suôn sẻ. Tôi kết hôn với anh sau hai năm gặp rồi yêu nhau. Gia đình tuyệt nhiên không phản đối gì, thậm chí còn muốn chúng tôi làm đám cưới kể từ sau lần đầu ra mắt. Vui hơn nữa, ở tuổi hai sáu tôi đã là mẹ của hai đứa trẻ sinh đôi, một trai, một gái. Cuộc sống cứ thế mà trôi qua một cách rất đổi nhẹ nhàng.

Duy chỉ có một thứ không hề nhẹ nhàng là tình yêu mãnh liệt của chúng tôi. Nhiều người nói rằng ông trời không cho không ai điều gì dễ dàng như thế.

Nhưng tôi vẫn tin rằng, mình sống lương thiện nên ắt sẽ nhận được hạnh phúc xứng đáng.

Mỗi sáng mai thức dậy, khi nhìn thấy hai đứa trẻ xinh đẹp và người đàn ông bên cạnh mình, tôi vẫn luôn cảm ơn Chúa Trời. Cảm ơn ngài đã ban cho chúng tôi những năm tháng êm đềm. Để bốn chúng tôi có thể cùng nhau vội vã vào sớm mai cho kịp giờ học giờ làm, và những bữa cơm tối bên nhau sau khi gác lại công việc ở công ty. Và hàng tá những câu chuyện vui, buồn từ trường mầm non của các con hay là từ cơ quan bố mẹ đều được chia sẻ ở đây, tại căn nhà này - chúng tôi gọi nó là tổ ấm.

Mùa xuân bắt đầu tràn về trái đầy sức sống cho vạn vật, đây cũng là mùa mang nhiều hạnh phúc và hi vọng nhất trong một năm. Hết như cuộc sống gia đình tôi lúc này, đang ở độ căng tràn hạnh phúc nhất. Nhưng ở những giây phút ấm áp của mùa xuân, tuyệt nhiên không ai tính đến chuyện những đợt lạnh hiếm hoi còn sót lại của mùa đông có thể lại tràn về.

Đáp chuyến bay vào sáng sớm, sau chuyến công tác vài ngày, tôi qua nhà nội đón bọn trẻ trở về nhà. Tối qua Đức Bình đã không nhận điện thoại của tôi, vì xong việc trước dự định nên tôi đặt vé máy bay để có thể về ngay với anh và con. Nhưng thứ tôi nhận được khi mở cánh cửa, đầu tiên là đôi guốc lạ nằm chỏng chơ bên cạnh đôi giày của anh. Chiếc áo khoác nữ vứt luôn xuống sàn nhà, còn áo anh thì nằm trên sofa.

Tôi sửng người, chạy dọc lên tìm một cảm giác đau nhói trong khi còn chưa định hình xem điều quái quỷ gì đang xảy ra. Từ từ bước lên cầu thang, nhặt chiếc sơ mi trắng của anh in hằn vết son, vo chặt, nước mắt chảy dài. Tôi run lên khi nắm vào tay cầm của cánh cửa phòng ngủ. Lúc này tôi thực chỉ muốn lao ngay vào giết chết anh và cô ta. Nhưng lại sợ. Sợ

rằng khi bước vào tôi sẽ không thể nào chịu đựng nổi. Cũng như khi chính mắt nhìn thấy tôi tuyệt nhiên không còn chút cơ hội biện minh rằng mình chỉ đang hiểu nhầm.

- Để anh Su lên lấy búp bê cho Kem nhé.

Lấy tay quệt vội những giọt nước mắt, tôi chạy xuống với bọn trẻ trước khi chúng kịp lên đây.

- Chúng ta sang bà nội thôi các con.

- Nhưng mình vừa từ nhà nội về mà mẹ. Mẹ khóc à? Mắt mẹ đỏ hoe rồi kìa. - Bé Kem nhìn tôi đầy tò mò.

- Trời ơi chẳng hiểu trên kia bụi mù, mẹ vừa bị dính mắt hạt bụi luôn. Đau mắt quá trời luôn. - Tôi giả vờ tỉnh bơ.

- Để Su thôi giúp mẹ nha.

- Mẹ không sao rồi. Cảm ơn con trai nhé.

Tôi đưa hai con nhanh chóng ra khỏi nhà rồi đưa bọn trẻ gửi ở nhà nội. Rồi phóng xe đi, chỉ chờ tới khi các con đã vào nhà, tôi òa khóc nức nở. Tôi lái xe phóng vụt đi, cứ thế suốt nhiều giờ đồng hồ vừa đi, vừa suy nghĩ, rồi khóc. Tôi lái xe ra ngoại ô về nhà mẹ để sau một ngày dài lái xe đi trong vô thức như thế. Chốt cửa phòng rồi nằm bẹp xuống giường, tôi bật điện thoại, có vài tin nhắn của anh. Gì đây? "Đêm qua em ngủ ngon chứ? Tối nay là có thể ở bên vợ rồi". Đây là việc mà anh vẫn có thể làm sau khi ngủ cùng với người phụ nữ khác ư? Thật khốn nạn!

Sau một hồi vật lộn với mọi thứ, tôi cũng có một chút bình tĩnh. Đủ để bật chiếc điện thoại xem lại camera. Người phụ nữ dìu anh vào trong nhà trong tình trạng say khướt, đặt anh ở sofa. Mắt tôi lại nhòe đi, nhói lên từng hồi ở tim khi nhìn người phụ nữ cởi từng cúc áo của chồng mình. Tôi zoom

lên, không nhìn thấy rõ mặt cô ấy lắm, nhưng chính giây phút này tôi hoàn toàn suy sụp. Dù có mờ nhạt như thế nào cũng đủ để tôi biết đó chính là mối tình đầu của anh. Ngày trước khi mới yêu anh, tôi đã vào facebook của người con gái này hàng trăm lần. Vì tò mò muốn biết cô ta là ai mà lại có thể khiến anh rung động. Cô ta là ai mà dám bỏ chạy sau khi nhận lời cầu hôn của anh? Tôi muốn biết, không phải vì ghen tị, mà hoàn toàn là tò mò. Dù nhiều người nói rằng họ đã từng có một tình yêu rất đẹp trong trường đại học hay là họ rất hợp với nhau thì tôi cũng không một chút chạnh lòng. Tình yêu Đức Bình dành cho tôi khi ấy và khoảng thời gian sau nhiều năm đủ lớn để tôi cảm thấy mình chẳng có lý do gì để phải suy nghĩ về quá khứ của anh. Đức Bình nói rằng bây giờ, người phụ nữ của cuộc đời anh, là tôi, là vợ và mẹ của các con anh. Anh nói thế, còn tôi thì hoàn toàn tin tưởng lời nói của anh. Nhưng rồi cuộc anh ném vào niềm tin ấy một sự phản bội phũ phàng.

Đức Bình gọi nhiều cuộc điện thoại nhưng tôi không nghe. Nhiều đêm sau đó anh cứ đứng trước cửa phòng chờ tôi. Không hiểu anh đang nghĩ gì ngoài đó, nhưng phía bên trong cách anh một cánh cửa, trái tim tôi như bị bóp nghẹt. Anh là tình đầu của tôi, cũng là người tôi luôn tâm niệm rằng sẽ là cuối cùng. Và tôi nguyện dành trọn cả cuộc đời còn lại cho người đàn ông này. Ấy vậy mà cũng chính người đàn ông tôi từng đặt cược hết cả cuộc đời mình vào như vậy, lại thẳng tay đâm tôi một nhát, đau buốt.

Tôi mở cửa đi về nhà cùng anh. Không phải vì tha thứ. Tôi tuyệt nhiên chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tha thứ cho những gì đã xảy ra. Chúng tôi đến với nhau bởi những rung động, thứ để duy trì sự hạnh phúc bấy lâu nay cũng bởi tình yêu. Nên việc tình yêu bị phản bội thì chẳng còn nghĩa lý gì để có thể bên cạnh nhau nữa. Lúc nào anh cũng luôn miệng giải thích rằng vì rượu, rằng trong tim anh chỉ có em. Nhưng trong giây phút ngủ cùng người phụ nữ ấy, tuyệt nhiên trong anh không hề có hình bóng của em.

Nhưng tôi nhận ra mình không còn là một cô gái mới yêu để khi cãi nhau âm ỉ lại đặt vé đi đâu đó thật xa. Cũng không còn là một người phụ nữ mới có chồng, để giận dỗi lại về nhà mẹ để nhốt mình tới khi hết chuyện. Tôi giờ đã là mẹ của hai đứa trẻ, không thể ích kỷ vì cảm xúc của bản thân mà bỏ mặc hai con được. Chí ít tôi cũng phải trở về để đối mặt với sự việc.

Chúng tôi "cố" sống tiếp những ngày sau đó bằng cách dành cho nhau những nụ cười gượng gạo trước mặt con. Có một vài giây nhìn nhau như muốn nói gì đấy, nhưng nỗi đau đớn ứ nghẹn khiến cả hai chẳng thể nói ra nổi nữa. Cứ thế mỗi ngày lại chật vật khổ sở mà trôi qua. Đêm về, khi các con đã ngủ là khoảng thời gian đáng sợ nhất với cả tôi và anh. Cả căn nhà bao phủ bởi nỗi đau và sự im lặng của màn đêm. Một gia đình hạnh phúc, một gia đình để người ta có thể yên tâm dựa dẫm suốt cả đời bỗng nhiên đổ vỡ. Nó như nhấn chìm con người ta xuống đáy địa ngục, dù có cố ngoi ngóc thế nào cũng chẳng thể thở nổi.

Tôi vào phòng đọc sách, nằm ở ghế dài, quay mặt về phía cửa kính ngắm nhìn mọi thứ về đêm. Hóa ra thành phố vẫn yên bình như thế mặc những bão giông đang ngập ngụa trong căn nhà này. Nhiều đêm dài, nước mắt tôi vẫn chảy dài mỗi khi nghĩ đến anh. Cảm giác đau đớn hằn sâu khi nhìn thấy anh. Đã hơn một vạn lần nhìn hai đứa trẻ đáng thương, tôi cố quên đi vị trí của người vợ, người phụ nữ đã dành cả tâm can mà yêu anh. Tôi là một bà mẹ đã ba mươi, đủ mạnh mẽ trút bỏ mọi thứ để mua lại sự yên ổn cho những đứa con mình. Thế nên tôi chọn việc cố gắng sống như thế. Nhưng sau những ngày cố gồng mình lên để sống, cả tôi và anh đều cảm thấy hoàn toàn kiệt sức. Là đang cố sống hay đang cố để giết chết nhau tôi cũng không rõ nữa. Rồi tôi hiểu rằng không thể cứ lấy con cái ra làm bình phong cho mối quan hệ của hai vợ chồng mãi được.

Có lần một thì sẽ có lần hai, đời vốn là vậy. Chỉ cần một lần mất tin, là cả quãng chung còn lại sẽ sống trong dẫn dắt, lo sợ, bất an, đau đớn.

Sau nhiều lần suy nghĩ, tôi đặt đơn ly hôn lên bàn làm việc của anh.

- Em vào phòng ngủ đi. Thỉnh thoảng bọn trẻ sẽ tỉnh giấc và tìm mẹ. Chỗ này nên là của anh thì hơn. - Đức Bình đi vào phòng đọc sách.

- Rồi chúng sẽ quen thôi. Mọi thứ vốn dĩ đều có tập mà quen được.

- Em trở về phòng đi. Xin em!

Dù không nhìn anh nhưng qua giọng nói của anh có thể thấy được sự đau đớn và nỗi buồn nơi đáy mắt.

Tôi mở cửa phòng đọc sách. Anh vẫn ngồi ở bàn, nhả khói. Hôm nay anh không đi làm. Hai ngày sau cũng thế. Anh cứ ngồi trong phòng đọc sách nghiền rượu và thuốc lá. Lại một sáng Chủ nhật nữa trôi qua trong chuỗi những ngày tệ hại dài đằng đằng của gia đình tôi.

Đức Bình vượt vào đường nhân của chiếc sơ mi đang mặc để trông mình ổn hơn.

Anh cởi áo đi ra.

Đức Bình quay lại nhìn tôi. Mới vài ngày mà gương mặt anh hốc hác đi trông thấy. Hẳn anh đã suy nghĩ rất nhiều sau khi nhìn đơn ly hôn. Anh suy sụp, và tôi cũng chẳng kém gì.

- Chí ít thì chúng ta cũng sống cùng nhà. Cũng đã là vợ chồng. Là một chiếc áo cũng chẳng có gì là ghê gớm cả.

- Anh đã ký vào đơn ly dị rồi. - Anh buông một câu đầy đau đớn.

- Đưa áo cho em. - Tôi lớn tiếng.

- Đừng làm như thế nữa. Thực sự đã rất khó khăn để có thể quyết định, nếu em thế này... Anh sẽ không thể.

Tôi bước ra ngoài ngồi thụp xuống khóc nức nở. Việc chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện ly hôn cũng không làm tôi cảm thấy bớt đau đớn.

Tôi gặp cô ta sau khi nhận được một cuộc hẹn.

- Cô và Đức Bình sắp chia tay sao?

Hắn cô đã rất mong như thế nhỉ?

- Đúng thế. Vốn dĩ những người yêu nhau sẽ trở về bên nhau thôi. Cô nghĩ giữa cô và anh ấy là tình yêu sao? Cô có biết những gì từ thời sinh viên mà anh ấy đã trải qua không? Cô có biết những năm tháng gian khó mà chúng tôi đã đi qua không? Làm sao mà cô có thể hiểu được, khi cô chỉ là người đến khi Đức Bình có tất cả. Người như cô thì làm sao biết anh ấy cần gì và yêu anh ấy như thế nào được kia chứ?

- Thật đáng thương. - Tôi cười khẩy.

- Cô sao? Đúng thế, những kẻ đến sau luôn nhận được kết cục xứng đáng như thế này.

- Không phải tôi. Chị mới là người thảm hại. Tình yêu của chị nghèo nàn như vậy sao? Chỉ là những kí ức về Đức Bình của những ngày sinh viên, của anh ấy đã cách đây mười lăm, mười sáu năm sao? Tình yêu của chị lớn tới mức có thể bỏ người mình yêu trước lúc kết hôn, rồi sau bao nhiêu năm lại quay lại phá tan hạnh phúc gia đình anh ta sao? Rồi cuộc chị có hiểu chút gì về tình yêu không vậy?

- Dù sao thì hôn nhân và tình yêu của cô cũng thất bại rồi. Chúng tôi đã ngủ với nhau đấy. Anh ấy không còn là người đàn ông của cô nữa rồi.

- Chuốc một người đàn ông say vì sợ người đó tỉnh sẽ chẳng bao giờ chinh phục được trái tim họ. Nên bằng trò đó để sở hữu chốc lát. Điều đó, thật hèn hạ.

Một tuần sau chúng tôi làm xong thủ tục ly hôn. Đức Bình không muốn chia tài sản gì, anh chỉ có một mong ước muốn làm trước khi rời đi. Anh dành nhiều ngày để sửa lại nội thất trong phòng ngủ. Anh muốn không gian trong phòng sáng sủa hơn, nhẹ nhàng hơn để bù lại những ngày u ám nặng nề vừa qua. Hơn nữa tôi hiểu anh sợ tôi mãi bị ám ảnh bởi mọi chuyện đêm đó. Nhưng Đức Bình hoàn toàn không hề biết rằng, bao nhiêu kí ức đẹp suốt sáu năm vừa qua đủ để lấp đầy những dờ bấn trong căn phòng mà không cần sửa sang gì. Lúc này chúng tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn bao giờ hết.

Anh cùng bé Kem mua một căn hộ ở cách nhà tôi khoảng hơn 2km. Những ngày đầu chúng tôi thường xuyên cho các con gặp nhau, sau đó giãn dần. Đức Bình cũng khá bận, thời gian này công ty cũng xảy ra một vài vấn đề nên anh phải làm việc rất nhiều. Anh hay nhờ tôi đón Kem rồi đón con bé khi đi làm về.

- Chào mẹ, chào anh đi con. Chúng ta về thôi. - Một tay xách cặp, một tay bế Kem trên tay, anh nói.

- Con không muốn đâu. - Cả hai đứa đồng thanh nói, mặt buồn thiu.

- Sao chúng ta lại có hai nhà hả mẹ? Các bạn đều chỉ có một nhà thôi.

- Bao giờ thì chúng ta trở về một nhà hả bố?

- Chúng ta cùng chờ mẹ nhé. - Anh nhẹ nhàng nói.

Tối hôm sau, tôi đưa Su sang ghé nhà anh, định thả thẳng bé ở đó để đi có chút chuyện. Từ phía xa tôi nhận ra bóng dáng quen thuộc của người phụ nữ đang đứng trước cửa nhà anh. Tôi khựng lại, nhưng tự nhủ chúng tôi đã ly hôn rồi, là đã không còn gì nữa rồi. Tôi nghĩ thế dù lòng thì vẫn nhói nhói, rồi dẫn bé Su lại gần.

- Dẫn con sang chơi sao? Đừng lợi dụng bọn trẻ để kiếm có nín kẻo.

- Em vào nhà đi, cho cả con vào nữa. Kem đang chờ đấy.

- Em có chút chuyện phải đi luôn.

- Cứ để cô ấy đi đi. Em có mang đồ ăn tối, cho các con cùng ăn luôn. -
Vừa nói cô ta vừa giơ túi thức ăn mua tối.

- Các con ư? - Tôi cười khẩy rồi bỏ đi.

Có lẽ vì chơi mệt nên Su ngủ ngon trên tay của bố. Anh đưa con xuống xe. Vừa đặt con xuống xe, thằng bé giật mình tỉnh giấc:

- Bố ơi, con không muốn về đâu.

- Chúng ta về đi ngủ thôi con trai. Muộn rồi mà.

- Con sợ ngủ ở nhà.

- Tại sao vậy? Ở nhà có gì sao? - Đức Bình hỏi thằng bé.

- Lúc ngủ con lại chảy nước mắt bố ạ. Bao giờ chúng ta có thể chuyển về cùng một nhà ạ?

- Nếu Su ngủ ngoan bố và Kem sẽ về với con. - Nói rồi anh hôn con, đóng cửa xe rồi đi lên nhà.

- Mẹ ơi bố nói thật chứ. - Su hỏi đầy hi vọng.

- Bố là người lớn, tất nhiên bố sẽ không nói dối con đâu.

Thế rồi thằng bé nhanh nhẩu khoe:

- Mẹ ơi tối nay con đã rất vui đấy ạ.

- Với cô ấy sao?

- Cô ấy là ai ạ?

- Là cô mà đã nấu cơm cho con và Kem ăn tối nay đấy.

- Tối nay bố đã đưa bọn con đi ăn đấy. À cô đó là người xấu ạ?

- Tại sao con lại hỏi như thế?

- Bố nói rằng nếu con thân thiết với cô thì mẹ sẽ không thích. Nên bố đã chỉ tay rồi nói như thế này: "Cô về đi!"

Nhích từng chút một qua dòng xe tắc nghẽn của thành phố giờ cao điểm. Tôi đến trường đón Su tới nhà một người bạn dự tiệc.

- Mẹ ơi, thế còn Kem?

- Bố sẽ đón em sau mà. Bố sắp tới đây rồi.

- Nhưng con không muốn. Mẹ à. Con muốn đi cùng mẹ.

- Con ngoan, bố sẽ đón con nhé. - Tôi dỗ dành con, nuốt nước mắt nhìn vào đôi mắt buồn bã của bé Kem.

- Em à con sốt cao quá, anh đã cho Kem uống thuốc nhưng không hạ. - Đức Bình gọi cho tôi đầy lo lắng.

- Kem đang sốt sao? Su cũng vậy, con cũng sốt cao.

Bác sĩ Minh đang tới, anh cho con qua đây luôn nhé.

- Cả hai bé đều bị viêm họng cấp. Nghiêm trọng hơn là suy nhược cơ thể. Có thể là dinh dưỡng kém, thiếu ngủ, và khó chịu trong người nữa.

- Gần đây các cháu có biểu hiện gì không?

- Bé Kem thường chật vật khó ngủ, còn hay mơ lung tung nữa. - Đức Bình kể.

- Su cũng vậy. - Tôi nói.

Chúng tôi mệt mỏi sau một hồi lo lắng vật lộn với con. Vì sinh đôi nên chúng thường ốm giống nhau, cảm xúc đôi khi cũng giống nhau. Việc bố mẹ ly hôn với anh em ruột đã khó đối mặt, với một cặp sinh đôi lại càng là điều không thể. Đêm nay chúng nằm cạnh nhau, Su nắm chặt lấy tay em gái mình. Tôi hiểu cảm giác muốn níu giữ lấy thứ mà mình yêu thương nhất. Đã có giây phút tôi muốn bám chặt lấy gia đình này, nên cứ đưa tay ra nắm một cách đầy bất lực như thế. Đã có lúc điên lên cũng chỉ muốn chạy đến bên anh, mà nói rằng tôi có thể bỏ qua tất cả. Chúng ta sẽ lại bắt đầu được thôi.

Đức Bình dựa người vào tường, nhìn hai đứa trẻ đầy đau đớn, anh thốt lên mấy từ khó khăn: "Bố xin lỗi, đều là lỗi của bố.". Phảng phất trên gương mặt mệt mỏi của anh nét buồn.

- Hãy để Kem chuyển về sống cùng với hai mẹ con. Anh sẽ gửi tiền nuôi hai con. Anh không thể nhìn con mình như thế này được.

- Anh không muốn trở về nữa sao?

- Chúng ta không thể sống với nhau vì con cái được. Anh không đủ tự tin để giết chết cuộc đời em như vậy.

- Anh có chắc rời xa gia đình, anh vẫn sống tốt?

- Chẳng phải em nói mọi thứ đều có thể tập để trở thành thói quen sao?

- Vậy mà, em thì chẳng thể nào quen nổi. Dù cố gắng thế nào cũng không thể quen việc không nghĩ về anh và tự hỏi: Hôm nay anh có ổn không? Hôm nay cô ta có lại đến nhà anh không? Cô ta nghĩ gì mà bảo

rằng hiểu về anh? Cô ta nghĩ gì mà mang táo đến nhà anh? Thậm chí cô ta còn không biết anh bị dị ứng sao? Đêm nay sao anh lại gửi Kem ở đây? Để hẹn hò với cô ta sao? Sao hôm nay anh lại đón con muộn? Đi hẹn hò với cô ra sao? Em cứ dẫn vật mình như thế, rồi lại nhìn Su. Thỉnh thoảng con ngủ mơ, gọi bố rồi gọi Kem. Con khóc trong mơ, còn em đêm nào cũng thức thề mà chảy nước mắt.

Sao em chẳng thể nào quen nổi dù cố gồng mình lên đi chẳng nữa. Anh có thể làm được không? Anh có thể quen việc không nhớ về gia đình mình chứ?

Đức Bình ôm tôi vào lòng, nghẹn ngào:

- Chúng ta sẽ mãi ở cùng một nhà, có được không em!

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Yêu Xa

"Là một cảm giác dồn hết sức lực vào buổi sáng. Mở mắt ra đã thấy ngồn ngộn công việc cần giải quyết. Tự thân, một mình. Thấy mình mạnh mẽ hơn bình thường.

Để rồi bao mệt mỏi, ảm ức cuối ngày, có người để nói nhưng nào có thể nói ra được. Chỉ vì sợ người ta không muốn mình chịu thiệt thòi, mà một ngày nào sẽ buông.

Yêu xa là vậy, chẳng hề biết trước liệu sẽ đi đâu về đâu, mà lúc nào cũng đều tâm niệm như in một điều rằng, mình sẽ phải cần thật nhiều can đảm, đôi khi là sự dũng cảm, và cả lòng vị tha nữa..."

Tỉnh giấc sau một đêm dài mộng mị. Tôi mở mắt, nằm bất thân cùng cơ thể mông lung lúc này. Mông lung bởi hơi thở ấy, mùi hương ấy mới hôm qua còn thoang thoảng, vương đâu đây trong căn phòng. Cả những hình ảnh chớp nối lặp đi lặp lại về anh suốt giấc mơ dài đêm qua. Thực thực ảo ảo khiến các giác quan lộn xộn, chẳng còn rõ ràng. Để chỉ còn thấy cảm giác nhói nhói chạy dọc cơ thể, từ bên ngoài rồi sâu vào tận trái tim.

Bước xuống sân bay sau một chuyến bay dài mỏi mệt. Tôi uể oải nhìn vào đường băng chuyên hành lý đang chuyển động, chậm chậm. Lấy chiếc va li của mình, bước ra khỏi cánh cửa kính của sân bay. Hít một hơi thật sâu bầu không khí Seoul với hi vọng có thể xoa dịu đi những nặng nề trong lòng, bởi nhớ và thương.

Vậy là, lại bắt đầu một công cuộc yêu xa!

Hà Nội sau những ngày anh đi lại trở về với guồng quay điên cuồng của bận rộn và ắp đầy nỗi nhớ.

4 giờ sáng, tôi khua tay phía đầu giường lần mò chiếc điện thoại theo tiếng chuông báo thức. Nửa tỉnh nửa mơ, mắt nhắm tịt chẳng mở nổi nhưng tay vẫn lướt màn hình và gọi cho anh ấy. Những thao tác tìm số điện thoại nhờ thói quen mà trở nên chính xác. Và chỉ chờ giọng nói ngai ngái ngủ phía đầu dây bên kia "Anh dậy ngay đây. Yêu em", thế là yên tâm buông điện thoại ngủ thêm một giấc hai tiếng nữa.

6 giờ 30, việc đầu tiên tôi làm là với chiếc iPad trên bàn để xem lại chương trình buổi sáng phát sóng ở Hàn Quốc. Xem nào, chàng biên tập viên của tôi lại đỉnh đạc trong chiếc sơ mi xanh nhạt, kết hợp cùng chiếc cà vạt xanh thẫm tôn lên vẻ đẹp hoàn hảo của anh. Cái dáng vẻ quyến rũ ấy đủ để tiếp sức cho một ngày dài phía trước của tôi. Tiếp đó tôi vào bếp chuẩn bị chút đồ ăn sáng và làm luôn đồ ăn trưa. Cho Poll là chính, còn tôi là phụ, Poll ở đây là chú chó nhỏ mà trước khi sang Hàn anh ấy nhất quyết đòi mua về. Anh nhìn vào mắt Poll nghiêm túc: "Hãy chăm sóc cho cô ấy nhé, chàng trai". Tôi đồ thức ăn ra bát cho Poll, xoa đầu nó rồi lẩm bẫm: "Là ai mới đang chăm ai kia chứ". Nhưng tôi hiểu việc chuẩn bị cơm cho Poll sẽ khắc phục được phần nào thói quen hay bỏ bữa của tôi. Và hiểu luôn cả sự lắng lo của người yêu mình.

Cùng lúc đó, một tin nhắn kèm hình ảnh: "Ngủ ngon chứ em yêu. Cafe sáng cho em." Tôi mỉm cười, đi về phía bàn trang điểm. Dậm một chút phấn rồi tới công ty.

Cứ như thế, chúng tôi bắt đầu một ngày mới với tình yêu từ Hà Nội cho tới Seoul suốt hai năm.

Tin nhắn và những cuộc điện thoại là cách duy nhất mà chúng tôi có thể hẹn hò. Nói cho nhau nghe về những câu chuyện hàng ngày và hàng giờ, về những điều rất đổi bình thường xảy ra, hay đôi khi là những thứ trên trời,

dưới biển. Qua điện thoại quãng thời gian cô đơn khi đêm tới cũng không còn nhiều, và tôi thì vẫn có thể nghe thấy nhịp thở của anh, đều đặn mỗi đêm. Tuy nhiên cũng có đôi lúc sẽ là cuộc nói chuyện như thế này:

- Anh yêu à, anh đang làm gì đấy?

- Anh sẽ gọi lại cho em sau nhé. Anh đang rất bận.

Những lúc như thế tôi sẽ vui vẻ tắt máy và đợi anh xong việc. Bởi sự tin tưởng tuyệt đối của tôi, dành hoàn toàn cho anh. Nếu anh nói bận, hẳn là đang bận. Chúng tôi không tin vào những kết cục mà mọi người nói về những cặp đôi yêu xa. Khoảng cách địa lý tuyệt nhiên không phải là thứ gì ghê gớm cả, mà điều đáng sợ ở đây có chẳng là niềm tin.

Yêu xa là vậy, chẳng hề biết trước liệu sẽ đi đâu về đâu, mà lúc nào cũng đều tâm niệm như in một điều rằng, mình sẽ phải cần thật nhiều can đảm, đôi khi là sự dũng cảm, và cả lòng vị tha nữa.

Đưa mắt nhìn đường chân trời của thành phố, bên ngoài cửa sổ, bầu trời chia thành nhiều mảng sáng tối. Và bắt đầu cơn mưa một lúc không lâu sau đó. Bước ra ngoài cánh cửa kính lớn của công ty, gió quạt mạnh phả mưa vào tới tấp. Tôi giật mình đóng cửa lại chui vội vào trong. Vì không mang theo áo mưa nên tôi đành ngồi xuống chiếc sofa ở quầy lễ tân chờ mưa ngớt. Lướt ánh mắt tọc mạch qua tất cả mọi người, phát hiện ra bên ngoài kia có rất nhiều anh chàng cầm sẵn ô để đợi người yêu mình bước ra từ trong này. Và tuyệt nhiên, những cô gái trong số đó không hề có tôi. Một vài chàng trai dẫn người yêu mình chạy nhanh về phía ô tô đậu sẵn bên lề đường. Một vài chàng trai khác lại cẩn thận mặc áo mưa cho người yêu mình. Tôi tự nhủ: "Nếu anh ấy có ở đây thì các người sẽ biết tay." Nhưng dù gì cũng phải công nhận rằng họ đang rất hạnh phúc. Nhìn nụ cười nở trên môi họ, điều đó làm tôi không ngừng nhớ anh, Bình An.

Gặp nhau vào một ngày đầu tháng Bảy, ngày nằm trong chuỗi những ngày mưa không ngớt. Ngay từ thời điểm gặp nhau đã thể hiện rằng chúng tôi không hề thích hợp để bắt đầu tình yêu này. Sẽ chẳng ai nhận lời tỏ tình của một chàng trai trong khi anh ta đang hoàn thành thủ tục để đi tới đất nước khác, ngoài trừ tôi. Dù đã suy nghĩ rất nhiều, dù đã vận dụng toàn bộ lý trí sắt đá của mình, tôi cũng không thể từ chối nỗi lời tỏ tình ấy. Mà tôi biết anh cũng vậy, hẳn Bình An anh đã nghĩ rất nhiều về những điều bạn gái mình sẽ trải qua. Thế nhưng chúng tôi vẫn quyết định đến với nhau vì không thể cưỡng lại thứ tình cảm đang mãnh liệt chảy trong tim được. Cả hai đều chấp nhận tất thảy những khó khăn phía trước để có những giây phút hoàn hảo bên nhau.

Những ngày cuối năm khiến công việc chất chồng. Những số liệu và việc giải ngân thực sự là nỗi ám ảnh đối với nhân viên ngân hàng. Khoảng thời gian này, tôi bận một thì anh bận mười. Những bản tin cuối năm và chương trình hết năm càng khiến anh ấy bận hơn.

Những ngày như thế chúng tôi tạm nhường tình yêu cho công việc, mà chính xác là chẳng còn đủ thời gian để có thể gọi điện cho nhau nữa. Một cảm giác dồn hết sức lực vào buổi sáng. Mở mắt ra thấy ngồn ngộn công việc cần giải quyết. Tự thân một mình. Thấy mình mạnh mẽ hơn mình tưởng. Để rồi bao mệt mỏi, ảm ức cuối ngày có người để nói mà lại chẳng thể nói ra. Nào có thể để một vài giây phút hiếm hoi có thể nghe thấy tiếng anh mà đầy than thở. Cũng vì không dám tỏ ra mình yếu đuối, vì sợ người ta không muốn mình chịu thiệt thòi mà một ngày nào đó sẽ buông.

Tôi đã trải qua những quãng thời gian vui vẻ, khoảng thời gian mà tôi đã dành hết cả tâm can và sức lực để yêu anh. Cũng một mực tin tưởng vào những ảo mộng về tương lai của tôi và anh.

Tôi thả người lên giường, bật chương trình trực tiếp của Hàn. Công việc của Bình An rất phát triển ở Seoul, anh ấy ngày càng có nhiều show hơn. Anh may mắn là một trong những nhân vật nổi bật của truyền hình Hàn

Quốc. Tôi vào facebook của Bình An, xuất hiện nhiều link mọi người đăng lên wall của anh. Tôi mò click vào link từ nhiều nguồn báo khác nhau. Những hình ảnh được chụp vào buổi đêm mờ mờ nhưng đủ rõ để người ta hiểu chuyện. Đập vào mắt tôi chuỗi những bức ảnh tay anh đặt lên eo cô gái ấy, rồi cùng đi vào tòa chung cư của anh.

Tôi cứ thế lướt điện thoại, vào hết trang báo này rồi lại đến trang khác. Zoom lên thật to những bức ảnh, đọc bình luận rồi tìm facebook của cô gái ấy. Họ rất đẹp đôi, lại thêm một vài bức ảnh khi họ làm việc cùng nhau - những bình luận của mọi người như xé nát tâm can tôi vậy. Tôi không khóc, vì thực sự vẫn chưa dám tin những gì đang diễn ra. Đó là tin đồn, tuyệt đối là tin đồn. Lúc này tôi chỉ biết nghĩ như thế để trấn an mình. Nhưng những hi vọng của tôi mỗi lúc một tắt dần bởi hàng loạt bình luận chứng minh của mọi người. Tất cả như phá vỡ bức tường nghi vấn mà tôi vẽ nên. Và thế là tôi bật khóc. Chương trình trực tiếp vẫn đang diễn ra, anh ấy vẫn đang làm việc mà chưa hề hay biết về những tin đồn này. 11 giờ 30, giờ Hàn Quốc, chương trình kết thúc, và như thường lệ anh sẽ gửi một tin nhắn cho tôi vào lúc 11 giờ 45 nói rằng sẽ cùng đi ăn khuya cùng mọi người, và sẽ gọi cho tôi vào một tiếng sau đó. Đồng hồ điểm 12 giờ, không một tin nhắn nào cả. Và 1 giờ rồi 2 giờ...điện thoại vẫn im lặng như thế. Anh ấy chưa xuất hiện để đính chính những bình luận của mọi người.

Cảm giác khó chịu chạy dọc cơ thể, tôi lăn qua lăn lại trên chiếc giường, trở mình suốt cả đêm. Chăm chăm vào chiếc điện thoại nhưng không một tin tức gì cả. Chẳng lẽ im lặng là lời giải thích cho những gì đã làm sao? 6 giờ sáng giờ Việt Nam, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Không thể cứ chờ đợi sự im lặng vô tâm như thế này được. Nghĩ thế tôi nhấn số gọi cho anh, như thường lệ. Nhưng lại nhận được một sự bất thường từ đầu dây bên kia - là một người phụ nữ nghe máy. Tôi không hiểu cô ta nói gì, tôi không thể hiểu rõ ý của người phụ nữ ấy. Cũng không thể hiểu nổi họ đang làm gì vào 6 giờ sáng. Đêm qua họ đã ở cùng nhau sao. Đầu óc bỗng trở

nên quay cuồng. Tôi buông điện thoại. Bật khóc nức nở. Những hi vọng về sự hiểu nhầm cuối cùng thế là tan tành.

Những ngày sau đó tôi gồng mình chống chọi với sự đau khổ. Tôi luôn ở lại sau cùng trong phòng, hoàn thành xong việc của mình và nhận giúp đỡ những người khác nữa. Tôi cố gắng làm việc để ngăn mình nghĩ đến anh. Bận rộn luôn tay một hồi, ngẩng đầu lên trời cũng đã tối và mọi người đã về hết. Chỉ một mình tôi trong văn phòng, rồi lại bật khóc. Bận rộn là cách khiến người ta ngừng suy nghĩ lung tung, nhưng cũng là cách ngược đãi bản thân để khi dừng tay lại chỉ cảm thấy tủi thân bội phần. Tôi không thể dừng lại việc ám ảnh giọng nói, những câu nói của cô gái đó. Tất cả như gáo nước lạnh tạt vào mặt tôi, vào cả một tình yêu thời thanh xuân mà tôi đã dày công xây dựng. Đôi lúc lại mù quáng mà nghĩ hay chỉ là hiểu nhầm, mọi chuyện hoàn toàn không phải như thế. Nhưng lại kịp đánh thức mình, rằng mọi chuyện thực sự là như vậy. Cứ nghĩ tới đó, nước mắt lại chảy dài. Tôi thấy thương mình quá.

Những lúc như thế, tôi mới thấm rằng yêu xa là dù chuyện có sai hay đúng, dù mình có đang gào khóc thì cũng không thể chạy đến bên nhau được. Chúng tôi liên lạc với nhau bằng điện thoại, nên chỉ đơn giản là khi chặn số rồi thì hoàn toàn mất liên lạc. Những cặp đôi khác thật dễ dàng để có thể chạy đến nhìn người mình yêu đang đau như thế nào, nhưng chúng tôi lại chẳng thể. Là những ngày hận anh đến thấu xương nhưng vẫn mong một lời giải thích rõ ràng. Vào một ngày, nhìn mưa qua ô cửa kính nhòe nhoẹt nước cũng không thể điên lên mà tìm đến anh ấy. Để gào thét mà hỏi cho rõ rằng có chuyện gì đã xảy ra, rằng anh đã lừa dối tôi bao lâu. Là một tháng, một năm hay là từ khi mới bắt đầu. Nhưng, tuyệt nhiên không thể được!

Nhiều tuần dài đầy đau khổ như thế. Tôi bắt đầu bằng việc ngủ một mạch và thức dậy vào 6 giờ sáng chứ không phải 4 giờ sáng như mọi khi. Gửi Poll về nhà mẹ đẻ, tôi chẳng còn đủ sức chăm sóc nó nữa. Tôi nằm dài trên

giường, vùi mình trong chăn để chạy trốn những khoảng không ngập ngụa cô đơn. Những điều ngọt ngào trong bức tranh tình yêu của chúng tôi đâu hết cả rồi, giờ chỉ còn là những mảnh vỡ vụn đầy bi thương.

Em thường không níu giữ một mối quan hệ, dù nó làm em buồn. Cứ nhẹ rồi trôi.

Nhưng với anh, nhẹ rồi trôi như vậy, em không cam tâm!

Một ý nghĩ len lỏi trong suy nghĩ, tôi sẽ tới Seoul. Ôi tôi điên rồi, tại sao tôi lại phải làm thế. Nếu tôi quan trọng thì anh ấy đã bay về ngay lập tức với tôi rồi. Sao tôi vẫn chưa tỉnh táo chút. Rõ ràng là đã bị phản bội sao tôi cứ hi vọng chút. Nhưng dù nghĩ thế, tôi vẫn bỏ chặn số điện thoại của anh và vẫn hi vọng một cuộc gọi từ anh ấy, hay những dòng tin nhắn ngắn ngủi trong suốt những ngày qua. Nhưng một ngày rồi hai ngày, một tuần nữa trôi qua cũng không một cuộc gọi hay tin nhắn. Rồi một tháng dài đằng đẵng trôi qua. Cũng sắp tới ngày lễ kỉ niệm của chúng tôi. À, mà kỉ niệm gì nữa chứ!

Hôm ấy, tôi gọi điện cho đám bạn của mình. Chúng tôi sẽ chơi xuyên đêm ở một quán bar. Quyết định đi chơi bởi nếu không đêm nay tôi sẽ lại cồn cào mà nhớ anh mất. Cũng khá lâu rồi từ ngày yêu Bình An tôi không tới bar, tôi muốn trở về nhà và dành thời gian cho anh ấy hơn. Cũng không muốn anh lo lắng về người yêu mình. Tôi đã nghĩ nhiều cho anh nhiều như thế. Tuổi thanh xuân đã qua, nào đâu có thể quay trở lại. Chui vào chiếc hộp không gian kín bưng, ngập tràn trong muôn vàn những ánh sáng xanh đỏ, ánh sáng của đèn nháy điên cuồng, cùng tiếng nhạc đập mạnh. Một, hai rồi ba, tôi nốc những cốc rượu nặng lắc đá. Cay sè đắng ngắt, nhưng có là gì so với cái đắng ngắt tràn đầy trong lòng tôi. Tôi hòa vào tiếng nhạc và những điệu nhảy của những con người với đủ những trạng thái cảm xúc cùng chui vào đây. Hét hò theo tiếng nhạc, trong suốt những ngày qua chưa khi nào tôi cảm thấy mình nhẹ nhõm như lúc này. Tôi hoàn toàn chìm trong khói thuốc, xì gà và rượu nồng nặc. Mặc dù biết rằng sau khoảnh khắc này,

khi tỉnh dậy tôi sẽ càng đau hơn mà thôi. Tôi sẽ lại khóc òa khi nghĩ về 500 ngày yêu của chúng tôi. Chỉ ước rằng mình có thể ngập ngụa trong những thứ kích thích này mãi. Nghĩ thế lại uống thêm một ly, rồi một ly rượu nữa. Tới lúc chẳng thể tỉnh táo nữa, tôi để mặc mọi thứ cho hơi men điều khiển. Chìm trong men rượu cũng tốt, chí ít thì khi này tôi chẳng còn nhớ về anh nữa.

Dáng người quen thuộc ấy, gương mặt quá đỗi quen thuộc ấy nhòe nhoẹt trước mắt tôi. Anh ta là ai, là Bình An anh sao? Là thật hay ảo giác. Tôi có cảm giác bàn tay ấy vuốt tóc mình, chạm vào má rồi xuống cổ. Anh ấy kéo sát mặt tôi lại mặt mình và định đặt một nụ hôn lên môi. Hơi men làm tôi say mềm, chỉ còn đứng loạng choạng và hành động vô thức. Nhưng lại vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra cảm giác này hẳn không phải thức cảm giác ấm áp quen thuộc. Đôi tay ấy, cách người đàn ông này kéo tôi lại gần phía mình không phải anh, tuyệt đối không phải anh. Tôi dùng hết sức lực đẩy anh ta ra, nhưng anh ta càng ôm tôi chặt hơn. Tôi cứ cố gắng đẩy người đàn ông lạ lẫm ấy ra, nhưng lại càng bất lực. Tôi buông tuốt tay xuống mặc kệ mọi thứ, như buông bỏ cả tình yêu mà mình đã dành hết cả tâm can, bằng cả sự nhiệt huyết để yêu anh. Nhưng ngay lúc định buông tất cả, kịp có một bàn tay kéo mình ra khỏi cái ôm ớn lạnh ấy.

Tôi mở mắt ra và thở phào khi đang nằm gọn gàng trong phòng ngủ của mình. Thật may là những cảm xúc điên rồ hôm qua đã không kịp gây ra điều gì sai trái. Tôi quay người về một bên, chiếc gối vẫn ướt đẫm nước mắt dù có say mềm. Thế là đêm qua tôi vẫn khóc bởi những hình ảnh về anh lại chập nối, lặp đi lặp lại trong giấc mơ. Hôm qua anh ấy đã làm gì? Anh ấy đang ở bên cô ta vào ngày lễ kỉ niệm của chúng tôi sao? Họ lại ngủ với nhau? Hẳn là như thế rồi? Anh ta thậm chí đâu có gọi về cho tôi?

Nghĩ đến đó tôi ngồi bật dậy để tìm điện thoại. Tôi vẫn luôn ngu ngốc mà hi vọng rằng còn chút gì đó sót lại trong câu chuyện tình yêu này. Nhưng,

một chiếc usb kèm một tờ note để trên chiếc kệ phía đầu giường. Tôi cắm usb vào ti vi.

Mở cửa phòng ngủ, bắt gặp ánh mắt của anh. Bình An đứng dựa người vào bức tường phòng khách, tay bỏ túi quần để hờ. Tôi đã nhìn người đàn ông này cả ngàn lần, mỗi ngày. Có những ngày ánh mắt anh ấy tinh nghịch đáng yêu, có những ngày mệt mỏi trầm trọng, cũng có những ngày ấm áp lạ kì. Nhưng chỉ có ánh mắt ngày hôm nay là lần đầu tiên hằn lên anh một sự đau đớn đến tột độ. Vì suốt hơn một tháng nặng nề vừa qua hay là cảnh người yêu mình buông thả bên người đàn ông khác mà trở nên như thế.

Tôi đã mong mọi sự xuất hiện của anh nhiều ngày trời. Chỉ mong rằng có thể gặp lại người đàn ông này. Dù chỉ để nhận một gáo nước lạnh nữa tạt vào mặt thì tôi vẫn hi vọng có thể hét lên mà hỏi anh ấy xem đã có chuyện gì xảy ra. Và tâm trí vẫn không ngừng nuôi một vài phần trăm ít ỏi, rằng mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm thôi. Tôi đã muốn nói rất nhiều, đã muốn làm loạn lên, muốn khóc òa, và đôi lúc muốn giết chết anh vậy.

Nhưng lúc này đây, làm sao tôi có thể làm như thế được nữa. Tôi cứ đứng thế nhìn anh, đôi chân không đủ can đảm để chạy đến bên người đàn ông của mình.

Bình An đứng thẳng dậy, nhẹ dang tay ra, vang lên giọng nói ấm áp:

- Lại đây, anh ôm em!

Tôi chạy đến, vòng tay qua ôm anh ấy. Rồi òa khóc cho nỗi ấm ức, tủi cực dồn nén suốt những ngày dài, và cả một nỗi nhớ đến cuồng dại.

Buổi tối hôm ấy, chúng tôi tới nhà để đón Poll. Căn phòng đầy nến và hoa, cả tiếng nói của những đứa bạn thân, và cả bố mẹ tôi nữa. Poll chạy lại mừng quỳnh khi tôi tới, Bình An cúi xuống lấy chiếc nhẫn từ cổ chú chó, rồi nói: "Hãy ở bên cạnh anh, mãi nhé!"

Vào buổi sáng khi anh trở về, tôi mở chiếc usb ở đầu giường. Đó là đoạn ghi lại cuộc phỏng vấn của anh trên truyền hình Hàn Quốc.

- Chúng tôi nghe nói rằng thời gian gần đây anh đã làm việc rất chăm chỉ. Điều đó dẫn đến việc anh kiệt sức phải nhập viện sau buổi truyền hình trực tiếp cuối năm.

- Mọi quan hệ của anh và nữ MC đang được rất nhiều người ủng hộ. Nhưng anh vẫn chưa lên tiếng công khai?

- Tôi đã nhận rất nhiều show và hoàn thành nốt những công việc còn lại ở Hàn Quốc. Vì thế sức khỏe đã không được tốt, nhưng giờ mọi thứ đã ổn định hơn. Còn chuyện tình cảm cá nhân. Chúng tôi đang trải qua quãng thời gian rất khó khăn. Giờ là lúc tôi cần phải trở về Việt Nam để nói lời cầu hôn cô ấy.

Đúng vậy, người yêu tôi là một cô gái Việt Nam.

"Hi vọng rằng niềm tin tưởng tuyệt đối của em vẫn sẽ dành cho tôi, kể cả lần này cũng vậy."

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Hôn Nhân

"Hôn nhân mà phải để vợ mình phải khổ sao. Em chẳng hiểu gì về hôn nhân cả!"

Chiếc Mercedes dừng lại ở sảnh khách sạn. Một nhân viên bảo vệ đã đứng chờ sẵn ở đó, mở cửa xe cho tôi.

- Chào cô, Hoài An. - Anh ta khẽ cúi xuống.

- Vâng. - Tôi đáp lại lịch sự.

- Anh Hoàng Duy sẽ tới trong vài phút nữa sau khi giải quyết nốt công việc.

Nói rồi anh ta dẫn tôi vào bên trong. Sảnh chính của khách sạn rất rộng được thiết kế theo phong cách hiện đại. Mọi thứ đều được thiết kế bởi tông màu trắng chủ đạo từ trần, sàn đến tường. Ngoại trừ những bức họa được điêu khắc tinh tế trang trí trên tường. Ánh điện vàng sáng rực làm bật lên sự sang trọng của khách sạn hàng đầu Việt Nam. Phòng ăn dành riêng cho hai người nằm trên tầng 54 với tầm nhìn hướng ra cảnh toàn thành phố.

Một cô phục vụ khá xinh và lịch sự cúi chào khi tôi bước vào phòng. Tôi cởi chiếc áo khoác đưa cho cô ấy rồi ngồi xuống ghế.

- Cô có thể ra ngoài. Cần gì tôi sẽ gọi. - Tôi nhỏ nhẹ.

Hoàng Duy là giám đốc điều hành công ty của gia đình nên anh ấy thường xuyên phải đi tiếp khách. Bởi vậy việc tôi chờ đợi anh như thế này

cũng không có gì lạ. Đa số những lần hẹn hò tài xế sẽ đón tôi tới một nơi chúng tôi đã chọn sẵn. Mà thực ra đều là thư ký của anh ấy chọn, anh ấy không có nhiều thời gian còn tôi thì không cảm thấy mấy hứng thú với việc tìm kiếm này.

Anh ấy xuất hiện sau mười lăm phút, với một bộ vest cắt may vừa vặn, chiếc cà vạt xanh dương hài hòa với chiếc sơ mi khiến Hoàng Duy không chê vào đâu được. Anh ấy đến bên tôi đặt một nụ hôn nhẹ lên má, rồi thì thầm: "Anh không thể rời mắt khỏi em."

Chúng tôi dùng bữa tối một cách vui vẻ. Hoàng Duy và tôi yêu nhau hơn gần một năm. Hoàng Duy là một người khá hoàn hảo, anh cũng sống theo chủ nghĩa hoàn hảo. Dù bận đến mấy anh ấy cũng dành thời gian cho tôi. Chúng tôi thường đi ăn, đi xem phim và tới những phòng trà để nghe nhạc. Đôi lúc lại tới những bữa tiệc, khi đó Hoàng Duy sẽ đi gần tôi và tự hào giới thiệu cho tất cả các vị khách rằng tôi là vợ chưa cưới của anh ấy. Bạn bè đều nói rằng tôi thực sự rất hạnh phúc. Tôi cũng cảm thấy mình không phải buồn đau gì nhiều vì cuộc tình này, thậm chí chúng tôi còn rất hiếm khi cãi vã. Thú thật trước Hoàng Duy tôi cũng từng trải qua một vài cuộc tình, dù những người trước chưa ai hoàn hảo như anh. Nhưng tất cả đều có chúng một điểm, đó là về cảm giác. Tôi đã cảm giác rất vui vẻ, nhưng lại chưa hề cảm thấy thực sự hạnh phúc.

Đã một vài lần tôi suy nghĩ về chuyện này. Tôi đã từng nói chuyện với những người bạn của mình nhưng đều nhận lại một câu rằng tôi đang sướng mà không nhận ra. Thế là tôi lại im lặng. Mặc dù chưa từng trải qua cảm giác hạnh phúc mà người ta nói, cũng không chắc rằng trên đời tồn tại một thứ tên là hạnh phúc ấy. Nhưng sao tôi cứ linh cảm là mình phải tìm được nó.

Điều này làm tôi chưa sẵn sàng tiến tới hôn nhân với Hoàng Duy. Đã nhiều lần anh ấy ngó ý nhưng tôi đều tìm cách lảng tránh. Hôm nay cũng là

một trong những lần anh ấy nói rằng muốn cưới tôi. Nhưng không biết vì điều gì khiến Hoàng Duy của hôm nay quyết định dứt dợi hơn.

- Em không yên tâm về anh ư? - Anh ấy điềm đạm dò hỏi.

- Không phải.

- Anh còn gì thiếu sót? - Anh ấy lại dò hỏi.

- Hoàng Duy, anh rất hoàn hảo.

- Vậy anh có thể cầu hôn với em, được chứ? - Anh nhìn tôi đầy chờ đợi.

- Em...chưa sẵn sàng.

- Còn điều gì nữa chứ? - Hoàng Duy lớn giọng.

Dừng tay dao đang cắt dở miếng bít tết, tôi ngẩng mặt lên nhìn anh bất ngờ. Đây là lần đầu tiên Hoàng Duy gắ lên với tôi như thế. Tôi cũng không trách anh, tôi hiểu cảm giác bất lực của anh khi cứ theo đuổi một mối quan hệ mà chẳng đi tới đâu. Hơn nữa, người đàn ông này đã dành cho tôi rất nhiều thứ, thời gian, sự quan tâm, và tình yêu chân thành.

- Anh xin lỗi. - Anh ấy vội xin lỗi sau cái nhìn của tôi.

- Là lỗi của em mà.

Tối hôm ấy chúng tôi không đi chơi thêm vì tôi muốn về nhà sớm. Hoàng Duy đưa tôi về, anh hôm nay không dành cho tôi một nụ hôn tạm biệt như mọi khi. Tôi hiểu tâm trạng anh đang chẳng tốt đẹp gì mà tôi cũng đang rối như mớ bòng bong.

Nằm dài trên chiếc giường, tôi xem lại ảnh hai đứa. Cố nghĩ về điều đẹp đẽ nhất của cả hai. Nhưng sự thiếu thốn vẫn làm tôi cảm thấy khó thở. Thứ cảm giác không thể giải thích nổi. Hàng trăm lần nghĩ đến chuyện kết hôn,

là bấy nhiêu lần tôi tự mắng nhiếc bản thân mình. Với hi vọng có thể xóa bỏ đi cảm xúc mà đồng ý đến với Hoàng Duy. Nhưng tất cả đều thất bại, tôi chỉ có thể trả lời là chưa sẵn sàng.

Và sau nhiều lần dẫn vật mình tôi quyết định chia tay Hoàng Duy.

Sau chia tay, tôi lao vào công việc để tránh khỏi những suy nghĩ và những lời tiếc nuối của bạn bè dành cho cuộc tình này. Hơn nữa tôi cũng muốn ngừng lại chuyện yêu đương một thời gian. Cũng như những cuộc tình khác, tôi không khóc nhiều. Chỉ dần dần rồi quen.

Tôi nhận làm quản lý nhà hàng thuộc khách sạn nằm trong trung tâm thành phố của gia đình. Vì thích nấu nướng và pha chế nên tôi muốn làm ở đây để có thể học hỏi thêm. Nhà hàng chuyên phục vụ những vị khách trong giới thương gia. Louis là lựa chọn hàng đầu trong việc trao đổi công việc. Đã nhiều tháng từ ngày chia tay Hoàng Duy, đôi lần chúng tôi chạm mặt nhau ở Louis, nhưng giờ mọi thứ đã có vẻ trở nên nhẹ nhàng hơn. Chúng tôi dành cho nhau một nụ cười giống như những người bạn. Dần dần Hoàng Duy cũng trở thành danh sách những người đã trôi qua một cách nhẹ nhàng như thế.

Tôi cảm thấy rất thích thú với việc tập trung vào công việc như thế này. Cho đến một ngày tôi bắt gặp một vị khách đặc biệt của Louis. Anh ấy tới thường xuyên trong khoảng thời gian gần đây, và tiếp rất nhiều những vị thương gia khác nhau. Vị khách này rất khác những doanh nhân hàng ngày tới lui. Anh ấy mặc chiếc sơ mi trắng, không ca vát, cởi hai cúc áo đầu tiên. Sơ vin với quần jeans, đi giày lười trắng. Nhưng gương mặt này lại rất hấp dẫn đặc biệt là mỗi khi anh ấy nói chuyện.

Vào một buổi tối mưa vắng khách, tôi rót cho mình một cốc rượu nặng, ngồi ở chiếc bàn gần hồ bơi. Hướng ánh mắt nhìn về phía mặt nước ở hồ bơi, từng giọt sáng cứ thả theo làn mưa mà buông mình xuống mặt hồ rộng lớn.

Nhấp một ngụm rượu đắng ngắt, những suy nghĩ lại bắt đầu đổ về. Không phải về Hoàng Duy mà về chuyện tình cảm của mình. Tôi lại nhấp tiếp một ly nữa, dạo này có vẻ tôi uống nhiều rượu hơn. Tôi ngược mặt lên khi phát hiện ra có bóng người. Là vị khách đầy hấp dẫn ấy, anh đặt ly nước cam xuống bàn rồi cầm lấy ly rượu của tôi.

- Nước cam sẽ tốt hơn cho cô đấy. - Anh ta nói, bằng chất giọng cuốn hút chết người ấy.

- Cảm ơn anh. - Tôi nhỏ nhẹ nhận ly nước.

- Công việc của tôi mà. Là bác sĩ thì nên chăm sóc tới sức khỏe của người khác. - Anh ta nói tiếp, bằng giọng hết sức điềm đạm.

- Anh là bác sĩ sao? Vậy mà lâu nay tôi đã tưởng anh là một doanh nhân đấy. - Nói rồi tôi nhìn anh ta, bắt gặp ánh mắt lấp lánh sự tò mò.

- Lâu nay? Vậy là cô đã để ý tôi lâu rồi sao?

- Chẳng phải nên quan tâm đến những vị khách quen của nhà hàng sao? - Tôi mau chóng nghĩ ra lý do hợp lý để chối việc mình đã để ý tới anh ta từ lâu.

- Chỉ là đùa thôi. - Anh ta nói tiếp - Những trường hợp đặc biệt thì luôn xuất hiện ở khắp mọi nơi. Tôi là bác sĩ trong những doanh nhân tới đây.

Còn em lại là một cô gái có tâm hồn rất khác với những cô gái ngoài kia.

Tôi không trả lời, thực ra là chưa tìm được câu trả lời thích hợp. Chắc do hơi bất ngờ. Tôi đã nghĩ là mình là người người để ý anh ra nhưng không ngờ anh ta cũng vậy.

- Cô muốn đi dạo cùng tôi không? - Anh ta bất ngờ đề nghị.

- Bây giờ sao? - Tôi cười rồi nhìn ra phía bên ngoài - Nhưng chẳng phải trời đang...

Anh ta ngắt lời:

- Đó là lý do chúng ta nên đi dạo.

- Xin lỗi, tôi không muốn bị ướt nhèm khi trở về, và cũng không muốn khách hàng của mình bị ốm. - Tôi cố tình thế cho dù tôi đã không còn nhớ rõ nổi lần cuối cùng mình gặp mưa là bao giờ. Trong một vài giây phút tôi đã rất muốn được chạy ra ngoài để chạm vào những giọt nước không màu ấy.

- Rõ là muốn, nhưng lại nói là không. Rõ là không phải lo lắng cho tôi, nhưng lại nói có. Đó là tính cách, hay thói quen?

- Đi thôi. - Tôi kéo tay anh ta ra khỏi nhà hàng. Anh ấy dừng lại ở sảnh, bật ô lên. Tôi nhìn anh ngạc nhiên:

- Vậy mà, tôi cứ nghĩ chúng ta sẽ tắm mưa đấy.

Tôi tiếp lời:

- À quên mất, anh là bác sĩ. Anh luôn quan tâm tới sức khỏe của mọi người mà. Phải không? - Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt tinh quái.

Anh ta vẫn giữ vẻ mặt quỵn rũ bình thản ấy, một tay cầm ô, tay còn lại đặt nhẹ lên vai tôi kéo tôi lại gần. Chúng tôi bước xuống đường, anh buông một câu chậm rãi:

- Không phải. Đây chỉ là cách để có thể đứng sát em mà thôi.

- Thật tình! - Tôi giật lấy ô rồi chạy, nhìn anh đầy thách thức.

Tôi trở về nhà cùng với quần áo đã ướt sũng và một nụ cười đầy hạnh phúc. Tôi đã nói về những câu chuyện trên trời dưới biển, đã dành những cư xử thân thuộc cho người đàn ông đầy xa lạ này.

Tôi tắt nụ cười đang dở trên môi khi bắt gặp bố đang đứng chờ sẵn tôi ở cửa nhà. Bố tôi luôn như thế, nếu bố tôi trở về nhà trước thì việc ông làm sẽ là chờ con gái mình. Đã hai mươi mấy năm trải qua những ngày vui, buồn hay lãng nhách thì vẫn có một người đàn ông đứng chờ tôi sau cánh cửa ấy, cùng chứng kiến và chia sẻ.

- Có vẻ hôm nay con đã rất vui đấy! - Bố vừa nói thế nhưng cùng lúc đó lại dành một ánh mắt dò xét nhìn tôi từ đầu tới chân.

- Làm sao thế này? Xe đâu mà để ướt tới mức này? Có việc gì thì ít ra cũng phải... Nhỡ con ốm ra đấy thì phải làm sao. - Mẹ tôi nói một tràng dài những điều đầy lo lắng rồi giục tôi lên nhà thay quần áo.

Tôi lên nhà, sáng khoái ngâm mình trong bồn nước nóng. Trong lòng vẫn chưa tắt nổi cảm giác vui vẻ ấy.

Tôi đi vào giường, tay cầm chiếc điện thoại để chỉ chức chờ tin nhắn từ chàng trai 26 tuổi, tên Lâm Tùng, rất đổi đặc biệt ấy. Một tiếng rồi hai tiếng vẫn chẳng có tin nhắn nào, từ chờ đợi chuyển sang xen lẫn chút lo lắng rồi tự đặt ra hàng tá những câu hỏi, rằng có chuyện gì xảy ra với anh? Hay là mình không đủ hấp dẫn như anh nghĩ? Đang luẩn quẩn trong mớ suy nghĩ thì tiếng tin nhắn reo lên, tôi cũng reo lên vui mừng.

"Em có đang chờ tin nhắn của anh không?"

"Không hề." Tôi chậm rãi và lạnh lùng trả lời tin nhắn.

"Thật là không sao?"

"Có...VẬY còn anh?"

"Từ khi em bước vào nhà, anh đã muốn gửi một tin nhắn cho em."

Qua tấm kính lớn phòng ngủ, cả thành phố được bao phủ bởi sự tĩnh lặng của màn đêm. Tất cả mọi thứ như chững lại chìm vào giấc ngủ khi đêm lại. Chỉ riêng đất trời vẫn đang chuyển động không ngừng nghỉ, còn chúng tôi thì cùng thức để nói về những chuyện trời ơi đất hỡi như thế. Thời gian đêm về trôi qua nhanh hơn kể từ khi có sự xuất hiện của anh. Tuy vậy tôi vẫn không biết nhiều về Lâm Tùng, anh không chia sẻ nhiều về gia đình mình và cũng không muốn nhắc đến mỗi chuyện này.

Cơn mưa ập xuống trắng xóa cả đất trời vào ngày hôm đó. Lâm Tùng xuất hiện bất ngờ ở nhà nàng, và điều bất ngờ hơn là anh ấy có một cuộc hẹn ở phòng ăn hạng VIP với Hoàng Duy. Tôi vào phòng, một vài phút ngắn ngủi vẫn đủ để tôi nhận ra gương mặt toát lên vẻ quyến rũ hút hồn ấy. Gương mặt còn lại, tôi tránh nhìn. Phần vì ngại và phần vì mỗi khi Lâm Tùng xuất hiện tôi thường không dành quá nhiều bận tâm đến những người khác nữa. Tuyệt nhiên cả hai người họ đều tỏ ra không hề quen biết tôi, không khí trong phòng trở nên căng thẳng để chuẩn bị cho những điều mà họ sắp thảo luận. Một lúc sau đó họ bước khỏi phòng, vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng trên khuôn mặt như lúc mới vào. Hoàng Duy đi tới gần phía tôi, Lâm Tùng đi sau vài bước đủ để nhìn rõ câu chuyện:

- Ngoài trời có vẻ mưa to, đường khá trơn. Anh có thể đưa em về được không?

Hoàng Duy vẫn luôn như thế, dù có chấp nhận chuyện chúng tôi đã chia tay nhưng đôi lúc anh lại cố tình quên đi mối quan hệ hiện tại. Cũng có thể bởi thói quen bấy lâu của mình khiến đôi lúc Hoàng Duy vẫn quan tâm tôi một cách thái quá.

- Em đã có người đón rồi, xin lỗi anh, Hoàng Duy! - Tôi quả quyết nói trong khi đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Tùng.

- Vậy thì chào em nhé! - Nói rồi Hoàng Duy bước đi cùng sự hệt hắng thoáng hiện trên khuôn mặt.

Chỉ chờ anh ta đi ra khỏi cánh cửa, tới gần Lâm Tùng, tôi ghé sát vào anh, nói nhỏ:

- Em muốn đi về với anh.

- Hôm nay thì không được. - Lâm Tùng nhìn tôi điềm tĩnh thả ra từng chữ như hắt gáo nước vào mặt người khác. Ôi tôi vừa từ chối lời mời từ một chàng trai khác để lao đến với một người, ấy thế mà anh ta thẳng thừng từ chối! Tôi quay người bỏ đi, cảm thấy mình rơi vào hoàn cảnh y hệt Hoàng Duy vào giây trước. Mà cảnh này còn đau đớn hơn, tôi đường đường là một đứa con gái kia mà. Nhưng lúc đó Lâm Tùng chạy theo nắm lấy cổ tay, giữ, rồi xoay tôi về phía anh:

- Anh chỉ lo cho sức khỏe của em thôi. Mong em đừng hiểu nhầm.

- Sức khỏe có liên quan tới chuyện này sao?

- Ừ! - Nói rồi anh buông tay tôi, bước ra khỏi cánh cửa nhà hàng.

Lâm Tùng đi đến gần chiếc xe máy đang dựng ở bãi gửi xe phía bên cạnh nhà hàng. Những vị khách vào Louis để thưởng thức một bữa ăn đắt đỏ đều sở hữu một khối tài sản khổng lồ hoặc ít ra cũng có tài chính thuộc hàng khá giả. Nên mặc nhiên phương tiện để tới Louis của các vị khách hầu hết là ô tô riêng, không cũng sẽ là taxi. Nên điều này làm tôi có chút ngạc nhiên. Nhưng sự ngạc nhiên này chỉ tồn tại trong một vài giây phút ngắn ngủi. Lúc này tôi chỉ thực sự quan tâm đến người đàn ông phía trước mặt mình.

Những giọt nước từ mái hiên rớt xuống vai áo trong khi anh lấy áo mưa. Tôi tiến đến gần, im lặng che ô cho anh. Lâm Tùng bất ngờ nhìn tôi.

- Hóa ra đây là lý do cho việc có liên quan đến sức khỏe của em sao? Bác sĩ à! Anh nhìn nhầm người rồi. Em thực sự rất khỏe mạnh đấy.

- Để anh gọi taxi cho em. - Lâm Tùng lấy điện thoại, quả quyết.

Tôi giật lấy điện thoại từ tay anh:

- Nếu biết trước rằng không thể duy trì những hạnh phúc thì chẳng phải đừng nên tạo ra hạnh phúc sao? Anh có biết cảm giác dưới cơn mưa cùng anh ngày hôm ấy, với em thực sự rất tuyệt vời! Mà chính anh là người đã tạo ra cảm xúc hiếm hoi ấy.

Lâm Tùng cầm chiếc ô, cúi xuống định đặt một nụ hôn lên bờ môi tôi. Nhưng rồi lại khựng lại. Hai tay nhẹ túm vào vạt áo anh, tôi ngẩng lên hôn anh thật sâu. Mặc những đợt mưa đang trút xuống ào ào đập mạnh vào mái hiên, phả mạnh lên cây cối và vụn vặt - chúng tôi vẫn đứng đây dành cho nhau một nụ hôn ngọt ngào nhất, nồng cháy nhất.

Tôi ngồi sau xe anh, dùng chung với anh áo mưa đôi. Trong lúc Lâm Tùng chỉnh mũ bảo hiểm, tôi nhẹ vòng ta qua ôm anh từ phía đằng sau, áp mặt mình vào bờ vai anh:

- Đi xe máy như thế này cũng thích nhỉ.

- Cần thận kéo bị ướt đấy.

- Vâng.

Mưa hắt vào ướt đẫm cả chiếc quần jeans. Được một lúc thì mưa ngớt dần. Tôi nâng tà áo mưa lên, tò mò hỏi anh xem đã tới đâu. Cảm giác này tôi đã trải qua rất nhiều lần trong thời thơ ấu khi ngồi sau xe bố. Ngày gia đình tôi còn nghèo, bố thường đèo tôi đi học bằng xe máy. Chúng tôi đã trải qua nhiều quãng đường những ngày nắng cũng như ngày mưa một cách đầy vui vẻ suốt nhiều năm như thế. Đôi khi bố tôi lại nói một vài câu, hệt như

những điều Lâm Tùng đang nói lúc này. Dù tiếng mưa và tiếng động cơ làm những câu nói không còn rõ ràng nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy câu nói ấy, một cách rõ nhất:

- Hoài An à, chúng ta nhất định sẽ đầy đủ và hạnh phúc thôi. Hãy chịu đựng một chút nhé.

- Vâng. - Tôi đáp nhỏ nhẹ, hi vọng anh nghe thấy.

Lâm Tùng bắt đầu chia sẻ với tôi về tất cả mọi thứ về anh. Rằng anh chẳng giàu có gì, với số tiền lương bác sĩ mới ra trường chỉ đủ để trang trải cuộc sống một mình ở thành phố này. Và việc anh luôn tránh nói về gia đình cũng bởi Lâm Tùng là trẻ mồ côi. Tôi hiểu rằng, có hàng tá những khó khăn xảy đến với cuộc sống của người đàn ông này. Nhưng điều đó tuyệt nhiên không ảnh hưởng đến chuyện tình cảm đang ngày một lớn hơn của chúng tôi. Từ khi có sự xuất hiện của anh, đời tôi bỗng trở nên màu sắc hơn rất nhiều. Hà Nội những ngày có thể ngồi sau xe nhẹ ôm anh mà trở nên đẹp lạ. Tình yêu với Lâm Tùng không hề giống, cũng không na ná với bất kì những mối quan hệ đã qua. Là lần đầu tiên tôi sướng rơn khi người yêu mình được tăng lương, khi anh ấy có thể sẽ mua cho tôi một vài món quà nho nhỏ hoặc chúng tôi có thể tới một hàng ăn mới mẻ một chút. Cũng là đầu tiên tôi thấy người đàn ông của mình lao vào bếp chuẩn bị đồ ăn khi mình bị ốm.

Là những cảm giác đầu tiên giúp tôi hiểu rằng mình thực sự đã tìm thấy nửa còn lại đẹp nhất, hoàn hảo nhất.

Khi cảm nhận được tình cảm đã đủ nhiều, tôi nghĩ đến chuyện kết hôn, và chỉ chờ lời cầu hôn từ anh ấy. Tôi đã nói với bạn bè và bố mẹ rằng tôi sẽ lấy anh. Một vài người bạn không đồng ý, còn bố mẹ thì ngược lại. Họ không từ chối, vì bố mẹ tôi cũng là những người đi lên từ hai bàn tay trắng. Với bố mẹ, chỉ cần một chàng rể hết lòng yêu con gái mình - vậy là đủ.

Nhưng ngày qua ngày, dù tình cảm có lớn dần hay đã nở rộ thì mãi vẫn chẳng nghe đến lời cầu hôn từ anh.

Vào một ngày đẹp trời đầu tháng tám, chúng tôi ngồi ăn cơm ở bệnh viện nơi anh làm việc.

- Đức Anh và Linh mời chúng ta tới đám cưới vào cuối tháng. Lễ cưới sẽ tổ chức ở ngoài trời ở Đà Lạt đấy. Thật là thích.

- Nếu em thích, chúng ta cũng sẽ làm như thế.

- Thật sao? Nhưng là đến bao giờ chứ? Thậm chí mãi còn chẳng nghe thấy lời cầu hôn từ anh nữa. Hay em phải cầu hôn anh đây?

- Đừng làm thế, đó nhất định phải là việc của anh... Nhưng không phải bây giờ.

- Tại sao?

- Anh chưa sẵn sàng.

Tôi im lặng khi nghe anh nói, rồi nhớ khi Hoàng Duy năm lần bảy lượt cầu hôn mình. Lúc đó xét trên tất cả mọi điều chúng tôi hoàn toàn phù hợp để tổ chức đám cưới. Nhưng chỉ vì tôi cảm thấy tình yêu ấy không đủ lớn nên đã chẳng có hôn lễ nào xảy ra. Chỉ một câu rằng tôi chưa sẵn sàng y như Lâm Tùng lúc này, để giải thích cho cảm xúc lửng chửng. Dù cố gắng mình không suy nghĩ nhưng sự lý giải hợp lý này khiến tôi không thể ngừng suy nghĩ. Đã nhiều ngày trôi qua điều đó khiến tôi phát điên. Tôi lấy hết dũng cảm nhắn tin cho Lâm Tùng.

"Có phải sẽ không có một cái đám cưới nào đúng không anh?" Tôi hỏi như thế với hi vọng nhận được câu trả lời rõ ràng từ anh. Nhưng anh ấy không trả lời. Cũng không liên lạc với tôi nữa. Những ngày sau đó tôi đến bệnh viện nơi anh làm việc nhưng mọi người nói rằng anh đã chuyển công

tác. Một tháng trời tôi nằm trong phòng khóc ròng. Tôi cứ tự trách mình lẽ ra không nên gây khó dễ với anh. Lẽ ra anh cần thời gian. Hết trách mình lại quay sang oán trách anh vô tình. Nhưng cho dù có làm gì đi nữa cũng không sao với bố được nổi nhớ anh. Cho tới khi bố vào phòng, đưa cho tôi một tờ note, ngắn ngủi vài dòng chữ của anh:

"Hôn nhân mà phải để vợ mình phải khổ sao. Em chẳng hiểu gì về hôn nhân cả."

Lâm Tùng chuyển đến một bệnh viện bên Úc, anh thay sim và đổi luôn số điện thoại. Dù mỗi ngày đều cả trăm tin nhắn và facebook nhưng anh ấy cũng không bao giờ đọc. Đã một năm trời qua đi, tôi cứ như một con ngốc vẫn điên cuồng yêu anh như thế. Như thường lệ tôi click vào khung chat của anh. Tôi thấy hiện lên dòng chữ "đã xem".

"Đã xem rồi này. Cuối cùng thì anh cũng đã chịu đọc tin nhắn rồi." Tôi vui sướng gửi những dòng tin nhắn cho anh.

"Anh đang ở phòng khách, có cả bố mẹ nữa! Chờ em."

Tôi lái xe lao nhanh về nhà dù còn không định hình nổi chuyện gì đang xảy ra, rằng mình đang mơ hay tỉnh nữa. Suốt một năm qua đã không ít lần tôi nhìn thấy Lâm Tùng đang ở trước mặt mình, nhưng rồi lại đau đớn nhận ra chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Tôi đứng chết trân sau khi mở cánh cửa phòng khách, Lâm Tùng đang ngồi ở ghế cùng bố mẹ. Anh đi gần về phía tôi. Tôi đưa tay lên, nhẹ sờ lên khuôn mặt quyến rũ của người đàn ông này. Phải rồi, đúng là gương mặt này, ánh mắt này, chính là anh. Lâm Tùng ôm chặt lấy tôi:

- Anh xin lỗi. Phải để em chờ lâu rồi!

Nói rồi Lâm Tùng dẫn tôi tới chỗ bố mẹ. Anh lấy ra giấy tờ của một căn hộ nhỏ mới mua, giấy phép kinh doanh của bệnh viện mới mở, và một vài

giấy tờ khác nữa.

- Dù chưa có gì nhiều, nhưng cháu sẽ cố gắng trong tương lai. Nhất định, cháu sẽ không để cho Hoài An phải khổ. Xin cô chú hãy cho cháu được kết hôn với Hoài An.

Một lễ cưới được tổ chức ngoài trời ở Hà Nội theo ý tôi. Cuối cùng mảnh hạnh phúc mà bấy lâu tôi luôn cảm thấy thiếu thốn đã tìm được rồi.

- Anh đã làm gì suốt một năm qua ở Úc?

- Làm việc và nhớ em!

Anh có nhớ mình đã viết gì trước khi đi không?

- Hôn nhân mà phải để vợ mình phải khổ sao. Em chẳng hiểu gì về hôn nhân cả!

- Hôn nhân thực sự là cùng nhau trải qua buồn vui, sướng khổ đấy. Anh mới là người chẳng hiểu gì về hôn nhân cả. Thế nên, sau này đừng bao giờ bỏ đi nữa đấy.

- Anh sẽ không đi đâu cả. Suốt cuộc đời còn lại sẽ ở đây, bên em!

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Ngày Anh Đến!

Vào một buổi sáng bức ảnh chụp từ bốn năm trước hiện lên dòng thời gian, facebook gợi ý việc ôn lại kỉ niệm của ngày này những năm về trước. Click vào bức ảnh, và next xem những bức ảnh khác cùng thời gian đó. Tôi cứ chăm chăm nhìn vào nụ cười rạng rỡ của cô gái trong ảnh. Nhớ về những gam hồng điểm xuyết trong bức tranh phong phú của tuổi hai mươi, so với sự thật bây giờ giống như hai cực âm dương, hoàn toàn trái ngược nhau. Tôi 26 tuổi - chẳng chịt những mảng xám xịt lẫn những lẫn đen không thể nào mà tẩy trắng được.

Cánh đồng lúa vàng ươm khi vào mùa, nổi liền san sát rộng lớn, chạy dài theo chúng tôi. Qua cửa kính ô tô, dần hiện lên khung cảnh vùng quê rất đổi yên bình. Cứ cách hai tuần tôi về đây một lần, để thăm ngôi trường tiểu học mà tôi xây dựng để ủng hộ người nghèo ở nơi đây. Tôi thích cảm giác mọi nỗi lo trong lòng lại trở nên nhẹ bẫng mỗi khi trở về. Tôi xuống xe, đón lấy ngọn gió nhẹ nhàng phải qua mặt, thoảng theo hương thơm nhẹ nhẹ của mùi lúa chín. Tôi vào trường, qua từng lớp, ngắm nhìn những đứa trẻ đang học bài. Một vài đứa trẻ trong số chúng nở một nụ cười tràn trề hạnh phúc khi nhận ra sự xuất hiện của tôi. Cũng như tôi, chúng đều là những người sinh ra đã nhận sự bất công được sắp sẵn của Chúa Trời. Chỉ khác là Chúa Trời, ngài cướp đi của chúng vật chất đầy đủ, còn tôi lại bị cướp đi cả một tuổi thanh xuân. Bọn trẻ nhìn tôi đầy vẻ biết ơn, còn tôi nhìn chúng bằng đầy sự đồng cảm của những kẻ nhìn đời với một nỗi oán hận.

Trung Thành lái xe đưa tôi về thành phố lúc 8 giờ tối. Mở mắt sau một hồi thiếp đi vì mệt, ánh điện sáng trưng của thành phố cộng với tiếng còi xe inh ỏi vang tạn vào trong ô tô. Tôi trở về căn hộ của mình tắm rửa, thay đồ

và trang điểm. Tôi chọn một bộ váy bó sát, xẻ tà một đường táo bạo để tôn lên những đường cong quyến rũ đầy tự tin. Tôi xuống nhà, Trung Thành mở cửa xe khi thấy tôi.

- Cô muốn dùng bữa tối ở đâu? - Anh hỏi khi xem đi được một đoạn.

- Hãy tới ByNight luôn, tôi không cảm thấy đói.

ByNight là một bar lớn do tôi mở khi tròn 23 tuổi. Giờ tôi 26 tuổi, thế là nó đã hoạt động được hơn ba năm, trở thành một trong những hộp đêm có tiếng ở thành phố. Tôi của năm hai ba, nói làm sao nhỉ? Bị ông trời xô ngã tới tấp khi vừa bước những bước chập cũng ra ngoài đời. Tôi của năm hai ba, ngập trong tiếng chửi rủa, tiếng đay nghiến và những cái nhìn tức giận như muốn giết chết tôi vậy. Cho tới giờ, vẫn còn như in trong trí nhớ giây phút mẹ chồng sắp cưới lao vào túm áo gào khóc, ánh mắt căm giận của bà như muốn băm vằm tôi ra thành trăm mảnh, muốn tôi là người phải nằm vào chiếc quan tài ấy thay vì anh. Trong những tháng năm đầy hạnh phúc ấy, anh quyết định cầu hôn tôi, thật lãng mạn. Chiếc ô tô đầy hoa hồng và bóng bay sau cốp xe nhưng chưa kịp nói lời yêu thương, chiếc xe đã nằm gọn trong gầm xe container, đầy máu. Từ những ngày đầu yêu nhau mọi người đã nói rằng chúng tôi vốn không nên đến với nhau. Chàng diễn viên diễn trai của họ làm sao có thể đem lòng yêu một cô gái rất đỗi bình thường như tôi. Và thế là sau cái chết của anh, mọi người có lý do để hợp lý hóa việc ghét tôi và biến nó trở thành nỗi hận thù thấu tận xương. Là tại tôi, vì sự xuất hiện lẽ ra không nên có trong cuộc đời anh. Là tại tôi, tất cả là tại tôi. Họ nghĩ vậy, và tôi cũng nghĩ vậy. Cầm hộp nhẫn còn lại trong ô tô, tôi đeo một chiếc, một chiếc đặt vào phần mộ anh. Thế là một đứa con gái 23 tuổi hiền lành, nhút nhát chỉ biết sống trong sự bao bọc của bố mẹ, của người yêu đột nhiên trở nên hoàn toàn suy sụp.

Những ngày sau khi anh mất, tôi trở thành cái gai trong mắt mọi người. Rằng vì cầu hôn tôi mà chàng diễn viên nổi tiếng của họ chết oan. Mỗi sáng mai ngủ dậy là hàng loạt những tiêu đề báo, rằng chàng diễn viên gặp

tai nạn thảm khốc trên đường cầu hôn bạn gái. Thậm chí có những bài báo zoom hẳn bức ảnh cận mặt, họ nói rằng tôi có tướng sát phu. Những tí bài độc ác làm tôi cảm thấy buồn nôn, để rồi nhìn mặt mình qua gương cũng thấy buồn nôn. Việc anh mất cũng đủ bóp nghẹt trái tim tôi, đau nhói. Nhưng lại phải đối mặt với hàng tá những lời nói đay nghiến, và cả việc căm ghét chính bản thân mình khiến tôi kiệt quệ. Nằm lì trong phòng suốt nhiều tháng trời và chỉ biết khóc ròng. Sau đó tôi cố gắng hết sức, dùng toàn bộ sức mạnh của tuổi trẻ để cố gắng đứng dậy. Nuốt những giọt nước mắt đang khóc dở, bước một bước cố tỏ ra vững chãi dù đôi chân vẫn đang run lên. Nhưng dù khó cỡ nào tôi vẫn phải vực dậy, tôi không thể là một kẻ giết chết chồng chưa cưới của mình rồi ngang nhiên giết chết bố mẹ mình. Bởi chỉ có mình tôi, nên tôi không thể cứ nhả tâm như thế được. Tôi quyết định nhận chức giám đốc điều hành tập đoàn của bố tôi. Tôi làm việc rất nhiều, đắm chìm trong công việc là cách tốt nhất để tôi không cảm thấy mình đau. Tôi quyết định dành số tiền lương một năm để xây trường học cho bọn trẻ. Nếu Chúa Trời đã chơi một cách không công bằng như thế, tôi sẽ giúp đỡ bọn trẻ lấy lại phần nào trong sự bất công ấy. Cũng là giúp tôi tìm lại chút sức lực trong những ngày tháng vô cùng mỏi mệt. Dù có rất nhiều con mắt nhìn tôi oán hận, họ cứ vô lý mà oán hận tôi như thế, dù họ có làm gì thì ở nơi này, những đứa trẻ sẽ vẫn dành cho tôi một ánh mắt vô cùng ấm áp.

Tôi vay tiền bố mình để mở quán bar. Bố không phản đối. Cỡ lẽ vì những đêm bật khóc đầy đau đớn, bố tôi đều thấu hiểu. Ông biết rằng, con gái mình cần một nơi để giải thoát khỏi những nỗi đau đớn tận tâm can. Nếu bọn trẻ còn có tôi là người giúp chúng đòi lại công bằng từ tay Chúa Trời, thì tôi vẫn còn bố.

Trung Thành là người làm cho bố nhiều năm, anh ấy cùng bố trải qua rất nhiều chuyện. Anh ấy hệt như tên của mình, luôn hết lòng phục vụ bố tôi. Trung Thành giúp tôi rất nhiều trong việc mở bar nói riêng và tất tần tật những công việc nói chung. Từ ngày người yêu mất, tôi tự đặt ra một

nguyên tắc rằng mình không được tiếp xúc với đàn ông. Vì ám ảnh, vì gương mặt mình trên những trang báo tòn nhẩn ấy khiến tôi đối xử tàn nhẫn với bản thân. Chẳng biết từ bao giờ tôi lại tin vào lời người ta nói - rằng mình có số sát phu. Tôi không muốn lại một lần nữa, xảy ra điều tương tự. Thế nên, an toàn nhất là không tiếp xúc, không tiếp xúc đương nhiên không phát sinh tình cảm. Tôi muốn một mình, mỗi người sinh ra vốn đã là một cá thể độc lập bởi vậy chẳng có lý do gì để phải tìm một nửa còn lại cả. Những mối quan hệ với đàn ông chỉ xảy ra trong công việc, tôi không nói chuyện thêm với họ nếu có bất kì một mục đích gì khác ngoài công việc. Hai người đàn ông ăn tâm để tôi giao tiếp, đó là bố, và Trung Thành. Anh ta là chứng kiến quãng thời gian khủng khiếp của tôi, là người có kinh nghiệm và tài giỏi. Người được bố tin tưởng nhiều năm, hẳn không phải tầm thường. Nhưng đặc biệt hơn cả, Trung Thành bị gay. Anh ấy trông rất nam tính, nhưng lại không có tình cảm với con gái, anh ta đưa cho tôi tấm hình hôn một cậu con trai khác. Bởi vậy, Trung Thành nghiêm nhiên được nằm ngoài danh sách những người gọi là đàn ông.

Bước vào ByNight, những vị khách của tôi hét lên và vỗ tay trước. Tôi thường tới bar khoảng một, hai lần trong tháng, mỗi lần tôi tới tất cả mọi thứ đều được free. Lại là một hành động cho tiền, nhưng ở ByNight khác với trường học từ thiện. Dù đều nhận những ánh nhìn đầy vui sướng để chào mừng sự hiện diện của tôi. Nhưng với bọn trẻ tôi cảm thấy mình có thể cho đi được nhiều điều, thì ở đây, chỉ là cho riêng cá nhân tôi. Tôi muốn những bạn trẻ đáng đứng đây, ít nhiều đã có người từng là những anh hùng bàn phím lao vào chửi rửa tôi điên cuồng, chà đạp cô gái hai ba yếu đuối ấy, ngày hôm nay lại đang gào rú tên tôi đầy chào đón. Họ tôn tôi là "Nữ hoàng" trong khi quá khứ đã từng là một con yêu tinh mang số sát chồng. Hóa ra biệt danh lại dễ dàng được đặt ra như thế, chỉ cần nhiều người cùng gọi sẽ thành tên. Nó dễ dàng, phải rồi, mọi người dùng miệng để gọi, còn tôi dùng cả một linh hồn, một tuổi trẻ để đánh đổi.

Tôi quẩy hết mình ở quán rồi ngồi ở quầy rượu. Nốc những cốc rượu nặng lắc đá, tôi không say. Vì thói quen suốt những năm qua mà rượu chỉ có thể làm tôi ngấm chút hơi men, chứ không thể say được nữa. Đưa lên miệng một cốc nữa, nhưng lúc đó Trung Thành giữ tay tôi, cầm lấy cốc rượu nốt cạn.

- Cô chưa ăn tối, uống nhiều thế này không tốt đâu.

- Có bao nhiêu việc không tốt mà người ta vẫn làm đấy thôi. - Tôi vừa nói vừa lấy cốc khác rót tiếp rượu vào, rồi cụng vào cốc rượu trên tay anh.

Trung Thành im lặng, anh kéo tay tôi ra khỏi quán bar. Mở cửa chiếc xe được đỗ sẵn ở lề đường.

- Cô vào đi. - Anh ta lạnh lùng nói.

Anh ta luôn như thế. Trong một vài trường hợp lại lấy lý do là phục vụ cho bố nên luôn lấy sức khỏe của tôi làm nhiệm vụ chính.

- Lại là cái giọng đấy. Tôi không vào. Bên trong thực sự đang rất rất vui đấy.

- Nếu cô không chịu vào, tôi sẽ bế cô vào đấy.

Tôi lên ghệt đầu ngồi. Không thể đùa với người đàn ông này được, anh đã nhiều lần trừng trị tội cứng đầu của tôi bằng cách bế xốc tôi lên giữa phố.

Bật playlist nhạc. Một loạt bài hát ưa thích mới của tôi đã được cop sẵn ra usb, việc này Trung Thành làm. Tôi chưa hề nói ra rằng mình thích bài gì, cũng không biết bằng cách nào anh ta lại biết. Anh ta không trả lời, nên tôi cũng không hỏi nữa, đây không phải là lần đầu tôi phát hiện ra list nhạc yêu thích theo từng thời kỳ của mình. Có lẽ tôi đã quen với việc người đàn

ông tài giỏi này có thể làm được rất nhiều điều mà có năm mơ thôi tôi cũng không nghĩ nó lại giải quyết được.

Anh ấy dừng lại ở một nhà hàng gần phố cổ.

- Cho tôi một suất nộm gà. Thịt gà trắng. Một cốc chanh tươi, ít đường. Một suất cơm với bò bít tết. Salad thịt gà cho khai vị và một bia.

Tốt rồi. Đến việc đi ăn anh ta cũng gọi luôn cho tôi như thế. Anh ta có vẻ khá tự tin rằng tôi thích ăn cái này cái kia nhỉ. Nhưng cũng không sai vào đâu được khi mà tôi thường không ăn cơm trong bữa tối, chỉ dùng salad hoặc nộm. Loại nước mà tôi uống mỗi khi ra ngoài, nếu không phải rượu thì sẽ là nước chanh ít đường.

- Trong khi tôi ăn uống theo chế độ thì anh lại ngang nhiên ngồi trước mặt tôi mà ăn với bò bít tết và thịt gà sao?

- Cho tôi một sườn nướng phomai nữa. - Anh ta nói với người phục vụ.

Trung Thành lọc xương của miếng sườn, nhúng ngập trong phô mai rồi xoay đĩa. Anh ta bất ngờ đưa đĩa trước miệng tôi:

- Sườn nướng phô mai ở đây là tuyệt nhất đấy.

- Tôi không ăn. - Tôi làm thỉnh, xọc nĩa vào miếng dưa chuột trong đĩa nộm.

- Thật cứng đầu. - Nói rồi anh ta rút đĩa lại ăn một cách ngon lành.

Tôi ăn gọn đĩa nộm trong vài phút, trong khi anh ta vẫn còn ngon lành với một đồng hồ ăn hấp dẫn trên bàn. Trung Thành rất đàn ông, hàng ngàn lần nhìn đi nhìn lại tôi vẫn thấy vẻ nam tính hơn hẳn những người đàn ông tôi đã từng gặp. Tôi không thể tưởng tượng ra cảnh anh âu yếm một cậu con trai khác sẽ như thế nào. Thôi bỏ đi, dù sao như thế cũng may mắn.

Nếu không tôi sẽ liệt anh ta vào những người không nên tiếp xúc nhiều. Mà cuộc đời tôi duy chỉ còn có anh ta là bạn thân, nếu hàng tá những điều ngộ nghĩnh không có ai để chia sẻ, hẳn tôi sẽ rất khó để có thể vượt qua. Chúng tôi lên xe trở về nhà.

- Hôm nay vất vả cho anh rồi. - Sau một ngày dài lái xe hơn trăm kilomet rồi lại chở tôi qua hết những cuộc vui này tới cuộc vui khác.

- Cô có vui không?

- Có. Nhìn bọn trẻ rất đáng yêu, chúng lớn lên theo từng ngày...

- Chỉ cần cô vui, là được rồi. - Anh ta ngắt khi tôi đang hào hứng kể.

- Lại phải trở về nhà sao? - Tôi than vãn.

- Về nhà, sẽ được ngủ một giấc thật ngon đây.

- Tôi chẳng thể nào mà ngủ nổi.

Tôi buột miệng nói, nói thật tôi sợ nhất mỗi khi màn đêm buông xuống. Ba năm trôi qua dù đã thay đổi rất nhiều, rồi cố gắng mình lên để mạnh mẽ cũng không làm tôi có thể nào ngủ một giấc yên ổn. Tôi sợ cảm giác mỗi khi nhắm mắt lại, mọi thứ trong vô thức lại ùa về. Cảm xúc đau nhói ấy lại bóp nghẹt tôi trong đêm. Tôi nghĩ thế, nhìn qua cửa kính ô tô, lộ rõ vẻ buồn trên khuôn mặt.

- Hay là đừng về nữa. - Trung Thành lên tiếng đề nghị.

Tôi nhìn anh ta dò xét.

- Nếu không muốn, thì đừng về. - Nói rồi anh ta quay đầu xe đi ra phía bãi biển.

- Trung Thành, Còn người yêu anh? Cậu ấy...

- Cậu ấy không ghen với con gái. Tôi làm sao mà có tình cảm với con gái được. Việc làm cô vui, là nhiệm vụ.

Chúng tôi dừng xe ở một bờ biển ở ngoại thành. Anh ấy trườn qua ghế của tôi để ngả chiếc ghế xuống. Giật mình ngồi im, hành động này làm mặt tôi chỉ còn cách ngực anh ấy chừng vài phân. Ôi mẹ ơi, cái thân hình hoàn hảo cùng mùi thơm tự nhiên cực kì nam tính khiến tim tôi đập loạn xạ, vài nhịp. May thay anh ấy mau chóng rút người lại sau khi chỉnh ghế xong.

- Cô nhắm mắt lại đi. - Anh ta nhẹ nhàng. Nói rồi điều khiển cho mui xe trượt xuống.

- Được rồi.

Tôi từ từ mở mắt. Cả một vùng trời rộng lớn trước mắt với hàng ngàn những ngôi sao lấp lánh. Không gian ở đây yên tĩnh, tiếng động duy nhất chúng tôi nghe được chỉ là tiếng sóng nhẹ vỗ vào bờ. Trung Thành cởi chiếc áo khoác của mình ra, làm chần đấp cho tôi. Tôi cứ mãi mê đắm chìm vào màn đêm ở đây, khoan khoái vô cùng.

- Lâu rồi, đêm mới dễ chịu như thế này.

- Hãy ngủ một giấc thật ngon nhé.

- Cảm ơn anh, Trung Thành.

Cảm giác dễ chịu đưa tôi vào giấc ngủ. Đêm đầu tiên sau ba năm dài dang dẳng có thể nhẹ nhàng ngủ thay vì những giọt nước mắt hay những ám ảnh đáng sợ. Tôi đã gồng mình lên để sống thật tốt, phải thật tốt và rồi cuộc sống có cải thiện nhưng tôi nhận ra mình không ổn một chút nào. Có một vài khoảnh khắc yên bình như lúc này đây, tôi rất nhớ những năm tháng ấy. Nhớ về cô gái sáng nay xuất hiện trên facebook với nụ cười đầy hạnh phúc, đằng sau nụ cười ấy là một tâm hồn vô lo vô nghĩ, là những

tháng ngày còn nhiệt huyết yêu đương. Cô gái ấy, tuyệt nhiên không phải là tôi bây giờ.

Mơ một giấc mơ đẹp, là tôi nằm đây, một cái chạm môi thật nhẹ nhàng. Xuyên xang hết như nụ hôn đầu ở trường cấp ba với mỗi tình đầu. Tôi nhẹ mím cười, mãn nguyện. Bởi trong những ngày cật lực gồng mình chống chọi lại tất cả, lại có một giây phút hiếm hoi thật bình yên.

Tôi mở mắt với một tâm trạng rất tốt. Bình minh đã lên được một lúc. Trung Thành đóng mui xe.

Những ngày sau, kể từ đêm hôm đó tôi không còn quá sợ ban đêm nữa. Giây phút ngọt ngào chợt thấy ấy có lẽ đủ để cứu sống tôi trong những đêm dài tiếp theo.

Tôi trở về sau một chuyến du lịch một mình tại Italy. Dù đã ổn hơn rất nhiều, nhưng tôi vẫn nhận ra rằng: "Tôi sinh ra vốn là một mình, sao phải đi tìm thêm ai khác." Bất ngờ khi một người đàn ông lạ mặt đón tôi ở sân bay, không phải Trung Thành. Gọi vào máy anh ta hàng trăm cuộc nhưng đều thuê bao.

- Bố à. Anh ta bận việc gì tới nỗi không ra đón con chứ? - Tôi căn nhắc với bố qua điện thoại. Cứ nghĩ sẽ thấy anh ta khi về nước, thế mà không như dự định nên làm tôi rất hụt hẫng.

- Cậu ta xin nghỉ. Từ nay chú Phong sẽ làm việc cùng con.

Những ngày sau đó, tôi không có cách nào để liên lạc với anh ta. Anh ta rất giỏi, nên việc chạy trốn cũng rất giỏi. Đã một tuần trôi qua, tôi chẳng làm được việc gì cho nên hồn khi không có anh. Chú Phong cũng rất tốt, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy không thể nào mà quen được. Hôm nay tôi tự lái xe về, bật list nhạc trên usb cắm sẵn. Một tháng đã trôi qua, bản nhạc vẫn không được thay thế. Anh ở đâu chứ? Anh đang trốn ở đâu chứ?

Mắt tôi cay sè. Ôi tôi bị điên mất rồi! Tôi đang làm cái quái gì đây! Tôi lấy tay dụi những giọt nước mắt chẳng biết từ bao giờ cứ thế lăn dài. Hóa ra, là tình yêu. Hóa ra tôi lại trót yêu người đàn ông này mất rồi. Anh ta đồng tính, anh ta thậm chí đã yêu người đàn ông khác, vậy mà tôi lại như vậy là sao chứ? Tôi vào quán cafe, chọn cho mình một góc yên tĩnh trong quán để bình tâm lại.

Hình dáng của người đàn ông vừa bước vào quán nhìn rất quen. Anh ta đi cùng bạn gái mình, hai người còn không ngại dành cho nhau một nụ hôn. Rõ là tôi không quen anh ta, nhưng lại cảm thấy rất quen như đã gặp ở đâu. Thật sự không nhớ ra nổi. Họ bước ra khỏi quán, tôi vẫn khó chịu vì không thể nhớ ra nổi khuôn mặt quen thuộc ấy.

Tôi giật mình, sức nhớ ra! Lao ra khỏi quán như điên tìm họ. Kia rồi. Mặc cho đôi chân đang đi guốc tôi vẫn cố chạy theo bằng được.

- Anh là Tuấn Phong? - Tôi vừa thở không ra hơi, vừa hỏi.

- Cô là?

- Sao anh lại đi với cô gái này chứ? - Cô gái ấy nhìn tôi tò mò khi nghe tôi nói xong.

Tôi kéo anh ta ra, nói nhỏ:

- Chẳng phải anh là người yêu của Trung Thành sao? - Tôi ngập ngừng.

- Người yêu nổi gì chứ. Chỉ là trò đùa của cậu ấy thôi. Vì không muốn cô xa lánh mình, nên cậu ấy mới phải làm thế.

- Giờ anh ấy đang ở đâu vậy?

- Có vẻ như cậu ấy không muốn cô biết đấy. - Anh ta nói rồi quay lại chỗ bạn gái.

Tôi túm tay anh ta, nước mắt chảy dài:

- Làm ơn, hãy giúp tôi!

Căn nhà một tầng được thiết kế thân thiện với thiên nhiên. Bên ngoài có khá nhiều cây xanh. Anh mặc một chiếc áo phông trắng, quần trắng, ung dung cho lũ chim ăn và nói chuyện với chúng. Hóa ra anh ấy dừng việc quản lý cho tôi để chăm sóc bầy chim này sao.

Tôi bấm chuông liên tục, vì bực, và nhớ, phát điên. Cuối cùng anh cũng ra mở cửa.

- Tại sao lại nói dối? Tại sao lại nghỉ mà không nói một lời nào chứ. Nếu vì lý do gì cũng làm ơn nói cho tôi được không? Anh có hiểu cảm giác người mình yêu thương tự nhiên mất hút đau đớn như thế nào không? Anh có hiểu cảm giác ấy đau đớn như thế nào không? - Tôi đâm liên tục vào ngực anh.

Trung Thành giữ hai tay tôi lại:

- Vì nếu càng gặp em, anh sẽ lại càng cảm thấy rất đau. Vì tình cảm với em ngày một lớn dần. Còn anh thì không đủ sức để kiểm soát được tình yêu này nữa.

- Hôm nay là ngày 11 tháng Chạp. Lần đầu tiên anh hôn em đấy. Em sẽ nhớ về ngày hôm nay.

- Là ngày mừng 8 tháng trước. Tại bại biển.

- Ra là không phải mơ sao?

- Đờng gốc. Mơ có thể thật đến thế sao?

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Có Duyên, Ất Sẽ Gặp!

Những ngày đầu đông, đợt không khí khi thì tràn về lạnh cóng, lúc bất chợt ửng lên những tia nắng còn sót lại của mùa thu. Thời tiết âm ương hết như tâm trạng em lúc này. Còn chuyện tình của chúng mình lại y như giá rét đầu mùa, mãi chỉ chớm chạm đông.

Vào một ngày trong lòng lại ủa về một nỗi nhớ anh vô cùng, cũng không thể điên lên mà chạy đến bên anh được.

Thế rồi, lại ngậm ngùi nhìn anh qua những bức ảnh được up trên facebook, lòng đầy tủi hờn. Chỉ ước nếu trời cho em thêm một chữ duyên, hẳn em sẽ chạm vào được tình yêu, là anh rồi.

Nằm trên giường bọc dọc, tôi cố lấy gối bịt tai mình để tránh những tiếng chuông cửa cứ vài phút lại vang lên. Vừa nhắm mắt để cố níu giấc mơ đang còn dở thì lại tiếng chuông nữa, inh ỏi. Tôi bật dậy lê những bước mỏi mệt xuống nhà. Đất nhà ngoại tôi khá rộng được để lại từ thời cụ cố, nên bên cạnh nhà chính bà tôi xây thêm vài phòng trọ cho thuê. Cốt chỉ muốn giúp đỡ những sinh viên nghèo nên giá tiền thuê phòng ở đây rất rẻ, cũng chỉ vừa đủ cho ngoại trả tiền điện nước. Ngoại tôi là người có tấm lòng từ bi vô hạn nên dù gia đình chẳng giàu có gì cũng sẵn sàng chia sẻ. Khi thì quả trứng, khi vài quả táo quả vải, lúc là ít lộc đi lễ. Ngoại rất sốt sắng mỗi khi sinh viên thuê trọ bị ốm. Ngoại thấy vui vẻ về việc này, còn tôi lại chẳng mấy quan tâm. Tôi chỉ cảm thấy hết sức khó chịu khi lượng khách tới hỏi thuê phòng trọ mỗi mùa nhập học ngày một nhiều.

Ngán ngẫm nhìn một tốp người đứng trước cửa nhà, tôi xoay ngược tấm biển còn phòng. Ngồi xuống sofa bật ti vi để át đi tiếng ồn ào phía bên ngoài cửa, rồi tôi ngủ thiếp đi vì mệt.

- Sao tấm biển lại bị quay ngược vào trong nhỉ? Từ sáng tới giờ có ai tới không Tâm?

Tôi mở mắt khi loáng thoáng nghe tiếng nói của ngoại, giật mình đáp:

- Tấm biển ạ! Chắc là do gió. Như thế này này...Vù!...thế là quay ngược tấm bảng. - Vừa nói tôi vừa khua tay múa chân diễn tả.

- Không phải vì con làm sao? - Ngoại hỏi.

Đúng lúc đó có tiếng chuông cửa cứu tôi khỏi những lời giải thích ấp úng dang dở.

- Để cháu ra dẫn người ta vào. - Tôi nhanh nhẩu đánh trống lảng.

Anh nhẹ bỏ chiếc ba lô nặng trĩu trên vai rồi ngồi xuống ghế. Như bao chàng sinh viên tới đây, tóc cắt chân phượng cùng quần áo giản dị, nhìn qua thôi cũng đã biết là tuýp người đầu óc toàn sách vở. Cái gu này tôi không làm sao mà có cảm tình cho nổi. Nhưng với ngoại thì đây chính là chuẩn mực của thanh niên Việt Nam.

- Cháu là Đức. 21 tuổi. Sinh viên năm hai của trường Luật.

Những người tới đây đều kể lể hoàn cảnh của mình một cách thật bi thương với hi vọng được giúp đỡ. Nhưng Đức lại khác. Anh nói vậy rồi ngập ngừng chẳng thể mở lời khi nói về gia đình. Chỉ thoảng trên gương mặt một nét buồn.

Tối đó nằm ôm ngoại, tôi tò mò:

- Mọi khi ngoại dành rất nhiều thời gian để suy nghĩ, đắn đo xem nên chọn ai lắm. Sao lần này lại khác vậy?

- Chắc là cảm giác.

- Cảm giác đáng thương sao?

- Sao con lại nói vậy?

- Chẳng phải những đứa bị bố mẹ bỏ rơi đều hiện lên rõ trên mặt mình hai chữ đáng thương sao ngoại.

Xoay người về phía cửa sổ, tôi tiếp lời:

- Cho dù hàng trăm lần nói rằng con có ngoại và chẳng hề cảm thấy cần sự có mặt của hai người họ. Nhưng mọi người vẫn một mực nghĩ rằng đứa trẻ này thật tội nghiệp.

Chúa ban tôi đến cuộc đời này, và không quên ném cùng tôi đầy rẫy những bất hạnh. Từ bé tôi đã nhận thức được mình như một thứ đồ thừa và phải sống cuộc sống bị đẩy đi đẩy lại từ nhà bố rồi qua nhà mẹ. Sinh ra trong quá trình hôn nhân của họ đổ vỡ vậy nên việc mở mắt chào đời này vốn đã là sự sai lầm của tạo hóa. Bởi vậy mà không biết từ bao giờ mọi người mặc nhiên đã dành cho tôi một sự thương hại. Nhưng họ tuyệt nhiên không hề biết rằng, trong chuỗi đầy rẫy những đau khổ của mình, Chúa Trời còn dành tặng cho tôi một phép màu - là ngoại.

Ngoại đón tôi về sau những ngày chứng kiến cháu gái mình bị ruồng bỏ. Mỗi ngày, ngoại đều ôm rồi nói rằng tôi cũng được yêu thương, và tôi nhất định phải là người thật hạnh phúc. Bởi thế mà tôi đã ngừng oán trách Chúa Trời và học theo ngoại cách cảm ơn ngài mỗi ngày. Chí ít thì mỗi sáng mai thức dậy phép màu của tôi vẫn ở đây, cùng tôi sống vui vẻ ngày qua ngày.

Con Huệ cùng năm bảy đứa nữa bỗng chặn đường khi tôi đang đi về. Bởi đã gặp cảnh này nhiều lần nên không lấy gì làm hoảng sợ, tôi bình tĩnh đứng lại. Con Huệ cũng hơn tôi vài tuổi, nó đã chẳng học hành gì từ lâu và chiến tích đánh nhau lại nhất nhì trong vùng này. Lý do để tôi luôn bị nó tìm đến gây gổ, đơn giản bởi nó ghét mẹ tôi. Bố nó là chồng của mẹ tôi bây giờ, vì ở nhà chẳng thể làm gì được nên cách duy nhất có thể trút giận là hành hạ đứa con của bà. Một đứa trẻ không có sự bảo bọc của bố mẹ bản năng sẽ học cách tự bảo vệ mình, tôi cũng không phải ngoại lệ. Những đứa con gái hàng xóm học đàn học hát. Riêng tôi chọn võ - môn học duy nhất khiến tôi bớt đi phần nào cảm giác bất an luôn náu trong mình. Tuy thế một vài đường võ tôi học được cũng chẳng thể đấu lại với lũ năm, sáu người bọn chúng. Nên bây giờ mỗi khi gặp bọn con Huệ, tôi chọn cách bình tĩnh, rồi bỏ chạy.

Tôi chạy rất nhanh, vọt qua Đức. Tôi ngoái lại nhìn bởi tiếng người ngã nhào, sau đó là tiếng hét lên của con Huệ:

- Thằng khốn. Mà không có mắt sao? - Con Huệ vừa ôm bên đầu gối đang đầm máu qua lớp quần bò rách nát vì bị mài xuống mặt đường, vừa lớn tiếng quát.

- Không có mắt, nhưng có thể nhìn thấy cậu, hẳn đang rất đau. Phải không?

- Mà dám đụng đến tao sao? Mà có biết tao là ai không?

Tôi vội chạy lại kéo Đức rồi cùng chạy một mạch về nhà. Đóng cổng, tôi thở hổn hển:

- Rắc rối rồi. Anh có biết nó là ai không?

- À! Chưa kịp nghe thì em đã kéo tôi chạy một mạch rồi. Mà tôi có việc phải làm rồi. Lúc khác tôi sẽ nghe thân phận của cô bé ấy. - Đức ngắt lời tôi và nhận cuộc điện thoại vừa gọi đến.

Anh trai con Huệ từng vào tù nhiều lần. Tuy vào tù nhiều như thế nhưng càng ngày anh ta càng lộng hành hơn. Ở cái vùng này cứ hễ nhắc đến tên anh ta mọi người lại ái ngại. Cũng vì dựa vào anh mìn mà con Huệ chẳng coi ai ra gì. Như anh trai, nó đánh tất cả những ai khiến nó cảm thấy chướng tai gai mắt. Tôi giật mình, có linh cảm không hay từ tin nhắn của số điện thoại lạ. Chết tiệt! Đúng là con Huệ.

Anh tao hẹn thẳng đó mười hai giờ. Ở sân bóng công viên. Nếu không ra, sẽ tới tận nhà mày tìm.

Tôi lên xuống khi ngoại đã ngủ, mở nhẹ cánh cổng sắt để trốn ra ngoài. Màn đêm tĩnh lặng bao phủ lên toàn bộ khu phố. Vừa đi vừa nhìn cái bóng to lớn của mình được ánh sáng đèn cao áp rọi chiếu xuống đường, tôi tự nhủ sẽ ổn thôi. Tôi quyết định đi gặp anh nó để cầu xin rằng chỉ là hiểu nhầm. Có thể chúng sẽ dọa nạt tôi nhưng chí ít cũng không giết chết tôi. Không tưởng tượng nổi nếu Đức gặp chúng, những giọt máu sáng nay của con Huệ không chùng mà đổi bằng cả mạng sống của anh. Tôi múa vại thể võ học được rồi ngấm chúng qua chiếc bóng to lớn dưới lòng đường. Tôi đứng im khi thấy bóng một người con trai đằng sau mình. Mặt cắt không còn hạt máu, tôi đứng im. Anh ta cũng đứng im. Màn đêm im lặng tới nỗi tôi có thể nghe tiếng hoảng sợ đang chạy khắp cơ thể. Rồi đứng chết trân khi hai tay đặt lên vai tôi.

- Mới như thế này mà đã sợ rồi sao?

Tôi thở phào ra một tiếng khi nhận ra giọng của Đức. Nhưng lại luống cuống hỏi:

- Anh đi đâu đấy?

- Kia rồi. - Đức chỉ về phía trước.

- Con bé kia. Mười hai giờ còn dám bỏ nhà đi chơi sao! Về ngay đây! -
Tiếng ngoại vừa chạy đến vừa quát lớn.

Tôi nhìn Đức:

- Anh đã mách ngoại sao?

Đức lấy điện thoại trong túi áo khoác của tôi. Anh đọc tin nhắn rồi chạy vụt đi.

- Không được. Anh không thể tới đó được. Bọn chúng sẽ không tha cho anh đâu. - Tôi cố hét lên.

Ngoại kéo tôi về khi định chạy theo Đức. Tôi vừa lắc đầu, vừa khóc:

- Ngoại ơi, không được đâu. Bọn chúng sẽ giết chết Đức mất.

- Người như Đức sẽ không dễ bị bắt nạt đâu.

Tôi trở về và cùng ngoại chờ Đức. Đã một giờ, rồi hai giờ trôi qua. Đi lại quanh cánh cổng cả trăm vòng cũng chưa thấy bóng dáng anh ấy đâu. Ngoại mở cửa rồi khóa lại không cho tôi ra. Bà đi tìm Đức một mình. Nhưng ơn Chúa, đúng lúc đó anh trở về.

- Con không sao chứ?

- Anh không sao chứ?

Cả tôi và ngoại đồng thanh hỏi. Đức nở một nụ cười nhẹ bẫng như chưa có chuyện gì xảy ra:

- Bọn tội phạm thì thường sợ thẩm phán mà.

Ngoại nhìn anh từ đầu tới chân, tôi cũng vậy. Không một vết thương nào, thậm chí là một vết xước nhỏ tí cũng không có.

Nói rồi anh vào phòng. Tôi chạy theo giữ cửa nhìn anh đầy tò mò.

- Muốn vào cùng sao?

- Không! - Tôi giật mình bỏ tay khỏi cánh cửa.

Như thói quen tôi dừng lại khi gặp bọn con Huệ. Chuẩn bị ba chân bốn cẳng chạy đi thì bọn nó vụt qua tôi như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Một rồi hai lần, từ sau đêm hôm đó chúng không bao giờ gây sự với tôi nữa.

- Sao lại dừng lại? Vì còn sợ sao?

- Đúng vậy. Anh có biết đêm hôm đó tôi đã sợ như thế nào không? Sao lại có kiểu con trai gì đi ngáng chân một đứa con gái chứ?

- Trai hay gái đều bình đẳng chịu sự trừng trị khi phạm tội mà. - Đức đùa giỡn.

Ngoại vốn đã có cảm tình với Đức từ đầu, sau đêm ấy lại còn coi Đức như ân nhân vậy. Vốn luôn lo lắng chuyện con Huệ bắt nạt tôi, nên giờ nỗi lo ấy được gạt bỏ ngoại cảm thấy rất mừng. Có món gì ngon ngoại đều đưa tôi mang sang cho Đức. Thỉnh thoảng anh cũng lên nhà ăn cơm cùng hai bà cháu. Tình cảm của chúng tôi vì thế mà trở nên thân thiết hơn rất nhiều. Đức bắt đầu chia sẻ về chuyện gia đình mình. Mẹ anh mất sớm còn bố đang đi khắp nơi để trốn nợ. Cũng vì thế nên những dịp lễ tết anh ở lại cùng hai bà cháu tôi. Một rồi hai năm, cứ thế chẳng biết từ khi nào Đức như người trong gia đình chúng tôi.

Như mọi buổi chiều khác, Đức qua trường cấp ba của tôi. Trên chiếc xe đạp chúng tôi đã đi khắp mọi góc ngách của thành phố này. Tôi hiểu rằng sự xuất hiện của Đức có nghĩa là Chúa Trời đã cho tôi thêm một phép màu nữa. Tôi có rất nhiều anh em cùng cha khác mẹ và cùng mẹ khác cha. Nhưng với tôi, chỉ có Đức mới thực sự là anh trai của mình. Những ngày

cuối cấp tôi bận rộn với hàng tá bài tập cùng hàng tá những lựa chọn ở trước mắt.

- Em sẽ thi luật. - Tôi tự tin nói khi ngồi sau xe Đức.

- Đã quyết định rồi sao?

- Từ cách đây hai năm. Em đã muốn trở thành người như anh. Nhưng em vẫn tò mò không biết chuyện hôm đó là như thế nào?

- Em đã tò mò hai năm rồi, giờ vẫn tò mò sao?

- Dù biết anh sẽ không trả lời, nhưng em thì vẫn chờ.

Đức không bao giờ kể về chuyện xảy ra đêm hôm ấy. Đơn giản anh giải thích rằng chỉ nói một vài câu khiến chúng sợ. Điều đó làm tôi cảm thấy rất tò mò. Chỉ còn vài ngày là tôi bước vào kỳ thi đại học. Suốt thời gian đi học đây hẳn là cuộc thi quan trọng nhất. Đức hẹn tôi ra sân bóng ở công viên.

- Nếu em đậu đại học, anh sẽ cho biết câu trả lời của câu hỏi suốt hai năm qua.

Tôi kết thúc kỳ thi đại học. Cũng là lúc Đức lên đường đi du học. Suốt cả quá trình cố gắng nhiều năm trời cuối cùng Đức cũng thành công trong việc tìm học bổng. Anh được học bổng Thạc sĩ toàn phần hệ Thạc sĩ ở Mỹ. Bà tôi mừng lắm, những ngày ấy bà đi khắp nơi khoe với hàng xóm hết như anh là cháu bà vậy. Chỉ riêng tôi, chẳng hiểu sao cứ thấy nhói ở trong lòng. Lẽ ra phải vui vẻ mà chúc mừng nhưng tôi lại cảm thấy chẳng sao mà chịu nổi. Suốt cả ngày tôi chỉ ra ra vào vào rồi bực dọc, cáu gắt.

Tôi bực dọc ngồi xuống bàn ăn trong khi Đức và ngoại vẫn tỏ ra hào hứng mà chẳng hề hay biết gì về tâm trạng của tôi.

- Sau này sang đây, yêu lấy một con bé rồi cố ở lại định cư luôn. Cuộc sống của người ta phát triển. Con ở lại được là bà mừng lắm.

- Lại là mắng. Con đã bảo không ăn được mắng sao ngoại cứ nẫu. Vì anh Đức thích ăn mắng sao? Con là cháu ngoại hay anh Đức mới là cháu ngoại vậy? - Tôi cố kiếm chuyện rồi bỏ lên phòng, khóc nức nở.

Tôi nằm lì trong phòng đến tận tối. Tôi ra ngoài, đi lang thang trong ngõ. Lại nhìn bóng dáng to lớn của mình được phản chiếu dưới đường. Tôi thường làm thế để cảm thấy mình cũng mạnh mẽ. Rồi, chiếc bóng to lớn quen thuộc cũng xuất hiện bên cạnh. Tôi biết là Đức, nhưng vẫn bước đi. Hai chúng tôi cứ đi như thế trong im lặng. Sự khó chịu trong lòng khiến tôi chẳng thể mở lời. Đi mãi tới gần sân bóng, tôi mới có thể khó khăn thốt ra một câu:

- Chúng ta có gặp lại nhau nữa không anh?

- Có duyên, ắt sẽ gặp. Nếu là nhân duyên thì dù em có đi tới đâu, dù có đi xa cỡ nào chẳng nữa thì anh cũng sẽ tìm được em thôi. Con bé này, nhớ giữ gìn sức khỏe!

Chiếc máy bay di chuyển từ từ trên đường băng rồi dần vọt phóng lên trên bầu trời cao vút. Tôi đứng đó hướng ánh mắt nhìn theo chiếc máy bay cứ nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hút vào trong đám mây trời. Ngày nhận được giấy báo đậu đại học, tôi cứ đứng mãi ở sân bóng chờ anh đến. Trời đổ một trận mưa rào, tôi ngồi thụp xuống bật khóc nức nở. Suốt ba năm dài đăng đăng tôi không nhận bất kì một cuộc điện thoại nào từ Đức. Cuộc đời đầy bất hạnh của tôi cũng chỉ trở nên quý giá khi có ngoại và anh. Tôi hoàn toàn đặt hết sự yêu thương vào hai người. Bởi vậy, việc Đức ra đi, dù đã cố gắng nhưng tôi chẳng thể nào mà quên cho được. Thế nên tôi chọn cách im lặng. Tôi hi vọng sự im lặng của mình có thể khiến Đức nhớ ra rằng anh

còn nợ một lời hứa. Ít ra như thế thì tôi có thể may mắn mà hi vọng rồi một ngày Đức sẽ trở về.

Tôi cứ trở người qua lại mà chẳng thể nào ngủ nổi. Chờ bên phòng ngoại tắt điện, tôi lên ra ngoài. Ngồi dưới bóng đèn cao áp, như thói quen tôi nhìn bóng mình. Tôi thực sự rất nhớ anh, những kí ức suốt nhiều năm qua dù đã cố gắng nhưng vẫn hiện rõ mồn một trong trí óc. Tôi chống cằm lên đầu gối mình, tay cầm cành cây tô vẽ xuống mặt đường.

- Con bé này! Lớn rồi mà vẫn còn nghịch bẩn thế này sao.

Ngước lên nhìn người con trai với giọng nói quen thuộc ấy. Tôi tỉnh bơ dù trước mặt mình không ai khác chính là anh. Đã nhiều đêm loanh quanh trên con đường này, cũng là nhiều lần tôi ảo tưởng về sự xuất hiện của Đức. Tôi nghĩ, lần này cũng vậy.

- Thấy tôi mà em tỉnh bơ vậy sao?

Kịp định hình lại mọi thứ đang xảy ra, tôi đứng chết lặng. Những giọt nước mắt cứ thế tự nhiên mà chảy dài. Có thể vì nhớ, vì giận và vì tủi hờn nữa. Đức dẫn tôi ra sân bóng, anh nhìn tôi:

- Em có còn tò mò về câu hỏi năm ấy không?

Tò mò về cái gì chứ? Anh là ai vậy? Anh là ai mà phải khiến tôi tò mò về lời nói của anh suốt nhiều năm như thế. Rốt cuộc anh là ai mà ghê gớm tới mức khiến tôi trở nên ngu ngốc mà chờ đợi. Tại sao tôi...

Đức ngắt lời tôi, nghẹn ngào nói lời tỏ tình:

- Tôi sẽ ở bên bảo vệ người con gái này suốt đời. Nên đừng bao giờ đụng đến cô ấy!

THANH XUÂN ĐỂ DÀNH

Hiên - Trang Phạm
www.dtv-ebook.com

Yêu Nửa Hồn

"Yêu một người không cần quá nhiều, không cần riu rít bịn rịn khi ở bên nhau. Mà chỉ cần, lúc giông bão sẽ thấy an yên. Lúc an yên, tìm đến nhau, sẽ thấy an yên hơn."

Thời tiết bắt đầu tràn về một đợt rét lịch sử, Hà Nội những ngày này ngập trong lạnh giá, buốt thấu tận xương. Trời cứ rả rích mưa, âm ỉ suốt cả ngày. Cái lạnh 6 độ C quện vào cơn mưa dày đặc dai dẳng, y nét mặt rất đổi lạnh lùng của anh ấy, như chỉ muốn đóng băng trái tim tôi lại. Từng đợt gió cùng với mưa hắt mạnh, phủ qua mặt, cái lạnh thấm vào từng lớp da, thớ thịt. Bàn tay bị đông cứng ở tay ga, chỉ muốn về nhà ngay nhưng lại chẳng thể vượt qua cái rét mà vút ga thật nhanh được. Thế là cứ từ từ mà đi, mà hưởng cho trọn vẹn đợt lạnh khủng khiếp này.

Giũ áo mưa rồi cất xe trong hầm chung cư, tôi lếch thếch bước vào thang máy cùng với cơ thể mệt mỏi rã rời sau một ngày dài đi học và làm thêm. Từ trên xuống dưới, khắp người tôi đã ướt nhèm vì mưa. Nước mưa ngấm vào quần áo rồi ngấm dần vào da thịt. Tôi đứng tựa người trong thang máy và chỉ muốn lả đi vì lạnh. Thế rồi bỗng có một bàn tay của ai đó từ phía sau, nhấn số 15. Tôi quay lại, ngược lên nhìn anh cùng ánh mắt đầy mệt mỏi, chưa kịp chào hỏi gì thì anh lên tiếng:

- Em không định lên phòng sao?

Đó là Đức Huy, ở đối diện căn hộ của tôi. Một chàng trai 25 tuổi, độc thân, và có một lối sống khá nhạt nhẽo. Toàn bộ khoảng thời gian sống của mình anh ấy dành hết cho công việc. Anh thường trở về nhà lúc 8 giờ tối

sau khi xong việc ở công ty, gọi ship một suất cơm từ hàng ăn, và tiếp tục công việc của mình tại nhà. Đó là mẫu đàn ông chỉ nghĩ tới thôi cũng làm tôi lắc đầu ngán ngẩm. Ấy vậy mà, suốt một tháng nay hình ảnh anh ta cứ lặp đi lặp lại trong suy nghĩ của tôi.

Đã rồi nhiều khi giật mình tự đặt ra hàng tá những câu hỏi vì sao, vì sao? Rốt cuộc là chẳng vì sao hết. Thích một người, không phải vì người đó hoàn hảo như thế nào, không phải đa tài và giỏi giang như thế nào. Mà là những cảm xúc chợt tới, thật đặc biệt.

Lẽ ra phải sượng rơn lên và kiếm chuyện để nói khi gặp người mình thích. Nhưng tôi lúc này chẳng muốn làm gì với gương mặt nhợt nhạt không một chút sức sống cùng cơ thể đang run lên bần bật. Và hơn cả, tôi biết rõ rằng dù mình có làm gì đi nữa thì anh ấy cũng sẽ chẳng bật nổi ra câu hỏi: "Em đang lạnh lắm sao?" như tôi đang mong chờ đâu. Người khô khan và lạnh lùng như anh sao có thể thấy người khác đang rét cóng thế kia chứ. Nghĩ vậy, tôi quay về tư thế cũ, nhẹ hắt ra một tiếng thở dài. Và quả thật, Đức Huy chỉ chào một tiếng rồi nhanh chóng trở về nhà, đóng cửa cái rụp. Tôi cũng trở về phòng, không cảm thấy thất vọng cho lắm bởi đã quá quen với những hành động quá đổi vô tâm, vô tình của anh. Lại tự nhủ với bản thân: "Phải rồi, ngay từ ban đầu đã thấy không hợp. Chỉ là nghĩ ngợi thôi, mình đâu có thích anh ta."

Con gái, vốn lo sợ đủ điều. Nên những lúc tủi cực, chỉ cần nghĩ là mình có yêu người ta đâu, không có người ta mình vẫn sống tốt. Thế là vượt qua cảm xúc, vượt qua trần trở, mà sống ổn, ngày qua ngày!

Ấy thế nhưng, mỗi lần khẳng định chắc nịch rằng mình không hề thích anh, thì anh lại xuất hiện. Lê những bước uể oải vì phải dậy sớm, tôi nhận ra dáng người đàn ông quen thuộc ấy. Quần jeans sẫm màu kết hợp với áo khoác dạ dài tôn dáng, một tay cầm cặp, tay còn lại cầm iPad. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình không rời. Tôi khựng lại bước chân đang dở để có thể ngắm nhìn anh. Tôi thích gương mặt lạnh như tiền chẳng quan tâm

tới mọi thứ xung quanh, tôi thích cái cách anh đứng đó, cách anh đang đọc. Và cả việc anh tuyệt nhiên không màng tới sự hiện diện của tôi chỉ cách đó vài bước chân. Đức Huy bước vào thang máy, tôi vội vàng chạy vào.

- Chào anh. - Tôi nhỏ nhẹ chào người hàng xóm của mình.

Anh ấy gật đầu. Chỉ gật đầu. Thậm chí còn không ném cho tôi nổi một nụ cười.

Thở dài trong lòng. Tôi quay người lại. Thang máy lúc này chỉ có hai chúng tôi. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà anh đứng ngay sau tôi, cách một khoảng rất gần. Đủ để nghe thấy từng nhịp thở của anh, đủ để cảm nhận thấy mùi hương thoang thoảng quyến rũ từ người đàn ông này. Tôi ho một đợt dài, họng tôi không được tốt cho lắm nên mỗi lần ngấm mưa là y như rằng nó lại giở quẻ. Bất ngờ, vỉ thuốc ngậm ho được đưa ra từ phía đằng sau, không một lời nói nào. Là ai đã đưa cho tôi? Thang máy chỉ có hai người, là tôi và anh. Mà người như Đức Huy hẳn sẽ không bao giờ quan tâm tới người khác. Mà không phải Đức Huy, thì là ma sao? Tôi giật mình quay phắt lại phía sau. Khoảng cách rất gần và cánh tay anh cùng vỉ thuốc vẫn đang giữ nguyên vị trí khiến tôi đứng gọn trong lớp áo dạ dài. Bất ngờ đứng chết trân, anh cũng vậy, chúng tôi dường như bị đóng băng. Cũng may đúng lúc đó, thang máy chợt mở giải thoát chúng tôi khỏi tình thế khó xử này.

- Đừng để bị dính mưa nữa. - Vừa nói anh vừa nhét vỉ thuốc vào tay tôi. Rồi bỏ đi.

- Cảm ơn anh.

Tôi trả lời, cố tỏ ra hết sức bình thường mặc cho những mớ cảm xúc từ bất ngờ cho tới vui mừng đáng xáo lộn trong tôi. Chúng tôi là hàng xóm khá lâu, nhưng những lần nói chuyện với nhau có chăng cũng chỉ là những lần ít ỏi ở thang máy. Tôi cũng không biết từ bao giờ mình lại trót đem lòng

thâm thương người đàn ông này, cũng không rõ lý do xuất phát của thứ cảm xúc đầy ngu ngốc này. Chỉ biết rằng, mỗi sáng mai đều cố lao ra thang máy vào 6 giờ 30. để có thể bắt đầu ngày mới bằng việc nhìn thấy gương mặt ấy. Và sau nhiều tháng chỉ được đối xử bằng cái gật đầu hoặc vài câu xã giao nhàm chán, không thể tưởng tượng ra anh lại có lúc quan tâm tới tôi. Niềm vui kể từ giây phút ấy lan tỏa trong lòng, làm tôi suy nghĩ rất nhiều, những suy nghĩ đầy ảo tưởng đại dột. Rằng hay người ta cũng để ý tới mình, hay người ta đã bắt đầu thích mình.

Đó cũng là điều dễ cảm thông và dễ hiểu cho một đứa con gái khi yêu đơn phương. Chỉ một câu, một chữ từ phía đối phương cũng làm cho người ta tưởng tượng ra cả một thế giới tình yêu đầy màu hồng.

Công việc ngày hôm nay nhẹ nhàng hơn. Tôi trở về nhà sớm hơn, mặc hai lớp áo mưa kín. Câu dặn dò "đừng để bị ướt" ban sáng cứ văng vẳng trong đầu, như một mệnh lệnh khiến tôi răm rắp làm theo.

Tôi hướng ánh mắt tò mò nhìn về phía nhà Đức Huy trước khi nhấn mật khẩu nhà mình. Người đưa cơm tối quen thuộc đứng ở cửa, nhấn chuông nhiều lần nhưng vẫn không thấy anh ra. Thấy thế, tôi tiến lại gần anh ta.

- Gọi cũng không nghe. Tôi còn bao nhiêu đơn phải ship nữa. - Anh ta than phiền khi nhìn thấy tôi.

- Anh đưa tôi cầm giúp, lát tôi sẽ gửi cho Đức Huy.

- Có được không vậy? - Anh ta nhìn tôi chần chừ, nhưng rồi cũng đưa cho tôi vì còn nhiều suất cơm chưa được giao.

Quá hoàn hảo, thế là tôi có thể gặp được anh vào tối nay, và hơn thế là tôi đã có số điện thoại của anh. Một đứa nhát như tôi sẽ chẳng dám làm gì, nhưng dù sao có được cái gì đó của anh cũng không tệ.

Tôi cứ chờ mãi, từ 8 giờ tối. Nhiều tiếng trôi qua, thỉnh thoảng lại mở cửa xem anh đã về chưa, thỉnh thoảng lại gọi vào số điện thoại vẫn đang "thuê bao" ấy. Một, hai, rồi ba tiếng, hộp cơm trở nên lạnh ngắt. Cuối cùng anh ấy cũng trở về vào lúc 12 giờ.

- Tôi sang để xin hộp cơm. Cảm ơn cô nhé!

Tôi cầm hộp cơm ngượng ngất. Ngán ngẫm nhìn những thức ăn chán ngắt của cửa hàng bình dân. Nếu là ngày một ngày hai còn có thể ăn được, nhưng làm sao có thể ngày qua ngày ăn uống như vậy chứ.

- Anh luôn ăn tối như thế này sao? - Tôi ngập ngừng hỏi, tay cầm suất cơm chần chừ không muốn đưa.

- Có chút khó nuốt nhỉ? - Tay anh đưa ra để lấy hộp cơm, nhưng tôi giữ lấy.

- Tôi, có thể mời anh một bữa được không? Để cảm ơn cho vỉ thuốc sáng nay. - Tôi liêu lĩnh ngỏ lời.

- Bây giờ? - Đức Huy nhìn đồng hồ, đã 12 giờ đêm.

- Tôi chỉ cần ba mươi phút để hoàn thành tất cả, nếu anh không chê.

Anh bước vào nhà, cởi chiếc áo khoác dạ, bên trong mặc một chiếc áo len kẻ ô van bó sát lộ rõ cơ thể săn chắc hoàn hảo. Chết tiệt! Tôi đang nghĩ cái gì thế. Tôi nhanh chóng tìm thức ăn và cố gắng chế biến mọi thứ một cách nhanh nhất. Vì được đào tạo một khóa nấu ăn ngắn hạn và khoảng thời gian phụ việc cho nhà bếp của một nhà hàng ăn nên tôi khá có kinh nghiệm trong việc nấu nướng. Đúng ba mươi phút, một bàn ăn nóng hổi hấp dẫn bày ra, để phục vụ anh.

Đức Huy đi vào bếp, ngồi xuống bàn ăn. Ngạc nhiên nhìn những thức ăn bày biện trên bàn:

- Tuyệt thật. Cô là đầu bếp sao?

- Không, tôi là sinh viên năm cuối. Đây chỉ là sở thích thôi.

Anh im lặng, lần lượt thử tất cả những món ăn.

- Cảm ơn cô vì bữa ăn. Tôi đã cảm thấy rất tuyệt đấy. Cũng không rõ lần cuối cùng được ăn uống tử tế là bao giờ nữa.

- Nếu anh thích...

- Nhất định lần tới, tôi sẽ lại chuẩn bị một ví thuốc ngậm ho, để đổi được bữa ăn. - Một nụ cười thoáng trên gương mặt lúc anh nói. Nụ cười đầu tiên tôi thấy trong suốt quãng thời gian dài quen anh.

- Đức Huy... - Tôi ngừng lại điều định nói.

- Không có gì. Chỉ là lần đầu tiên tôi thấy anh cười.

- Vì tôi đã rất cảm kích đấy. - Lại một nụ cười nữa, rõ ràng hơn.

- Có vẻ như anh dành rất nhiều thời gian cho công việc. Hẳn kiếm được rất nhiều tiền từ khoảng thời gian bận rộn ấy. Nếu có ý muốn, tôi sẽ thay thế bà chủ cửa hàng cơm bình dân anh hay ăn và tiền ship thì được free. Chỉ là tôi cũng nấu ăn cho mình, và hơn nữa như thế cũng kiếm một khoản tiền.

- Cũng được sao?

- Đừng hiểu nhầm, tôi chỉ muốn kinh doanh thôi.

- Vậy cứ thế đi.

Rõ ràng là không phải kinh doanh gì. Nhưng tuyệt nhiên không phải vì mưu đồ tán tỉnh gì mà đề nghị với anh như thế. Có lẽ giây phút nhìn thấy

anh ấy thoải mái ngồi ở bàn ăn, vì nhận ra rằng người đàn ông lạnh lùng này hóa ra lại nở một nụ cười chỉ bởi một bàn ăn đủ đầy, điều đó đã khiến tôi đưa ra lời đề nghị. Kể từ ngày hôm sau, tôi tranh thủ trở về nhà sớm hơn, nấu cơm đầy đủ hơn và mang sang nhà anh vào 8 giờ tối.

- Cơm như mọi khi đây. - Tôi vui vẻ nói, mối quan hệ của chúng tôi cũng từ khi ấy mà cải thiện rất nhiều.

- Hôm nay chúng ta ăn cơm cùng nhau được không?

- Nhưng... tôi đã ăn khi này rồi.

- Vậy có thể, ngồi cùng bàn ăn với tôi không?

Tôi gật đầu. Đây là lần đầu tôi bước chân qua cánh cửa nhà anh. Căn hộ của anh thiết kế với không gian sang trọng được bao phủ bởi gỗ tối màu và phong màn màu trung tính, điểm nhấn là những bức hình chạm khắc thủ công tinh xảo treo trên tường. Tất cả được đầu tư trang trí lại rất mới bằng những nội tiết đắt tiền làm căn phòng trở nên hoàn hảo. Duy chỉ có một điểm làm cho căn nhà trở nên không hoàn hảo là không khí hết sức lạnh lẽo. Phòng bếp sạch tinh không một vết bụi, nhưng lại chẳng có gì ngoài một vài cái bát. Không có một dấu vết nào là có người khác đã bước vào đây, đối lập hoàn toàn với căn hộ hết sức ồn ào lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp lũ bạn của tôi.

- Em là người thứ hai bước vào căn nhà này, sau mẹ. - Anh vừa nói vừa lấy bát và đũa.

Đức Huy gắp miếng cá sốt cà chua nóng hổi ăn cùng cơm trắng một cách ngon lành.

- Đúng là cảm giác ấy. Khi em ngồi đây.

- Cảm giác gì cơ? - Tôi không hiểu.

- Hạnh phúc. - Anh chậm rãi, nhìn tôi, nhả từng chữ. Rồi lại tiếp tục giải thích. - Ngày hôm ấy tôi đã rất hạnh phúc, nhưng hôm sau cơm rất ngon, thực sự rất vui. Nhưng mỗi ngày lại cảm thấy thiếu thốn hơn. Lại cảm thấy khao khát có được cảm giác của ngày đầu tiên ấy. Tôi, có cơ hội được trải nghiệm cảm giác ấy, mỗi ngày không? Tôi có thể tán tỉnh em được chứ?

- Vì bữa ăn sao? Chúng ta hẹn hò nhau vì bữa cơm của anh sao? Thật nực cười đấy.

Dù luôn hi vọng có điều gì đó tiến triển trong mối quan hệ này, nhưng thà chẳng gì còn dễ thở hơn. Tôi tức giận đứng dậy bỏ về nhà. Đức Huy chạy theo giữ tôi lại, đặt nhẹ hai tay lên vai tôi, đôi mắt vốn lạnh lùng giờ nhìn tôi một cách đầy ấm áp:

- Anh có thể ăn cơm gọi sẵn hoặc mì tôm. Anh có thể ăn bất kì thứ gì dù là tệ nhất, thậm chí là bỏ bữa. Dù em có không nấu ăn nữa, cũng chẳng vấn đề gì với anh. Nhưng anh lại không thể bước vào thang máy để đi làm khi cô gái này chưa xuất hiện để cùng đi. Càng không thể tập trung làm việc, khi 8 giờ tối chưa được nhìn thấy nụ cười của cô gái này. Cảm giác hạnh phúc không phải là bất kì thứ gì cả, mà là em, là sự xuất hiện của em mỗi ngày, bên anh.

Có thể em không thích, có thể với em anh chỉ là một người gọi đồ ăn hoặc là một người hàng xóm. Nhưng, dù cho như thế, anh cũng phải nói những lời tỏ tình này. Bởi chỉ có thể nói ra, mới là cách duy nhất giữ em ở bên cạnh mình.

Nhẹ nắm hai tay vào áo anh, tôi ngẩng lên, đặt một nụ hôn lên môi anh!

Chúng tôi đã trải qua những ngày yêu nhau đầy hạnh phúc. Đức Huy của tôi vẫn là người đầy khô khan như thế. Nhưng chưa một phút giây nào tôi cảm thấy mình thiếu thốn. Tôi nhận ra rằng, tình yêu vốn đơn giản là vậy. Thế nên, yêu một người không cần quá nhiều, không cần ríu rít bịn rịn khi

ở bên nhau. Mà chỉ cần, lúc giông bão sẽ thấy an yên. Lúc an yên, tìm đến nhau, sẽ thấy an yên hơn.